

Diệu Nhật Lam Thiên

Contents

Diệu Nhật Lam Thiên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49
23. Chương 23	51
24. Chương 24	53
25. Chương 25	56
26. Chương 26	58
27. Chương 27	59
28. Chương 28	61
29. Chương 29	63
30. Chương 30	65
31. Chương 31	67
32. Chương 32	69
33. Chương 33	71
34. Chương 34	73
35. Chương 35	75
36. Chương 36	77
37. Chương 37	79
38. Chương 38	81
39. Chương 39	84
40. Chương 40	88
41. Chương 41	90

42. Chương 42	92
43. Chương 43	94
44. Chương 44	96
45. Chương 45	98
46. Chương 46	100
47. Chương 47	102
48. Chương 48	104
49. Chương 49	106
50. Chương 50	108

Diệu Nhật Lam Thiên

Giới thiệu

Biên tập: [Chương 1-1] – Củ Cải Trắng, còn lại – Shalya Thể loại: hiện đại, ôn nhu trung khuyến hắc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-nhat-lam-thien>

1. Chương 1

“Uhm..... ha..... Cậu..... Chậm một chút.....”

Lam Úc Kiệt tựa vào giường, thân hình tinh tráng phía sau không ngừng thúc mạnh về trước, động tác này đã kéo dài một lúc lâu, Lam Úc Kiệt không thể chịu nổi mà thở dốc liên hồi, bộ vị đang chật chội liên kết với nơi tư mật của anh ra vào ngày càng mãnh liệt hơn.

Sau đó, gắt gao, mẫn cảm, mỗi dây thần kinh của anh đều vì dạng ma sát này mà rung động, cảm giác quá mức mãnh liệt, Lam Úc Kiệt thấy mình sắp không chịu nổi, anh khẽ vận vẹo thân thể, tiếng rên rỉ càng thêm lớn hơn.

“Chậm..... chậm không được.....” Vương Diệu đầu đầy mồ hôi, tuy có mở điều hòa, nhưng tiểu huyết đang ngậm chặt bộ vị của cậu quá mất hồn, cậu đã tận lực khắc chế luật động của mình, lại không nhịn được đâm nhiều hơn, nhanh hơn chút nữa, cảm giác sảng khoái bao phủ toàn thân, nơi nó ngậm quá chặt, vừa ẩm, vừa nóng, trong lúc di chuyển, chỉ cần rút ra một chút, thì huyết khẩu ướt át kia sẽ hút cậu lại, hút đến mức mồ hôi cậu chảy ròng. “Nơi này của anh..... còn ngậm tôi..... chặt như vậy..... căn bản không thể chậm được.....”

“VẬY CẬU..... NHANH LÊN ĐI.....” Buổi sáng vừa tan tầm liền bị Vương Diệu dậy đưa tới bây giờ, phía trước của Lam Úc Kiệt vì phía sau bị công kích ma sát mãnh liệt mà đã bắn ra hai lần, mỗi lần cao trào xong lại đổi một tư thế làm tiếp, Lam Úc Kiệt bị làm đến mức hai chân không thể duỗi thẳng ra được, vừa rồi cái tư thế nằm ngửa, giờ cao hai chân kia, làm căng chân anh không ngừng run lên, vẫn là Vương Diệu giữ lại mới có thể đứng vững được....

Mà cũng chẳng còn cách nào khác, vì cả hai đều có một thời gian dài không làm tình, Vương Diệu lại tích tụ không ít, cậu vừa mới bắn một lần, lần thứ hai duy trì đã rất lâu rồi, thứ cảm trong cơ thể anh, sau lần bắn tinh thứ nhất còn thô to hơn, độ thoải mái cũng gấp hai lần trước, Lam Úc Kiệt bị làm đến mức sắp bắn ra lần thứ ba, bây giờ hoàn toàn là miễn cưỡng chống đỡ, chịu đựng.

“Tiểu Kiệt..... chút nữa thôi.....” Vương Diệu xoay người Lam Úc Kiệt lại, đặt anh nằm nghiêng lại, tách hai chân anh ra đặt lên khuỷu tay mình để anh bớt mỏi. Khi nghiêng người, nội bích vốn đã vừa chặt vừa mềm vì tư thế thay đổi mà càng thêm cắn chặt lấy cậu. Vương Diệu bị kẹp chặt đến không chịu nổi nữa, mỗi lần đều đâm sâu hơn vào nhụy hoa ướt át nọ. “Anh cũng rất thoải mái mà..... nhìn nơi này của anh xem..... ướt như vậy..... chảy ra ngoài hết rồi kìa..... Thật muốn giúp anh liếm một chút....”

“Cậu..... Cầm miệng.....” Lam Úc Kiệt sắc mặt sớm ửng hồng, nghe những lời hạ lưu đó, lại càng đỏ hơn như sắp xuất huyết vậy.

Chẳng qua, Vương Diệu không sai, anh quả thật vô cùng thoải mái, cho nên nơi mật hợp đang ngậm chặt lấy thứ kia mới không ngừng phân bố ra chất lỏng vừa trơn vừa trong như vậy.

Thời gian làm tình càng lúc càng dài, nơi đó của Lam Úc Kiệt lại càng thêm ẩm ướt, chất lỏng dính dính trong suốt từ cái miệng nhỏ sau mông tràn ra ngoài, ôn nhuận dọc theo cặp đùi trắng nõn chảy xuống, cuối cùng biến mất trong mớ hoa văn thêu trên tấm drap trắng nõn.

“Được, tôi cầm miệng.” Vương Diệu cười, biết da mặt anh mỏng, lập tức lấy lòng Lam Úc Kiệt, di chuyển đầu lưỡi quanh vùng cổ, rồi trượt lên vành tai sau đó vươn vào trong liếm lộng, mỗi lần liếm đều phối hợp với mỗi lần di chuyển bên dưới.

“Ừm..... a ư.....” Nửa thân trên của Lam Úc Kiệt chấn động, ngửa đầu, không ngừng rên rỉ.

“Đổi tư thế khác được không?” Vương Diệu xoay đầu Lam Úc Kiệt qua, mút lấy cái miệng nhỏ nhắn không ngừng rên rỉ, phát ra những thở dốc đáng yêu kìa. Lam Úc Kiệt bị hôn đến thoải mái. Lúc Vương Diệu hôn xong, rời khỏi cánh môi hồng phấn của anh, Lam Úc Kiệt còn chủ động vươn đầu lưỡi ra, ôm cổ cậu, muốn nhiều hơn nữa. “Anh chuyển lên mặt trên đi, tôi động.”

“Không..... tôi muốn..... hôn môi..... với cậu.....” Lam Úc Kiệt nghiêng hôn, quần quít lấy Vương Diệu không ngừng đòi hôn môi, nước bọt dọc theo cổ trắng nõn chảy xuống ngực.

“Được rồi, hôn thì hôn, nhưng như vậy anh sẽ khó chịu, chúng ta đổi tư thế, anh lên trên, chúng ta mặt đối mặt, anh muốn hôn thế nào thì cứ hôn thế ấy.” Vương Diệu ôm vòng eo nhỏ nhắn của Lam Úc Kiệt, giữ tư thế sắp nhập di chuyển thân thể, để anh ngồi lên người cậu, hai người mặt đối mặt, sau đó Vương Diệu giữ chặt cánh mông làm người ta mất hồn kìa, tiếp tục di chuyển đỉnh động.

“Uhm..... ha.....” Lại hôn thêm một chốc nữa Lam Úc Kiệt mới thỏa mãn liếm liếm môi, hạ thân thể đại thư sướng liên tục ma sát qua lại. Lam Úc Kiệt dù thấy được thoải mái, nhưng làm trong thời gian lâu như vậy đã tiêu hao không ít thể lực, anh hư thoát tựa vào ***g ngực rộng lớn của Vương Diệu, nghênh hợp theo luật động của dương cương vừa dài vừa to xanh tím đang cắm trong mông mình, trừ việc rên rỉ thở dốc, anh tuyệt không muốn động dậy chút nào nữa.

Một mỗi nhắm mắt lại, anh cảm nhận được động tác trêu sáo của Vương Diệu càng lúc càng nhanh.

Lam Úc Kiệt mệt muốn chết, nhưng vẫn phóng thích lần thứ ba, tốc độ sáp nhập càng lúc càng nhanh, anh rên rỉ thở dốc phóng thích lần thứ ba, sau đó cả người nhũn ra hôn mê.

Muốn ngủ.....

“A.....” Vương Diệu ra vào vài lần nữa, sau đó gằm nhẹ, ở trong huyết khẩu ẩm áp ướt át đang kết hợp chặt chẽ với mình của Lam Úc Kiệt, bắn ra dòng *** dịch thứ hai.

Lam Úc Kiệt không muốn động dậy, nhưng lúc Vương Diệu bắn tinh anh vẫn nhìn không được lắc lắc mông, dịch thể Vương Diệu vừa đặc lại vừa nhiều, bắn đến mức nơi đó chật kín, còn tràn ra ngoài.

Đó là một loại cảm giác ẩm áp, sáng khoái mà kỳ diệu.

Như thể toàn thân đều bị lấp đầy, có loại cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

Lam Úc Kiệt không thể không thừa nhận thân thể của anh và Vương Diệu rất hợp nhau, anh rất thích làm tình với Vương Diệu.

Anh kỳ thật có rất nhiều bạn tình, nhưng trong tất cả các bạn tình ấy, không ai có thể làm anh mất hồn như Vương Diệu.

Nhưng, nói vậy không có nghĩa là cậu ta hoàn mỹ.

Tỷ như nói, Vương Diệu luôn yêu cầu vô độ, khiến mỗi lần làm xong anh đều phải nghỉ ngơi vài ngày mới khôi phục lại bình thường.

Nghĩ đến đây, Lam Úc Kiệt rất muốn đuổi chân đá Vương Diệu xuống giường.

Nhưng đó cũng chỉ là trong suy nghĩ mà thôi, vì quá mệt mỏi, nên thứ duy nhất bây giờ còn hoạt động bình thường của anh là hai tròng mắt, mà rất nhanh, mí mắt cũng nặng nề khép lại

Làm tình xong luôn khiến anh ngủ ngon.

Vương Diệu thì ngược hẳn. Sau khi giải quyết nhu cầu đã tích trữ suốt vài ngày, cậu tinh thần sảng khoái, cam đoan còn có thể bước ra ngoài chạy vài vòng mà không thở dốc một lần.

Lam Úc Kiệt có một mái tóc dài quá vai đen nhánh, bình thường luôn dùng một dải băng tùy ý cột ra sau. Chỉ là lúc này, mái tóc xinh đẹp kia toàn bộ xõa ra giường, thoát nhìn có một loại gợi cảm nói không nên lời.

Mái tóc dài hỗn độn, làn da vì hoan ái mà ửng đỏ, thân hình mảnh khảnh, hơn nữa khuôn mặt xinh xắn đang chìm vào giấc ngủ, không có lấy chút phòng bị, thật sự rất đẹp.

Vươn tay vuốt mái tóc mềm mại đó, Vương Diệu phát giác mình càng ngày càng thích nhìn anh thế này.

Phòng Vương Diệu rất lớn, cho nên cậu đặt hai chiếc giường đôi size L chính là vì ứng phó tình huống này.

Lam Úc Kiệt đôi khi tan tằm mới đến gặp cậu, anh vốn khó ngủ, thời gian công tác lại dài, nếu không ngủ đủ thì sẽ rất đau đầu.

Ôm người nọ vào phòng tắm, tẩy rửa sạch sẽ dấu vết hai người lưu lại, Vương Diệu mới lau mình cho anh, đổi một bộ áo ngủ, rồi đặt anh lên một cái giường sạch sẽ.

2. Chương 2

Ngồi ở mép giường, Lam Úc Kiệt ngủ rất trầm, cái gì cũng không biết, ngay cả khi Vương Diệu vươn tay vuốt mặt anh, anh cũng không có phản ứng.

Vương Diệu nhìn khuôn mặt anh lúc đang ngủ, trong lòng rất thích ý.

Cậu biết trong lòng cậu có một thứ, chậm rãi, đã thay đổi.

Lúc bắt đầu, không ai thật tâm.

Tham gia hôn lễ rất dễ dàng khiến người ta khát vọng, rất dễ dàng khiết người ta khát khao, rất dễ dàng khiến người ta sa vào tình cảnh đó, những điều này sẽ càng mãnh liệt hơn, nếu đó là một người độc thân.

Cho nên tối hôm ấy họ uống chút rượu, vì hoàn cảnh quá tốt, ánh trăng quá đẹp, mặt biển xanh biếc trong bóng đêm lân lân lấp lánh, không nhớ rõ là ai bắt đầu hấp dẫn ai, tóm lại, trên hòn đảo nhỏ xinh đẹp không người kia, họ làm tình.

Hôm sau tỉnh lại, hai người giật nảy mình.

Vương Diệu không biết làm sao, cậu chưa từng lên giường với đàn ông bao giờ, đó là lần đầu tiên của cậu, cho nên cậu không biết phải phản ứng thế nào.

Ngược lại Lam Úc Kiệt trấn định hơn, đầu tiên anh ngồi dậy, sau đó cảm giác có thứ gì đó chảy ra khỏi thân thể mình, mặt đỏ hồng, cái giận hiện rõ trong mắt, nói: “Ai cho cậu bắn bên trong hả? Còn không lại đây giúp tôi! Nếu sau này lại không mang mũ thử xem, tôi cắt tiểu đê đê của cậu!”

Vương Diệu nhớ rõ khi đó, bộ dáng Lam Úc Kiệt lúc mắng chửi người khác cũng rất đẹp.

Rời khỏi hòn đảo nhỏ trong mơ kia, hai người không liên lạc với nhau, bởi lẽ họ vốn không quen nhau, đó chẳng qua là tình một đêm mà thôi.

Buổi tối ước chừng hai tháng sau hôn lễ, Vương Diệu và một đám anh em uống rượu trong quán bar, bấy giờ cậu gặp lại Lam Úc Kiệt.

Lam Úc Kiệt đứng cạnh quầy bar, thoạt nhìn như đang đợi ai đó.

Vương Diệu dẫn các anh em đến thả lỏng một chút, buổi sáng mới hoàn thành một chuyện làm ăn, buổi tối đi dùng bữa ở một quán ăn khá lớn, đây đã là tua hai, cả đám đã uống không ít. Vương Diệu tương đối đỡ hơn, cậu là người trả tiền, vừa không phải loại người không rượu không vui, vừa không có chuyện gì cần phải mượn rượu tiêu sầu, cho nên ngay từ đầu cậu đã uống rất ít.

Lam Úc Kiệt vừa vào cửa, Vương Diệu đã nhìn thấy anh.

Vương Diệu không biết bản thân là gay, mấy năm nay bên người cậu không ít những cô ngực to, eo nhỏ, mông đĩnh, nhưng lúc còn trẻ cậu quả thật từng thích một cậu nhóc, cậu nhóc kia tên là Liễu Phi, có một khuôn mặt búp bê, lúc cười lộ ra hai cái răng nanh nho nhỏ, cực kỳ đáng yêu.

Nhưng trừ lần đó ra, cậu chưa từng thích thêm bất cứ sinh vật nào giống mình nữa.

Lam Úc Kiệt không đáng yêu như Liễu Phi, cũng không xinh đẹp như Ngụy Tĩnh Ngôn.

Song, nếu không so sánh với hai người này mà bình tĩnh xem xét, thì anh cũng không tính xấu, thuộc hàng mỹ nhân bại hoại. (người đẹp mặt trái xoan, mày lá liễu, môi anh đào)

Hơn nữa, anh có một mái tóc dài rất đẹp, đen nhánh, hơn nữa mềm mượt, dưới ánh đèn quán bar mái tóc lấp lánh ánh sáng, giống hệt mái tóc trong đoạn quảng cáo dầu gội đầu, tối gần hơn còn có thể ngửi được mùi thơm mát nhẹ dịu.

Lam Úc Kiệt ở quầy bar giữ đợi một hồi lâu, uống hết một ly Depth Bomb, sau đó biểu tình thoạt nhìn hơi mất hứng.

“Bị leo cây?” Vương Diệu rút cuộc đi qua, đứng cạnh Lam Úc Kiệt hỏi.

“Phải, nên tới lại không tới.” Lam Úc Kiệt cười, anh vốn tưởng là có người đến bắt chuyện, ai ngờ lại là tên tiểu quỷ gặp ở hôn lễ lần trước.

Lời này, Lam Úc Kiệt nói không phúc hậu chút nào, bởi vì ý của anh là, người nên tới lại không tới, người không nên tới lại tới.

Người quen Lam Úc Kiệt, mười người thì hết mười đều thích anh.

Nhưng không biết có phải là do Vương Diệu toàn chọn nhầm thời gian hay không, tóm lại, mỗi lần cậu gặp Lam Úc Kiệt, thì tâm tình của anh đều rất xấu.

“Như vậy a.....” Lam Úc Kiệt nói một câu hai ý, Vương Diệu nghe không hiểu, cậu vốn thẳng tính. “Tôi đi với vài anh em uống rượu ở bên kia, muốn uống chung không?”

“Không, tôi hiện tại chỉ muốn tìm một người ngủ với mình.” Lam Úc Kiệt lắc đầu, cự tuyệt ý tốt của Vương Diệu. Dù sao cũng từng lên giường với nhau, không có gì là không thể nói.

Anh vừa tan tầm, kết thúc một ngày bận rộn và tinh thần thì luôn căng thẳng ở bệnh viện, không phải thường xuyên, nhưng sau những ngày như thế anh thường có nhu cầu ***, vào lúc này, anh sẽ tìm một bạn tình thích hợp, sau đó qua đêm với nhau.

Phạm vi cuộc sống của gay quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vậy, Lam Úc Kiệt có vài bạn tình, vài người xuống giường là hai kẻ xa lạ, vài người gặp mặt sẽ tán gẫu vài câu, chẳng qua là không có nhiều lựa chọn, hai con

người với bối cảnh, tính cách khác nhau nếu có thể hòa hợp, cho dù giống tính hướng, thì vẫn là mò kim đáy biển.

Đêm nay Lam Úc Kiệt vốn hẹn một bạn tình, người này tính ra khá bận rộn, nhưng những người khác nếu không phải có bạn thì là không rảnh, cho nên Lam Úc Kiệt hẹn với hắn, sau đó đến quán bar gần công ty hắn chờ.

Đợi gần một tiếng đồng hồ, Lam Úc Kiệt vốn đang định đi, nào ngờ lại gặp Vương Diệu.

“Còn lựa chọn khác không?” Vương Diệu hiểu ý của Lam Úc Kiệt, cậu cũng có vài đứa bạn là gay, cho nên không thấy hai thằng đàn ông ở chung với nhau thì có gì sai, tóm lại là người thì đều có nhu cầu ở phương diện đó, nhất là đàn ông.

“Không có, cho nên tôi phải về, mệt quá.” Lam Úc Kiệt lắc đầu, sau đó cười cười gọi phục vụ tính tiền. Đứng lên, mặc áo khoác, nghĩ nghĩ Lam Úc Kiệt quay đầu lại nhìn Vương Diệu, sau đó cho cậu một lời mời. “Hay là..... cậu muốn ngủ với tôi?”

Đêm ở hòn đảo nhỏ đó, có thể là do uống quá nhiều, cho nên Lam Úc Kiệt không nhớ quá trình thế nào, chẳng qua nếu đã làm, mà đêm nay anh lại muốn, vậy thì cứ gì không thử?

“Tôi?” Vương Diệu sững sốt.

Kinh nghiệm ngủ với đàn ông duy nhất của cậu chính là lần ngủ với Lam Úc Kiệt, lần đó uống quá nhiều, tỉnh lại rồi quên sạch, nhưng đột nhiên muốn làm lần nữa, trong lòng không khỏi hơi do dự.

“Muốn không?” Lam Úc Kiệt đợi Vương Diệu, thấy lâu quá mà cậu vẫn không có phản ứng, vì thế cười cười. Hình như anh đói bụng ăn quàng thì phải? Tìm một straight qua đêm? Lam Úc Kiệt ngẫm lại mà còn thấy buồn cười. “Không muốn thì tôi đi, ngủ ngon.”

“Đừng đi, ý tôi là, tôi sẽ đi với anh.” Vương Diệu đuổi theo gọi anh.

Họ đều là người cô đơn, Vương Diệu nhìn bóng dáng tịch mịch của Lam Úc Kiệt, thấy anh rất giống mình, trong lòng không nỡ, còn có chút đau lòng.

Lam Úc Kiệt dừng bước, chờ Vương Diệu đi tới, sau đó nhìn cậu cười.

Nụ cười của anh, làm Vương Diệu thấy thật thoải mái.

Vương Diệu bảo Lam Úc Kiệt đợi cậu, sau đó đi vào đưa tiền cho đám anh em, nói họ cứ tiếp tục, rồi trở ra đi lấy xe với Lam Úc Kiệt.

“Đi chỗ nào? Nhà anh?” Vương Diệu hỏi.

“Nhà tôi không được, cha tôi ở nhà.” Lam Úc Kiệt lắc đầu, anh sẽ không mang đàn ông về nhà. “Đi nhà cậu đi? Bằng không ra khách sạn thuê phòng cũng không sao.”

“Vậy về nhà tôi đi, tôi ở chung với cha, nhưng ông ấy ở lầu một, tôi ở lầu hai.” Vương Diệu nói xong, lái xe về hướng nhà mình. “Có cửa ra vào khác, anh không cần lo xấu hổ nếu gặp phải cha tôi, mà cho dù có không cần thận chạm mặt cũng sẽ không sao.”

3. Chương 3

“Cậu mang đàn ông về nhà mà còn hào phóng được tới vậy?” Lam Úc Kiệt vừa khó hiểu, vừa thấy buồn cười. Khẩu khí của Vương Diệu thật buồn cười, làm Lam Úc Kiệt cười không ngừng. “Không sợ bị cha cậu gặp sẽ đánh gãy chân cậu à?”

“Cha người khác thế nào tôi không biết, nhưng cha tôi nhất định sẽ không làm vậy, ông ấy rất thương tôi.” Vương Diệu nhắc tới cha mình, khẩu khí vô cùng kiêu ngạo.

“Vậy thì thôi đi, chúng ta đi thuê phòng, tôi trả tiền.” Lam Úc Kiệt tuy muốn tìm người lên giường với mình, nhưng không muốn chuốc phiền toái, người ta nuôi con trai hơn hai mươi năm, cứ thế bị anh lừa gạt, có khi nào tức đến mức vỡ mạch máu não không? Huống chi cha của Vương Diệu lại rất thương con mình.

“Yên tâm, cha tôi không sao đâu, ông là người từng trải qua sóng to gió lớn, cái gì cũng không dọa được ông.” Vương Diệu cười, cậu nhanh chóng lái xe vào sân nhà mình.

Cậu nghĩ, cho dù mang một thằng gay về nhà, thì cha cậu ngay cả mây cũng sẽ không chau lại.

Vương Diệu hơn mười tuổi từng thích Liễu Phi, lúc đó cha cậu tức điên lên.

Đứa con bảo bối của ông thích một thằng nhóc thì thôi đi, còn bị đánh cho gãy mũi gãy chân chạy trở về, cha Vương Diệu lúc đó tức tới mức thiếu chút nữa dẫn người bao vây tiêu trừ Liễu gia.

Vương Diệu là con trai độc nhất, mẹ cậu sớm qua đời, chỉ thiếu bị cha mình chiều chuộng đến hư hỏng, cha Vương Diệu tuy là hắc đạo, nhưng lại cực kì yêu thương con mình, đừng nói đánh, ngay cả mắng một tiếng, rụng một cọng tóc còn thấy luyến tiếc, kết quả thằng con trai của ông chỉ vì thích một thằng nhóc mà biến thành như vậy, đáng tiếc Vương Diệu bướng bỉnh, chết sống không cho ông đi tìm Liễu gia lý luận, sau khi biết chân tướng, Vương Cốc chỉ đành ngoan tâm, đưa con mình sang Anh quốc.

Tính ra, Vương Diệu trở về từ Anh quốc chỉ mới được vài năm.

Đỗ xe xong, Lam Úc Kiệt bước xuống, nhìn tòa nhà nhà này, anh thấy rất quen thuộc.

Vương Diệu dẫn đường, ngoài gian nhà có một cầu thang dẫn thẳng lên lầu hai.

Chẳng qua nói khéo cũng không tính khéo, Vương Diệu và Lam Úc Kiệt vừa bước lên cầu thang thì thấy cha của Vương Diệu, Vương Cốc.

Vương Cốc đứng ngoài cửa lớn, cầm trong tay một cây tẩu, nhìn sang hướng cầu thang.

“Hắc, cha, con về rồi.” Vương Diệu chào hỏi cha mình, sau đó đang định bước lên, quay đầu lại thấy Lam Úc Kiệt đứng tại chỗ.

“Cốc gia.” Lam Úc Kiệt hồi hận, anh hiện tại thấy mình ngàn vạn lần không nên tìm tới Vương Diệu, tựa như hiện tại, xấu hổ, gặp phải người quen, hơn nữa..... Đối phương còn là cha của Vương Diệu.....ông trùm của Liên Anh bang bang phái lớn nhất quốc nội, Vương Cốc.

Khó trách anh lại thấy căn nhà này nhìn quen như vậy, hóa ra trước kia anh đã tới nơi này rồi.

“Là Tiểu Kiệt a.....” Vương Cốc ngậm tẩu, khi thấy Lam Úc Kiệt, ánh mắt Vương Cốc rõ ràng hiện lên kinh ngạc, sau đó ông lập tức cười cười, khoát tay vào nhà. “Các con chậm rãi chơi đi, ta chỉ là ra ngoài hóng mát mà thôi.”

“Sao vậy?” Vương Diệu kéo Lam Úc Kiệt đang ngáy người lên lầu hai, sau đó hỏi. “Anh quen cha tôi?”

“Ừm, quen, cho nên hiện tại tôi thấy hơi xấu hổ.” Lam Úc Kiệt ngẩng lên sô pha, hai tay che mặt, gương mặt dưới đôi bàn tay kia ửng đỏ. Với Lam Úc Kiệt mà nói, Vương Cốc xem như trưởng bối, hơn nữa vì công việc, cho nên hàng năm họ đều gặp nhau vài lần. “Vương Diệu, tôi không biết căn nguyên của cậu lớn vậy, bây giờ tôi hồi hận, chúng ta chỉ ngủ thôi, không làm tình.”

Con của hắc đạo lão Đại không phải gay, anh lại muốn lên giường với cậu, không biết ngày mai khi thức dậy, anh có bị chém thành một mâm thịt vụn không nữa?

“Anh không hỏi, mà chẳng lẽ tôi đi nơi nơi nói cha mình là đại ca hắc đạo?” Vương Diệu trêu đùa, cảm thấy bộ dáng Lam Úc Kiệt then thùng rất đáng yêu. “Thật không làm sao? Không phải anh đã lên giường với cha tôi đó chứ? Tôi còn chưa cho anh xem của tôi lớn thế nào, anh thật sự không cần?”

“Đi chết đi, cậu mới có quan hệ với cha mình ấy.” Lam Úc Kiệt bị Vương Diệu chọc cười, nhất thời trong lòng thoải mái không ít, vừa cười vừa tức đá cậu một cước, ngại ngùng vừa rồi không biết đã chạy sang nơi nào. “Nơi đó của cậu có lớn không thì tôi không biết, tôi đây chỉ là quan tâm cậu thôi, sợ nơi đó của cậu nhìn thấy tôi lại không cứng được, đến lúc đó sẽ rất mất mặt nha.”

“Không thử làm sao biết được?” Vương Diệu cời áo, cười cười kéo Lam Úc Kiệt vào phòng tắm.

Không phải cậu nóng vội, mà mặc kệ là chút nữa làm gì, thì cũng phải tắm trước cái đã. “Anh tắm trước hay tôi? Hoặc là..... tắm chung?”

Dáng người Vương Diệu khá tốt, hơi cường tráng, vân cơ trật tự rõ ràng, cơ ngực chắc nịch, từ bụng xuống có sáu múi cơ bụng xinh đẹp, da thịt màu đồng cổ, gợi cảm lại mang thêm mùi đặc trưng của đàn ông, thân cao hơn 1m8, cơ thể sau khi cởi quần áo tựa như người mẫu trong tạp chí, Lam Úc Kiệt nhìn thấy nước miếng chảy ròng.

Dáng người này, anh thích.

“Vây..... tắm chung đi.” Lam Úc Kiệt động thủ cởi quần áo, thông thả, nhưng đầy hấp dẫn.

Phòng tắm rất lớn, Vương Diệu mở vòi sen xả nước, rất nhanh bọt xà phòng bao phủ toàn thân cậu.

Lam Úc Kiệt cũng chạy tới xả nước, hai người tắm được một lúc, Lam Úc Kiệt bắt màn trường cậu.

“Này, Vương Diệu, sao cậu lại cứ tắm cho bản thân thế hả?” Lam Úc Kiệt không quen thế này, anh cùng người khác tắm uyên ương dục chính là nhiệt tình như hỏa, hai bên quấn lại một chỗ, làm gì giống hiện tại, hai người cởi sạch sẽ lại chỉ đơn thuần đứng tắm rửa?

Nghe vậy, Vương Diệu sửng sốt, quay đầu nhìn Lam Úc Kiệt, nhìn nửa ngày mới hơi chút hiểu được.

Dùng nước rửa sạch bọt xà phòng trên thân thể mình, cậu đổ sữa tắm lên tay, sau đó dùng bọt biển giúp Lam Úc Kiệt tắm rửa.

Vương Diệu chưa từng tắm uyên ương dục, cậu lên giường với đàn bà chỉ có hai bước, trả tiền, làm việc, xong việc mặc quần áo bỏ đi.

Lúc Lam Úc Kiệt oán giận, Vương Diệu mới cảm thấy buồn bực.

Nguyên lai hai người tắm chung còn phải giúp đối phương tắm rửa? Không thể chỉ tắm cho bản thân?

Lam Úc Kiệt cũng ngáy ngẩn.

Người này vừa không quấn quýt lấy anh, cũng không có những động tác âu yếm kịch liệt hay hôn môi gì đó, chỉ tinh tế giúp anh tắm rửa, dùng bọt biển ngoan ngoãn tạo bọt rồi giúp anh tẩy rửa từng tác da thịt, không có chút ta niệm, thuần túy là giúp anh tắm rửa.

Ấn ấn thấy mình được che chở, chiếu cố, Lam Úc Kiệt như cảm nhận được tim mình đang ấm lên.

Anh không kháng nghị, hơn nữa cực kỳ hưởng thụ.

Lam Úc Kiệt luôn thích sắm vai chăm sóc người khác.

Anh sống trong gian phòng khám nhỏ rách nát cha mình mở đến lớn, mỗi ngày giúp cha chăm sóc, tiếp đón bệnh nhân. Cha mẹ ly hôn, anh lại chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của cha. Đến trường anh chăm sóc bạn bè. Tốt nghiệp rồi, tổ chức mua những phần đất chung quanh phòng khám, xây thành bệnh viện lớn, từ đó, anh phải lo cho tất cả bác sĩ, y tá, bệnh nhân trong bệnh viện.

Mọi người đều rất thích Lam Úc Kiệt, bởi vì anh thường lo cho người khác.

Anh luôn lo lắng ổn thỏa cho bản thân, rất độc lập, trong nhu có cương, nên ít khi anh được người khác chiếu cố.

Hành động vô tâm của Vương Diệu, làm Lam Úc Kiệt thấy thật uất ức.

Hóa ra, cảm giác được người khác chăm sóc tốt như vậy.

4. Chương 4

Tắm rửa xong, Vương Diệu không rõ Lam Úc Kiệt vì sao lại im lặng, chỉ là nhìn anh ngơ ngác, liền lấy khăn tắm lau khô thân thể, khoác áo tắm lên cho anh, rồi để anh ngồi lên xô pha, dùng máy sấy sấy khô anh.

Lam Úc Kiệt tóc dài, sấy rất lâu, Vương Diệu thấy tóc như vậy rất phiền toái, cứ như cậu, tóc ngắn ngắn, lấy khăn lau qua lau lại, lắc lắc đầu, không quá bao lâu thì đã khô rồi, đầu cần phải cực khổ thế này.

Chẳng qua, chờ tóc khô, Vương Diệu liền lập tức phủ định suy nghĩ vừa rồi.

Bởi vì mái tóc đen nhánh mềm mượt của Lam Úc Kiệt sau khi sấy khô mềm mại tung bay, tỏa ra mùi thơm thoang thoang không nói, còn lấp lánh lấp lánh làm Vương Diệu không nỡ buông tay.

Lam Úc Kiệt vô vùng hưởng thụ cảm giác được chăm sóc này, anh thoải mái híp mắt lại.

Vương Diệu nghĩ Lam Úc Kiệt mệt mỏi, ôm anh vào phòng ngủ, vừa ôm, Lam Úc Kiệt liền mở mắt.

“Mệt mỏi thì ngủ đi.” Vương Diệu dỗ anh, nghĩ đến Úc Kiệt đang ngủ thì bị mình đánh thức.

Nhẹ nhàng đặt anh xuống giường, Vương Diệu dọn một chỗ trống, sau đó mới chui vào ổ chăn.

“Vương Diệu, tôi muốn làm, làm xong tôi mới ngủ ngon được.” Lam Úc Kiệt nghiêng người kéo tay áo Vương Diệu, sau đó cọ cọ lên người cậu.

“Anh xác định?” Vương Diệu thấy Lam Úc Kiệt trông rất mệt mỏi.

Lam Úc Kiệt không trả lời, chỉ xốc chăn khiêu khích cơ thể Vương Diệu.

Kỹ xảo của Lam Úc Kiệt rất tốt, chẳng bao lâu sau Vương Diệu đã bị anh làm thở gấp liên tục, thứ đó của Vương Diệu bị Lam Úc Kiệt nắm trong tay cũng sung huyết trương tới mức lớn nhất, cứng ngắc hơn nữa còn lộ ra gân xanh.

Vương Diệu vươn tay, muốn đặt Lam Úc Kiệt xuống dưới, lại bị Lam Úc Kiệt tránh thoát, Lam Úc Kiệt ôn nhu đẩy cậu một cái, để cậu nằm yên trên giường, sau đó vén mái tóc xõa của mình lên, nhẹ nhàng cười.

“Đừng vội, còn chưa xong mà.” Lam Úc Kiệt vừa rồi ở phòng tắm được Vương Diệu hầu hạ rất thoải mái, cho nên quyết định hồi báo Vương Diệu một chút, cũng làm cho cậu thoải mái.

Lam Úc Kiệt vuốt ve dục vọng dưới hạ thân Vương Diệu, ngón tay linh hoạt mảnh khảnh qua lại trên dương cương và âm nang nhẹ nhàng trêu chọc, sau đó anh quỳ xuống, há miệng, ngậm cả phân thân của Vương Diệu vào miệng liếm mát.

Trên thực tế Lam Úc Kiệt không quá thích khẩu giao cho người khác, bình thường anh không làm vậy, nhưng tất cả đàn ông đều thích thế này, lúc lão nhị của mình bị người khác ngậm trong miệng liếm mát chẳng những rất thoải mái, còn có thể cảm nhận được sự ưu việt của bản thân, mấy chuyện đó Lam Úc Kiệt biết rõ. Nhưng hiện tại, anh thuần túy chỉ muốn làm Vương Diệu thoải mái.

“A.....” Vương Diệu khinh hô một tiếng, rất thoải mái, cảm giác ấm áp trong miệng anh làm cậu khó thể tự kiềm chế, Vương Diệu thấy Lam Úc Kiệt nhả phân thân mình ra, sau đó dùng đôi môi ôn nhu nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa mỗi một điểm mẫn cảm, đầu lưỡi ngẫu nhiên còn dừng trên linh khẩu đảo quanh rồi đâm vào trong, phối hợp với bàn tay không an phận đang xoa nắn âm nang no đủ bên dưới, sáng khoái đến mức Vương Diệu thiếu chút nữa không giữ nổi.

Vương Diệu vẫn là một học trò rất giỏi.

Nếu kỹ xảo của cậu có gì không tốt, thì khẳng định là vì cậu không có một thầy giáo giỏi.

Cho nên lúc Lam Úc Kiệt khẩu giao cho Vương Diệu, Vương Diệu không chỉ hưởng thụ, cậu cũng không ngừng lấy tay âu yếm mông của Lam Úc Kiệt, qua lại vuốt ve cặp đùi trắng nõn, chờ cậu biết đại khái phải làm thế nào rồi, không chút do dự, Vương Diệu liền xoay người Lam Úc Kiệt lại để hai cánh mông lộ ra trước mặt mình, sau đó dùng miệng chậm rãi ngậm lấy phân thân đã sung huyết của Lam Úc Kiệt.

Lam Úc Kiệt bị động tác của Vương Diệu làm toàn thân run rẩy không thôi, nhất là lúc cậu ngậm lấy phân thân của anh, Lam Úc Kiệt thoải mái dùng sức mát lấy nơi đó của Vương Diệu, Vương Diệu hừ một tiếng,

tiếp theo hai người giúp nhau liếm lộng, nhất thời không khí ngoại trừ tiếng thở dốc dồn dập, chỉ còn tiếng nước sásch sásch, không ngừng vang lên.

Vương Diệu học cái gì cũng rất nhanh, thậm chí trò giỏi hơn thầy, cho nên Lam Úc Kiệt dưới khẩu kỹ giỏi giang của Vương Diệu rất nhanh liền đầu hàng trước, cả phân thân Lam Úc Kiệt đều ở trong miệng Vương Diệu, hai túi cầu phía dưới bị tay cậu nắm lấy xoa nắn, khoái cảm tập trung hết vào động khẩu chỉ đợi phóng xuất, Lam Úc Kiệt bất mãn, tăng tốc độ rút lấy phân thân Vương Diệu, không được vài cái, Lam Úc Kiệt rút cuộc chịu không nổi, bắn trước.

“Buông ra..... A..... tôi muốn..... Bắn.....” Lam Úc Kiệt dừng động tác trong miệng lại, hừ vài tiếng, sau đó toàn thân run rẩy, Vương Diệu chưa kịp tránh, thì một nửa dịch thể đã phun lên mặt cậu, một nửa khác thì bắn vào miệng cậu.

Lam Úc Kiệt quay đầu nhìn Vương Diệu, sau đó bật cười rút khăn giấy giúp Vương Diệu lau mặt.

“Còn cười, đều là do anh làm.” Vương Diệu không giận, nhả ra, sau đó mặc Lam Úc Kiệt giúp mình lau.

“Xin lỗi, xin lỗi, bất quá kỹ thuật của cậu thật khá, tôi nhịn không được a.” Lam Úc Kiệt cười to, lau xong như lấy lòng hôn lên môi Vương Diệu.

“Tiếp tục đi, anh vui vẻ rồi, nhưng tôi còn đang ghen này.” Vương Diệu giục anh, Lam Úc Kiệt cười quẹo rử một cái, lập tức nghe theo cậu, quỳ xuống vùi đầu vào giữa hai chân Vương Diệu bắt đầu liếm mát.

Một lúc sau, Vương Diệu thở gấp, đẩy đầu Lam Úc Kiệt ra, vươn tay bắt lấy dục vọng của mình vuốt ve lên xuống, lát sau cũng bắn ra, dịch thể bắn lên ***g ngực trắng nõn của Lam Úc Kiệt.

“Bắn ra thật nhiều.....” Lam Úc Kiệt lấy tay lau đi dịch thể mà Vương Diệu bắn lên ngực mình, bộ dáng cực kỳ *** mị. Anh giương mắt, từ bên dưới nhìn Vương Diệu, sau đó lấy năm ngón tay dính dịch thể đặt vào miệng mát, rõ ràng là đang khiêu khích.

Vương Diệu nhìn cảnh này, không bỏ qua bất cứ tư thái nào, tay vẫn còn vuốt ve căn nguyên dục vọng tím đen của mình, rõ ràng vừa mới tiết không lâu, bấy giờ lại cứng lên.

“Anh là..... Yêu tinh.....” Bỏ vào ôm lấy Lam Úc Kiệt, lần hai vòng, Vương Diệu chặt chẽ đặt anh dưới thân, vội vã muốn đẩy thứ bị chọc tới sung huyết của mình vào động khẩu *** đang ướt át của Lam Úc Kiệt.

“Chờ..... chờ chút..... Vương Diệu..... Lấy mũ.....” Thấy người đè lên mình cơ hồ sắp biến thành dã thú, Lam Úc Kiệt vội kẹp chặt hai chân. Tuy rằng cúc khẩu của anh đã tự động phân bố rất nhiều chất lỏng trơn ẩm, không đến mức bị động tác tiến vào thô lỗ của cậu làm bị thương, bất quá vẫn nên làm chút tiền diễn.

Đàn ông lên giường với nhau vốn không thể so với đàn ông và đàn bà, bình thường đều là theo nhu cầu, xong việc phải tự tẩy rửa, vỗ vỗ mông, không ai nợ ai. Cứ như vậy, tự nhiên người bị áp sẽ xúi quẩy một chút.

Loại chuyện không có tình cảm này, sau khi làm xong còn phải tự mình tốn thời gian tẩy rửa, mất sức lại không thu được kết quả tốt, Lam Úc Kiệt mặc kệ, cho dù là mấy bận tình cố định của anh, thì cũng phải mang mũ anh mới chịu làm.

“Mũ? Không mang được không?” Nơi đó của Vương Diệu vừa nóng lại vừa sưng, bị trêu chọc tới mức bốc hỏa, chỉ muốn nhanh chóng cắm vào trong, lại nghe anh nói vậy, trong lòng thấy hơi khó chịu.

Cậu không thích mang mũ, hơn nữa trong lòng cũng buồn bực.

Đàn ông lại không mang thai..... vậy mang mũ làm chi? Lần trước cũng có mang đâu.....?

Nhớ đến cảnh sáng đó hôm, trên hòn đảo nhỏ, sau khi bị yêu thương xong Lam Úc Kiệt đầy mị thái và bạch trọc ào ạt chảy ra khỏi huyết khẩu, lão nhị của Vương Diệu càng cứng hơn.

“Không được, cậu không mang mũ thì đừng làm.” Lam Úc Kiệt biết với đàn ông mà nói, mang mũ không chỉ trong lòng thấy khó chịu, mà ngay cả nơi đó cũng thiếu tinh thần, dù biết sẽ cụt hứng, nhưng anh vẫn kiên trì nguyên tắc của mình.

5. Chương 5

“Sách, quy củ thật đúng là nhiều.” Vương Diệu nhỏ giọng lầm bầm, tên đã lên dây, đành phải ngoan ngoãn xuống giường đi lấy mũ.

“Không vui thì đừng làm, cậu không phải người bên dưới đương nhiên không biết biết tôi vất vả thế nào, lần trước hai ta uống rượu cậu cũng thấy rồi đó, buổi tối làm xong không tẩy rửa, để tới hôm sau tôi rất khó chịu, người bị giày vò là tôi không phải cậu, cậu không hiểu tôi cũng không có cách nào.” Lam Úc Kiệt mấy năm qua vẫn luôn như vậy, không mang mũ anh căn bản không cho người ta chạm vào mình, lần làm với Vương Diệu là ngoài ý muốn, trời mới biết nơi đó của anh có bao lâu không bị dịch thể của đàn ông bắn vào, lần đó suýt nữa là bị tiêu chảy.

Lam Úc Kiệt là đàn ông, anh cũng không thích mang mũ, không ai thích thân thể của mình bị một thứ bọc plastic ra ra vào vào, hơn nữa có vài bạn tình cố định của anh kỳ thật không cần mang mũ.

Nhưng nếu so với việc tốn thời gian tự mình tẩy rửa, Lam Úc Kiệt thà rằng có mũ cho bớt việc.

“Vậy thì đơn giản rồi, làm xong tôi sẽ giúp anh tẩy sạch, cam đoan làm anh thoải mái?” Nghe anh nói vậy, Vương Diệu cũng hơi lý giải. Vương Diệu nhớ đích xác lần đó tình huống của Lam Úc Kiệt không tốt lắm, sau cậu cũng có giúp anh tẩy rất lâu, chẳng qua, nếu đã có kinh nghiệm tẩy rửa một lần, làm lần nữa thì đã sao?

“Cậu.....?” Lam Úc Kiệt nghe Vương Diệu nói hơi động tâm, vừa rồi tắm chung với cậu được hầu hạ như đại lão gia, Lam Úc Kiệt vẫn còn thấy dư vị khôn siết, giờ lại nghe Vương Diệu nói như vậy, khó tránh khỏi cảm thấy nếu có người thay mình tẩy sạch, vậy không mang mũ cũng không sao. “Tôi cảnh cáo cậu, đừng có lừa tôi, bằng không tôi cho cậu biết tay!”

“Được, Vương Diệu tôi nhất ngôn cửu đỉnh, nếu không làm được thì sẽ đứng yên cho anh đánh.” Vương Diệu vừa nghe xong, trong lòng vui vẻ, mũ trong tay bị quăng xuống đất, người nhào lên giường.

Đây là lần đầu Vương Diệu thanh tỉnh làm tình với đàn ông, cậu không ôn nhu, không hảo hảo giúp Lam Úc Kiệt làm khuếch trương, càng không biết phải âu yếm thế nào mới giúp người dưới thân thoải mái, hai người quần lấy nhau hết như dã thú, chỉ lo mập hợp, đỉnh tiến, luật động.

Mới đầu Lam Úc Kiệt cũng không thoải mái, dù thân thể anh có thể nhận đàn ông tiến vào, nhưng chưa khuếch trương đã tiến vào vẫn làm anh có chút khó chịu.

Chẳng qua, đầu tiên là anh rất lâu không thư giải, thân thể cực kỳ khát vọng được lấp đầy, thứ hai là vì phương thức làm tình của anh với các bạn tình khác đều rất tiêu chuẩn chưa từng có cảm thụ mãnh liệt như dã thú thể này, Vương Diệu kịch liệt yêu cầu, Lam Úc Kiệt rất nhanh liền thích ứng với phương thức làm tình đầy nhiệt tình phóng đảng đó.

Cả một đêm, Vương Diệu quần quít lấy anh làm cả thấy ba lần mới chịu bỏ qua, chấm dứt hiệp ba, Lam Úc Kiệt đã mệt tới mức không mở nổi mắt.

Anh thấy cả người vừa dính vừa nhơ nhớp, giữa hai chân ướt đẫm, trong mộng có cảm giác bị lấp đầy.

Làm tình xong, Vương Diệu tràn đầy tinh thần.

Cậu cực sướng khoái, có loại khoái cảm áp lực toàn thân đều được phóng thích. Cậu không nuốt lời, ôm lấy Lam Úc Kiệt toàn thân mềm nhũn, đặt anh vào dòng nước ấm áp trong bồn tắm, rồi tinh tế tẩy rửa từ đầu tới chân, đặc biệt là nụ hoa đầy mắt hồng, hơi sưng đỏ, còn đang mấp máy kia, Vương Diệu đặc biệt cẩn thận tẩy trừ hai lần, cuối cùng như lần trước tắm rửa cho anh lần nữa.

Vương Diệu làm rất thuận tay, cậu vốn không phải là người lười biếng, chuyện này với cậu không khác gì làm việc nhà, chỉ là chuyện nhỏ, cậu tuyệt không thấy phiền toái, ngược lại thấy Lam Úc Kiệt ngủ suốt cả quá trình rất đáng yêu, tựa như con rối mặc cậu đùa nghịch, anh ta thật sự yên tâm giao hết cho cậu.

Hôm sau Lam Úc Kiệt ngủ tới chiều mới tỉnh, ngủ cực kỳ thoải mái, nhưng sau khi tỉnh lại hai chân vô lực khiến anh thăm mắng Vương Diệu vài câu.

Bình thường Lam Úc Kiệt sau khi hoan ái xong thì không có chuyện xuống giường không nổi, bất quá là vì hôm qua phương thức làm tình như dã thú của Vương Diệu thật sự làm anh hơi khó chịu, thử đứng lên, hai chân run rẩy không ngừng, không thể bước đi nổi.

Lam Úc Kiệt đành phải nằm lại trên giường, may mà hôm nay là ngày anh nghỉ.

Vương Diệu biểu hiện kỳ thật rất khá, trừ bỏ hai chân vô lực, còn lại Lam Úc Kiệt thấy rất thoải mái, toàn thân cao thấp đều được tẩy rửa sạch sẽ, ngay cả huyết khẩu giữa hai chân gian vốn hơi sưng đỏ cũng được bôi thuốc, cả người vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Lam Úc Kiệt rất vừa lòng, rất thích được hầu hạ thoải mái như vậy.

Nếu mỗi lần đều thế, cho dù phá vỡ nguyên tắc cũng được.

Lại nằm một lát, Lam Úc Kiệt thấy mình ngủ không được nữa, anh cất tiếng gọi Vương Diệu, nhưng gọi thì gọi, chứ anh không nghĩ Vương Diệu còn ở nhà.

“Tỉnh?” Vương Diệu nghe tiếng, mở cửa bước vào.

“Cậu ở nhà?” Lam Úc Kiệt ngậy người, rồi lập tức cười.

“Đương nhiên, bằng không anh đang gọi ai đó?” Vương Diệu bước lên đỡ anh dậy, Vương Diệu sau khi xong chuyện rất ôn nhu săn sóc. “Xuống giường nổi không?”

Vương Diệu vốn nên ra ngoài, chẳng qua trong lòng không yên tâm để Lam Úc Kiệt ở nhà một mình.

Lại nói tiếp, tối qua cậu rất cơ khát, nên hơi thô bạo, tự nhiên khó tránh khỏi chột dạ.

“Cậu ôm tôi đi.” Lam Úc Kiệt tựa vào người Vương Diệu, rất tự nhiên không nhéo với cậu. Không biết vì sao, đại khái là vì anh nghĩ Vương Diệu sẽ chiều mình.

“Đói không?” Vương Diệu thả Lam Úc Kiệt lên cái sofa lớn trong phòng khách, sau đó hỏi.

“Hơi đói.” Lam Úc Kiệt suy nghĩ, sau đó mới nói. “Cậu muốn xuống bếp?”

Liếc nhìn phòng bếp sạch sẽ, thoạt nhìn không giống đã được sử dụng, Lam Úc Kiệt buồn bực.

“Đương nhiên không phải, nơi này là nhà tôi, mấy đầu bếp cha tôi mướn dưới lầu không phải để chứng.” Vương Diệu cười, sau đó gọi phòng bếp dọn đồ ăn lên.

Ăn no nê rồi, Lam Úc Kiệt khôi phục rất nhiều, nhìn ngoài cửa sắc trời đã tối, liền nói Vương Diệu đưa mình về.

Vương Diệu đưa Lam Úc Kiệt đến gần chỗ quán bar hôm trước để lấy xe, Vương Diệu không nói thêm gì, Lam Úc Kiệt cũng không, hai người cứ như vậy mỗi người một ngã.

Kinh nghiệm lần đó với Vương Diệu mà nói là rất mới mẻ, ngẫu nhiên Vương Diệu về nhà nằm trên giường nhớ lại cũng sẽ cứng lên, nhưng cậu nghĩ mình hẳn không phải là gay, dẫu rằng lần đó dư vị không cùng, nhưng nếu là một gã đàn ông khác, cho dù nhìn, không có cảm giác vẫn là không có cảm giác.

Ngày ấy sau khi bị Vương Diệu hành hạ một trận, Lam Úc Kiệt thấy mình đã cạn kiệt, ngoại trừ việc muốn để thân thể nghỉ ngơi lại sức, còn bởi vì anh không thấy hứng thú với người khác. Anh đương nhiên cho rằng Vương Diệu là một bạn tình không tồi, công phu trên giường dù có hơi trức trặc chút, nhưng thân thể hai người vô tình lại rất hợp nhau.

Mà cho dù như vậy thì Lam Úc Kiệt cũng không muốn tới tìm Vương Diệu.

Hoặc là nói, anh không muốn chuốc phiền toái.

Vương Diệu là con của Vương Cốc, con một, còn là tân bang chủ đời tiếp theo của Liên Anh bang, Lam Úc Kiệt cho dù có bị dục hỏa đốt người cũng sẽ không muốn gây ông đập lưng ông.

Hai người gặp lại, cách lần làm tình đó hơn một tháng.

Vương Diệu và Lam Úc Kiệt đều thấy rất trùng hợp, sao cả hai đều có duyên với hôn lễ đến thế nhỉ?

Đàn anh của Lam Úc Kiệt kết hôn, đàn anh đàn em giao tình xưa cũ, cho nên anh đến đây.

Cán bộ trong bang của Vương Diệu gả em gái, làm lão Đại đến trình diện cho người ta chút mặt mũi, nên cậu đến đây.

Trong hôn lễ hai người chạm mặt nhau, không thể thiếu biểu tình kinh ngạc, nhưng rất nhanh, đã bị nụ cười trên môi thay thế.

Thế giới này rất nhỏ bé, không phải sao?

6. Chương 6

Đồ ăn dọn lên được một nửa, hai người nắm tay, vòng ra phía sau lên đi.

Địa điểm vẫn là nhà Vương Diệu, nhưng lúc này Vương Cốc không có nhà, nên đỡ phải xấu hổ, lên lầu hai vừa đóng cửa lại, hai người liền gắt gao giao triền, môi lưỡi giao hòa, củi khô lửa bốc.

Hai người tựa như đang bốc lửa, còn đứng trước cửa đã cởi sạch quần áo của đối phương.

Đã khá lâu không gặp nhau, Vương Diệu thấy Lam Úc Kiệt càng thêm đẹp mắt, tiếng rên rỉ mị nhân phát ra từ miệng anh, làm nơi đó của Vương Diệu cương cứng.

Trong hoan ái, Lam Úc Kiệt phát hiện ngay cả động tác âu yếm của Vương Diệu cũng rất trúc trắc, vì thế anh kiên nhẫn chỉ dẫn trên người Vương Diệu, sau đó phát hiện Vương Diệu là một học trò vô cùng giỏi, cậu rất nhanh nắm giữ được kỹ xảo, tiếp theo khiến anh cực kỳ hưởng thụ.

Mút hai đóa anh đào xinh đẹp trước ngực Lam Úc Kiệt, Vương Diệu học theo phương thức của Lam Úc Kiệt, lúc thì vuốt ve, lúc thì hôn môi, hai tay di chuyển trên làn da trắng như tuyết, đôi môi nhắm nháp vùng cổ non mịn và vành tai.

Làm tiền diễn một hồi lâu, Vương Diệu thấy mình sắp không chịu nổi, cậu để Lam Úc Kiệt tựa vào tường, lấy tay nâng một chân anh lên bắt đầu tiến công.

Lam Úc Kiệt ha ha cười, khẽ đẩy Vương Diệu một cái, Vương Diệu lập tức buồn bực dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn anh.

Một chân bị Vương Diệu nắm lấy, một chân lại chấm đất, vì tư thế này mà nơi tư mật của Lam Úc Kiệt lộ rõ ra ngoài.

Lam Úc Kiệt vươn ngón trỏ cùng ngón áp út, muôn vàn mị thái bỏ vào miệng dùng nước bọt liếm ướt, sau đó dưới ánh mắt nóng bỏng của Vương Diệu chậm rãi vươn tới huyết khẩu ẩn nấp giữa hai cánh mông.

Vương Diệu thấy mà miệng khô lưỡi khô.

Ngón tay như ngọc ngà của Lam Úc Kiệt ngay trước mắt cậu ra vào ma sát cái miệng nhỏ nhắn đó, Vương Diệu thấy thị giác bị một kích thích thật lớn, hơi thở dần hỗn hển.

“Phải làm thế này..... Trước..... làm nơi này mềm mại..... Như vậy..... khi tiến vào sẽ thoải mái hơn..... Cũng..... Không dễ dàng bị thương.....” Lam Úc Kiệt thở dốc, một mặt chuyên chú dạy, một mặt hưởng thụ khoái cảm được ngắm nhìn.

“Nó thật ẩm.....” Vương Diệu cũng vươn tay ngón tay ra, bắt chước phương thức của anh, nhẹ nhàng vươn vào bên trong.

“Ừm..... ha.....” Lam Úc Kiệt bị cậu làm cho thoải mái, vừa thở dốc vừa rên rỉ.

“Liếm được không?” Còn chưa dứt lời, Vương Diệu đã ngồi xổm xuống, giơ cao một chân anh lên, vươn đầu lưỡi liếm lộng huyết khẩu ướt át kia.

“A..... đừng như vậy.....” Cúc huyết cùng lúc bị ngón tay và đầu lưỡi của Vương Diệu xâm nhập, Lam Úc Kiệt thấy vô cùng sáng khoái, thiếu chút nữa đã bắn ra.

“Nơi này thật đẹp..... còn có nước chảy ra nữa.....” Vương Diệu như nghiện, qua qua lại lại không ngừng liếm lộng.

“Đừng đùa nữa..... Vương Diệu..... vào đi.....” Lam Úc Kiệt toàn thân đỏ ửng, chịu không nổi kích thích như vậy, giữ lấy phân thân sắp bùng nổ của mình không để nó tiết ra quá sớm, sau đó vừa thở dốc vừa giục Vương Diệu.

“Được, vậy sẽ vào, như anh mong muốn.” Còn chưa thỏa mãn đứng lên, hôn đôi môi xinh đẹp của Lam Úc Kiệt, đỡ lấy cái chân trắng nõn phần nộn của anh, Vương Diệu thẳng tiến, mãnh mẽ đẩy hết cả phân thân vừa nóng vừa cứng của mình vào huyết khẩu mất hồn thực cốt kia.

“Ừm.....” Lam Úc Kiệt thoải mái vặn vẹo, chịu không nổi cắn lên vai Vương Diệu, chưa di chuyển được vài lần, phân thân ngẩng cao đầu của anh đã bắn ra một lần, dịch thể màu trắng sền sệt bắn hết lên vùng bụng rắn chắc của Vương Diệu.

“Nhanh quá.....” Tinh định dính khắp bụng Vương Diệu, cảm xúc âm ỉm làm cậu cúi đầu nhìn cảnh *** mĩ bên dưới, lại lên tục lượt động hạ thân khiến Lam Úc Kiệt không ngừng rên rỉ, một tay bắt lấy phân thân vừa tiết ra một lần giờ đã mềm xuống của Lam Úc Kiệt, ôn nhu đặt trong lòng tay vuốt ve, sau đó trêu đùa.

“Cậu hay nhỉ..... cậu kéo dài..... tôi thật muốn xem..... cậu có thể nhịn được bao lâu.....” ửng hồng trải khắp toàn thân, Lam Úc Kiệt cười đến thiên kiều bá mị, hai tay anh đặt lên vai Vương Diệu, chuyển hết sức nặng của mình lên người cậu, hông nâng lên, hai chân vòng lấy eo Vương Diệu, sau đó cười gian kẹp chặt hông lại.

Nhưng, vì cả người đều tựa vào Vương Diệu, cúc huyết lại ngồi trên phân thân cậu, trọng lực khiến thứ rắn chắn bên trong vào sâu hơn, làm Lam Úc Kiệt sáng khoái không ngừng rên rỉ thở dốc.

“A.....” Vương Diệu cao lớn hơn Lam Úc Kiệt, dáng người cũng cường tráng hơn anh, tư thế này với cậu không có gì khó khăn, chẳng qua mỗi lần ra vào lại làm dục vọng cậu càng thêm sáng khoái, đâm sâu vào thật sâu, hơn nữa Lam Úc Kiệt cố ý kẹp chặt, làm Vương Diệu cơ hồ chịu không nổi. “Anh tên..... yêu tinh này..... Đừng kẹp chặt như vậy.....”

“Không được..... Ai bảo cậu..... Vừa rồi..... Cười tôi.....” Lam Úc Kiệt bị đâm đến toàn thân đều vô cùng sáng khoái, cả khuôn mặt phủ đầy mị thái thái tình triêu.

“Rồi..... tôi nhận lỗi..... Được chưa.....?” Vương Diệu chảy mồ hôi, hai tay vòng ra sau nắm lấy hai cánh hông trắng trắng non mịn, bị cái miệng ôn nhu kia kẹp quá chặt, cậu không khỏi lấy tay vỗ vỗ vài cái.

“Ừm..... ha ha..... Vương Diệu.....” Lam Úc Kiệt cực kỳ vui sướng, lúc bị Vương Diệu vỗ hông anh bắt giắc thả lỏng nơi đang chứa phân thân của Vương Diệu ra, huyết khẩu co rút, không chặt nóng như ban đầu, lại có *** thủy phân bố làm trơn mà có một tư vị khác hẳn.

“Tiểu Kiệt..... anh giỏi quá..... làm tôi thích..... lên trời.....” Chất dịch ẩm ướt bôi trơn làm Vương Diệu ra vào thông thuận hơn, tiểu hông cũng co rút kẹp lấy thứ mình đang hàm chứa, so với vừa rồi còn mất hơn vài phần, Vương Diệu di chuyển thêm mấy chục lần, sau đó không còn chịu nổi bắn ra lần đầu tiên.

“Cậu cũng..... không tệ.....” Huyết khẩu Lam Úc Kiệt sau vài lần mãnh lực tiến vào của Vương Diệu ướt đầm, tuy phía trước không bắn, nhưng phía sau lại tới, sáng khoái tới mức đùi anh không ngừng run lên.

Cao trào phía sau rất khó tới, Lam Úc Kiệt nghĩ, Vương Diệu quả thật có chút bản lĩnh.

Vương Diệu cười, giữ nguyên tư thế ôm anh vào phòng, mở điều hòa, sau đó nằm trên giường thở dốc một lát rồi tiếp tục hiệp hai.

Còn hơn cả lần trước, lần này hai người làm trọn một đêm, gần tới hừng đông Vương Diệu mới thấy thỏa mãn ôm Lam Úc Kiệt vào phòng tắm hầu hạ anh vô cùng thư thích, nhìn anh hết như đại lão gia, làm xong rồi liền say sưa ngủ, Vương Diệu vừa giúp hai người tẩy rửa vừa thấy buồn cười, người này, sao lại đáng yêu vậy chứ?

Đặt Lam Úc Kiệt lên giường, sau đó dọn dẹp sạch mớ chất lỏng nhiều ra không quá trình hoan ái, Vương Diệu mới leo lên giường ngủ thẳng tới trưa.

Lam Úc Kiệt thấy vô cùng thỏa mãn, vì thế nghĩ, Vương Diệu là ai cũng tốt, anh mặc kệ, mỹ thực trước mắt, cứ suy nghĩ quá nhiều thì sẽ rất mệt.

Cho dù Vương Diệu là tổ ong vò vẽ, anh cũng sẽ chọc trước rồi nói sau.

Sau lần này, Vương Diệu được xếp vào danh sách bạn tình của Lam Úc Kiệt.

Vốn Vương Diệu sinh hoạt cá nhân rất có chừng mực, trừ phi tất yếu, nếu không cậu rất ít quan hệ với cả trai lẫn gái, ngoại trừ công việc quá nhiều làm cậu không có thời gian nghĩ đến mấy thứ này, thì còn là do từ nhỏ cậu đã lớn lên trong hoàn cảnh tam giáo cửu lưu (tập trung đủ mọi thứ, hỗn tạp), chỉ khi tới mức không chịu nổi nữa mới đi làm một lần.

Sau khi có quan hệ với Lam Úc Kiệt, Vương Diệu liền không còn đi tìm người khác nữa.

Không phải vì Lam Úc Kiệt thủ thân, mà là do cậu thấy không cần

Còn với Lam Úc Kiệt thì, có một bạn tình tốt như vậy rồi, anh làm gì còn tâm tư đi ứng phó những người khác?

Thời gian làm việc của Lam Úc Kiệt không phải cố định, quản lý một bệnh viện không phải chỉ cần đến lúc 9h về lúc 5h, tùy tiện chỉ tay là làm tốt được, tuy cha anh vẫn còn đang làm việc trong bệnh viện, nhưng Lam Úc Kiệt tính sẵn sóc, hầu hết mọi chuyện đều do anh xử lý, có đôi khi bận tới mức mất ngủ một hai ngày cũng không phải chuyện lạ.

Thời gian làm việc của Vương Diệu cũng không cố định.

Dưới thời cha cậu, bát đại sự nghiệp đã chiếm hết mấy khu, tới tay Vương Diệu, cậu phối hợp kế hoạch di dời đô thị dọn vài địa bàn cũ, chỉ chữa vài nơi buôn bán không tồi giao cho thủ hạ quản lý.

Vương Diệu vẫn thấy làm bát đại sự nghiệp hơi quá sức lại không thu được kết quả cao, cho nên chủ yếu lấy súng ống đạn dược làm trọng, buôn bán súng ống đạn dược tương đối thoải mái tiết kiệm không ít nhân lực vật lực, chỉ cần vài cái máy tính là nắm giữ được toàn bộ động thái và biến hóa của quốc tế.

Trừ những điều này ra, thì chuyện lớn chuyện nhỏ mà một đại bang phái phải xử lý cũng không tính ít.

Vương Cốc cho Vương Diệu tiêu dao nhiều năm như vậy, Vương Diệu cam nguyện tiếp nhận, trọng trách này từ lâu đã nên do cậu gánh vác, cho nên Vương Diệu rất hăng hái, không làm Vương Cốc thất vọng.

Trừ bỏ thân thể phù hợp, cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi của hai người tương đối giống nhau.

7. Chương 7

Bình thường vẫn là Lam Úc Kiệt chủ động tìm Vương Diệu, trừ phi rất bận, bằng không Vương Diệu không bao giờ cự tuyệt lời mời của Lam Úc Kiệt.

Có mấy lần, Vương Diệu lái xe đi bệnh viện đón anh, anh đã phi thường mệt mỏi, tới mức vừa lên xe đã ngủ.

Trên làn da trắng nõn của Lam Úc Kiệt, xuất hiện một quảng thâm dưới mí mắt, Vương Diệu thấy mà đau lòng, sau khi về nhà đặt anh lên giường, tính để anh ngủ một giấc ngon lành, nhưng vừa tắt đèn, thì Lam Úc Kiệt đã tỉnh.

Cho dù đã mệt đến không còn sức, anh vẫn quán quít lấy Vương Diệu muốn làm một lần.

Vương Diệu không khuyên được, đành xách súng ra trận, không ngờ mới làm một nửa Lam Úc Kiệt đã ngủ như chết.

Phân thân còn cắm bên trong, Vương Diệu dở khóc dở cười, nhìn Lam Úc Kiệt mệt như vậy, cậu thấy luyến tiếc, đành vào WC tự giải quyết, sau đó trở ra tẩy rửa cho Lam Úc Kiệt, làm anh sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Lam Úc Kiệt luôn nói mình phải làm tình mới ngủ ngon được.

Sau vài lần, Vương Diệu phát giác kỳ thật không phải làm tình xong anh mới ngủ ngon, mà cậu thấy hình như anh đang tìm kiếm một cảm giác được yêu, trong những lần hai thân thể kịch liệt giao triền.

Tựa như thời gian cậu sống một mình ở Anh quốc, mỗi đêm trước khi đi vào giấc ngủ trong lòng cậu luôn thấy hoảng sợ.

Lúc đó mỗi tối Vương Diệu đều uống rượu, uống đến mức đầu óc mơ hồ, không còn nhớ được chuyện gì nữa, mới có thể khiến cậu chìm vào giấc ngủ say.

“Tiểu Kiệt, cho dù không phải làm tình anh cũng có thể tới nơi này tìm tôi, nơi này anh muốn đến thì cứ đến, hãy xem nó như nhà của mình.” Sau một lần làm tình xong Lam Úc Kiệt không ngủ, thân thể hư nhược trông mắt nhìn Vương Diệu giúp mình tẩy rửa, Vương Diệu vừa làm vừa nói như vậy.

“Lúc trước bạn, cho nên hơi mệt mỏi, dạo này cậu hẳn là không làm tới tận hứng đúng không? Sau này sẽ không như thế nữa, hàng năm bệnh viện cũng chỉ bận có một hai tháng này.” Lam Úc Kiệt cười, nghĩ Vương Diệu dạo này không thỏa mãn mới nói vậy.

“Thời gian công tác của anh cũng không cố định như tôi, có đôi khi anh sợ về trễ sẽ quấy nhiễu giấc ngủ của cha mình nên ngủ ở bệnh viện đúng không? Ở bệnh viện làm sao mà nghỉ ngơi đầy đủ được? Ngủ cũng giống như không ngủ, không bằng đến chỗ này, mặc kệ là muốn lên giường, muốn ăn cơm, muốn tắm rửa, hay buồn ngủ, muốn gì sẽ có đó.” Vương Diệu thay Lam Úc Kiệt tẩy rửa lần nữa, sau đó mới cẩn thận dùng khăn tắm lau khô thân thể anh.

“Tốt như vậy?” Lam Úc Kiệt nghe xong mà thấy uất ức, nhìn Vương Diệu đột nhiên thấy đàn ông tốt thế này hình như sắp tuyệt chủng hết rồi, Vương Diệu quả thật là dị nhân, người này, thật là hắc đạo đại ca sao? “Vương Diệu, cậu dẫn tôi về nhiều lần như vậy, cha cậu không nói gì sao?”

“Nói cái gì? Anh hy vọng ông ấy nói gì? Yên tâm, cha tôi không nói gì cả.” Vương Diệu giúp Lam Úc Kiệt lau khô tóc, sau đó lấy máy sấy sấy tóc cho anh.

Lam Úc Kiệt nhìn Vương Diệu, hơn nửa ngày nói không ra được một câu.

Vương Cốc không phản đối con mình có quan hệ với một gã đàn ông?

Còn nữa..... Vương Diệu sao lại đối xử tốt với anh như vậy?

“Làm sao vậy? Tôi quá đẹp trai, làm anh ngây ngẩn?” Vương Diệu trêu đùa.

“Biến đi, tôi xem là cậu thèm nhỏ dãi nhan sắc của tôi mới đúng.” Lam Úc Kiệt cười khanh khách, Vương Diệu luôn chọc cười anh, nói thật, anh rất thích ở chung với Vương Diệu. “Tôi vẫn muốn về nhà ngủ, chỗ này của cậu có một cái giường, thành thật mà nói nếu không phải mệt chết, tôi không thích làm tình xong còn nằm trên giường dính đầy dịch thể và mồ hôi, hơn nữa những lúc không làm tình hoặc bệnh việc bận rộn, tôi đều có thói quen ngủ một mình trên giường.”

Lam Úc Kiệt nói vậy, Vương Diệu mới nhớ tới kỳ thật có mấy lần làm xong Lam Úc Kiệt không quá mệt mỏi, tắm rửa xong anh đều luôn bảo cậu lái xe chở mình về.

Lời này nếu nói với người khác, có thể họ sẽ thấy Lam Úc Kiệt không biết thức thời, sớm đã nổi giận, nhưng Vương Diệu không nghĩ vậy, cậu là một người thẳng tính, không thích nghĩ quanh co lòng vòng.

Vương Diệu gật đầu, không nói thêm gì.

Nói xong lời này, Lam Úc Kiệt biết bản thân hơi quá đáng, nhưng anh không hối hận.

Vương Diệu rất tốt, nhưng chính vì quá tốt, tốt đến mức làm Lam Úc Kiệt khó mà lùi bước được.

Trừ bỏ thân thể, anh không thể cho cậu nổi thứ gì.

Vài ngày sau, Vương Diệu ra ngoài ngang qua một cửa hàng bán gia cụ đang thịnh hành, qua lớp cửa kính cậu thấy một cái giường, bên trên phủ một lớp drap xinh đẹp, Vương Diệu nhớ tới những lời Lam Úc Kiệt nói.

Trong ánh mắt khó hiểu của đám thủ hạ, Vương Diệu đi vào, vung tay mua một bộ giường đôi bằng gỗ với cái trong phòng mình, sau đó lại mua thêm mấy bộ chăn màn gối đệm và drap giường nhờ người chuyển tới nhà.

“Diệu ca, mấy thứ này..... muốn tặng cho ai sao?” Chu Toàn trợ thủ đắc lực của Vương Diệu đầu đầy dầu chấm hỏi.

“Là cho tôi dùng.” Vương Diệu gõ đầu Chu Toàn. “Hỏi nhiều như vậy làm gì, đi thôi, còn phải đến KTV xem sổ sách, nếu trẻ nhân viên kế toán lại làm khó dễ cho xem.”

“Được rồi.” Chu Toàn vội đi lên xe.

Lam Úc Kiệt bình thường cách bốn, năm ngày sẽ tìm Vương Diệu một lần, nhưng từ sau lần trước, đã hai tuần rồi anh không tới tìm Vương Diệu.

Vương Diệu nghĩ anh bận, nên không quá lo lắng, nhưng đến tận hai tuần không thấy bóng người, Vương Diệu mới thấy kỳ quái, đây không phải là ảo giác, Lam Úc Kiệt đang trốn cậu.

Vương Diệu có cảm giác như thể nuôi chó rồi lại bị chó cắn, rất khó chịu.

Khoảng thời gian đó, cả bang phải chịu áp suất thấp liên tục, đàn cán bộ trong bang da căng hết cỡ, rầm cũng không dám đánh nhiều một chút.

Lam Úc Kiệt kỳ thật không hề bận rộn, ngược lại anh khá là nhàn nhã.

Hơn hai tuần không làm tình, nhưng ngoại trừ Vương Diệu, anh lại không dậy nổi hứng thú với người khác, cả người tựa như rũ ra, rõ ràng muốn tìm bất mãn.

Con người vốn là đê tiện, nếu cho cậu ném qua sơn trần hải vị rồi, làm sao cậu còn chịu ăn bánh bột cứng ngắc?

Lam Úc Kiệt cũng thấy mình rất tiện, khẩu vị của anh đã bị Vương Diệu nuôi ra tính kén chọn.

Để phí thời gian, anh hẹn Đồng Hi đi ăn cơm.

Kỳ thật Lam Úc Kiệt không quá thân với Đồng Hi, trong tổ chức, Lam Úc Kiệt là người duy nhất biết bí mật của Đồng Hi, cho nên Đồng Hi chán ghét anh.

Nhưng Đồng Hi gần đây tâm tình không quá tốt, Lam Úc Kiệt hơi lo lắng, mà anh lại đang rảnh, nên hẹn hẳn ra.

Đồng Hi nói ít, hơn nữa lại nói rất ác, cho nên Lam Úc Kiệt không tính chọc hấn, hai người im lặng ăn bữa cơm này.

Vương Diệu lúc vào nhà hàng đã thấy Lam Úc Kiệt, nhưng cậu không bước lên chào hỏi, cậu hôm nay hẹn một thương nhân, định bàn chuyện làm ăn.

Họ kéo theo cả một đám người hùng hậu, Lam Úc Kiệt muốn không chú ý tới cũng khó.

Nhìn thấy Vương Diệu dẫn theo một cô gái, Lam Úc Kiệt đích xác hơi khó chịu.

Đó là một cô gái rất đẹp, ngực to, diễm lệ, bộ quần áo đó bó sát tới mực ngực như sắp rớt ra ngoài, váy ngắn tới mức có mặc cũng bằng không.

Nhưng ngay sau đó Lam Úc Kiệt lại nghĩ, như vậy là tốt rồi, họ không ảnh hưởng đến cuộc sống của nhau, Vương Diệu vẫn là Vương Diệu, Lam Úc Kiệt vẫn là Lam Úc Kiệt, hết thấy không hề vì chuyện họ lên giường với nhau mà thay đổi.

Chẳng qua khi chính mắt nhìn thấy, trong lòng Lam Úc Kiệt vẫn không tránh được khó chịu, nhưng anh lại mắng mình có bệnh, rõ ràng anh sợ Vương Diệu thật tâm với mình, cho nên hai tuần nay không đi tìm cậu, bây giờ nhìn cậu dẫn theo một cô gái, anh phải vui vẻ mới đúng.

Mặt khác, trong lòng Lam Úc Kiệt cũng mắng mình chuyện bé xé ra to.

Là anh đánh giá quá cao năng lực phóng điện của mình.

Lam Úc Kiệt vẫn có không ít người theo đuổi, nhưng anh vừa ánh giá cao mình, lại vừa quên mất, Vương Diệu vốn là straight, không có khả năng thích mình.

Khoảng thời gian này, căn bản là anh có bệnh, Vương Diệu nói không chừng đối xử với ai cũng tốt như vậy, anh lại đi sợ hãi cậu đối tốt với mình, quả thật là một tên đại ngốc.

8. Chương 8

“Anh quen à?” Đám người mặc đồ đen kia vừa đi qua, nhìn khuôn mặt tuyệt luân của Lam Úc Kiệt như mất cân đối, đủ mọi màu sắc liên tục thay đổi. Đồng Hi thường ghét xen vào chuyện của người khác, nhưng nể tình Lam Úc Kiệt gọi mình đi ăn com, hấn vẫn hỏi.

“Phải.” Lam Úc Kiệt gật đầu, liềm mạng dùng nĩa chọt lấy bánh ngọt trong đĩa, một miếng mascarpone đẹp đẽ bị anh chọc thành một đồng nát vụn, thoạt nhìn rất ghê tởm.

“Vương Diệu là Liên Anh bang lão Đại, anh đừng trêu chọc cậu ta.” Đồng Hi khẩu khí lạnh lùng, chẳng qua hấn có ý tốt muốn cảnh cáo Lam Úc Kiệt.

Tề Thiên và Liên Anh bang vẫn duy trì quan hệ hữu hảo, giữa hai tổ chức, vẫn duy trì một sự cân bằng tinh tế, Đồng Hi không hy vọng có chuyện phiền toái xảy ra.

“Tôi tự biết chừng mực mà.” Lam Úc Kiệt ở trong lòng sách một tiếng, anh không thích nghe Đồng Hi nói mấy lời này.

Anh biết Liên Anh bang lão Đại không thể trêu chọc, nhưng đã quá muộn rồi, từ lần đầu tiên họ phát sinh quan hệ trên hòn đảo nhỏ ấy, hai người họ như đã bị một sợi tơ kết dính lại với nhau, ả ả ràng buộc lẫn nhau, làm sao cũng không thể cắt đứt được.

“Anh đừng xem thường cậu ta, Vương Diệu tuy rằng là đời thứ hai, nhưng cậu ta từng đi du học cũng thật sự có tài, cậu ta tiếp quản bang phái không được vài năm, không chọn đi con đường của cha mình, không tuân thủ quy định cũ, ngược lại đổi mới hoàn toàn, hiện tại Liên Anh bang đã hơn hấn ngày xưa rất nhiều.” Đồng Hi thấy anh không quá dễ tâm, bất giác chau mày.

“Tôi cũng đi du học mà, sao không thấy anh khen tôi?” Lam Úc Kiệt cố ý né tránh trọng điểm lời nói của Đồng Hi, ngả ngón trêu đùa.

Đồng Hi trừng mắt nhìn Lam Úc Kiệt, sau đó không thèm lãng phí nước miếng của mình nữa.

Vương Diệu rất nhanh bàn xong chuyện làm ăn của mình

Ở phương diện công việc cậu rất cẩn thận, trước khi đến đây cậu đã điều tra không ít, cho dù là tổ tông tám đời, mười đời, cuộc đời, từng sống ở đâu, từng quen ai, từng có bạn bè, đồng sự, hàng xóm nào, từng có tiền án gì hay không

Đến khi hẹn gặp, thì gần như là nước chảy thành sông.

“Đang ăn com?” Vương Diệu cười, đi đến cạnh Lam Úc Kiệt, đám người mặc đồ đen vừa rồi đã không còn bóng dáng, ngay cả cô gái lúc nãy cũng biến mất.

Những lúc đi bàn công việc hoặc giao tiếp, Vương Diệu sẽ mang theo một cô gái bên cạnh, đầu tiên là để trưng bày, thứ hai là nghe nhìn lẫn lộn, đương nhiên nếu có tất yếu, cũng có thể thành lễ vật tặng cho đối phương.

Đến khi món trang sức kia hết tác dụng, Vương Diệu sẽ cho người đuổi đi.

“Ừm.” Lam Úc Kiệt tùy tiện đáp lại Vương Diệu một tiếng, thái độ không phải tốt lắm, bởi vì trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Đương nhiên là đang ăn cơm, đã ngồi ở trong này, chẳng lẽ là để chơi mặt chước?

Lam Úc Kiệt trong bất tri bất giác luôn ngang bướng với Vương Diệu.

“Vương tiên sinh, xin chào, tôi là Đồng Hi, trợ lý đặc biệt của tổng tài Tề Thiên.” Đồng Hi đứng lên, làm tư thế tiêu chuẩn bắt tay với Vương Diệu, cung kính giới thiệu bản thân.

Hắn không biết quan hệ giữa Lam Úc Kiệt và Vương Diệu là gì, chẳng qua, vào những lúc thế này tốt nhất là cứ phải sạch quan hệ sẽ tốt hơn, để tránh đến mình chết thế nào cũng không biết.

“Xin chào, sau khi về giúp tôi chào ông chủ của anh một tiếng.” Vương Diệu cười, nhưng nụ cười này khi vào mắt Đồng Hi có vài phần đáng sợ.

Vương Diệu biết rõ Lam Úc Kiệt ngoại trừ cậu cũng có vài bạn tình khác.

Thế nhưng biết là một chuyện, còn tận mắt trong thấy lại là chuyện khác.

Đồng Hi rất thông minh, hắn vội vàng tự giới thiệu, nói rõ mình và Lam Úc Kiệt không có quan hệ mờ ám gì, thuần túy là làm trong cùng một tổ chức, nhưng Vương Diệu vẫn thấy không thích.

Đồng Hi không phải bạn tình của Lam Úc Kiệt, nhưng vẫn còn những người khác.

Cho nên, hai tuần nay, anh lên giường với ai?

“Như vậy, Vương tiên sinh tôi ăn no rồi, đi trước.” Đồng Hi thấy không khí hơi kỳ dị, rất không nghĩa khí bỏ chạy, để lại một mình Lam Úc Kiệt, hóa đơn bữa cơm này cũng quăng lại cho anh.

“Gần đây rất bận sao?” Vương Diệu trong lòng thấy khó chịu, nhưng khó chịu này đã nhanh chóng biến mất. Bàn tay cậu vô cùng tự nhiên vươn ra vuốt ót Lam Úc Kiệt, cậu rất thích nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của anh, sau những lúc giúp anh sấy tóc xong.

“Bình thường.” Lúc nói ra lời này Lam Úc Kiệt thấy mình hơi chột dạ, vội nói sang chuyện khác. “Tôi ăn no, cậu đi trả tiền.”

Rõ ràng là anh cố ý không đi tìm Vương Diệu, nhưng qua lâu như vậy mà khi gặp lại, cậu vẫn đối xử với anh rất tốt.

Vương Diệu cười cười, gọi bồi bàn tính tiền, sau đó dẫn anh về nhà.

Cũng cuồng dã không kém những lần khác, thân thể hai người như tắm trong dầu, chỉ cần châm lửa, sẽ mãnh liệt bốc cháy

Lúc làm tình, Lam Úc Kiệt đắm chìm trong không khí cuồng nhiệt, cho nên anh không phát hiện trong phòng Vương Diệu đã tăng thêm một chiếc giường đôi, khi làm tình xong thì đêm đã rất khuya, mặc cho Vương Diệu an bài, anh nằm trên giường, mệt đến nỗi không muốn động dù chỉ là một ngón tay.

Lam Úc Kiệt lần này thấy mình ngủ cực kỳ thoải mái, giường rất mềm, rất sạch sẽ, hơn nữa không có cảm giác dính dính và những mùi lạ.

Buổi sáng Lam Úc Kiệt tỉnh lại Vương Diệu vẫn còn nằm bên cạnh, Lam Úc Kiệt mơ màng, mới nhớ ra hôm qua anh về nhà Vương Diệu. Cánh tay Vương Diệu đang quàng trên eo anh, Lam Úc Kiệt tiếp tục ngủ, nhưng nằm được ba phút anh vẫn từ bỏ.

“Vương Diệu, dậy đi.” Lam Úc Kiệt ngồi lên, sau đó đánh Vương Diệu vài cái.

Rất ít khi anh thức dậy còn thấy Vương Diệu ngủ cạnh mình, nhìn rất không quen.

Vương Diệu mở mắt ra, ngẩng anh một lúc, sau đó nhào tới ôm anh, chôn đầu vào hông anh, ngủ tiếp.

“Vương Diệu, dậy đi, cậu hôm nay không phải làm gì sao?” Lam Úc Kiệt lay lay cậu, cười nghĩ người này thật là hắc đạo đại ca à? Sao sáng sớm tỉnh dậy lại hệt như con nít thế này.

Vương Diệu nghe vậy đầu chuyển một vòng, lập tức ngồi dậy, hôn lên môi Lam Úc Kiệt một cái, sau đó xuống giường súc miệng rửa mặt.

Lam Úc Kiệt thấy buồn cười, đứng lên định mặc quần áo, lúc này mới phát hiện trong phòng Vương Diệu có thêm một cái giường.

“Vương Diệu, Vương Diệu.....” Lam Úc Kiệt kinh ngạc một lúc, hai cái giường lớn đều trải drap giường sạch sẽ, Lam Úc Kiệt lấy tay vuốt drap, là thuần tơ, sau đó anh gọi Vương Diệu.

“Sao vậy?” Vương Diệu ló đầu ra khỏi phòng tắm, trong tay còn cầm bàn chải đánh răng.

“Giường..... Giường.....” Lam Úc Kiệt chỉ vào giường, đầu và mắt hơi hỗn lộn không biết phải chỉ cái nào.

“À, giường, tôi thấy rồi.” Vương Diệu gạt đầu, lại chui đầu vào tiếp tục đánh răng.

“Vì sao?” Lam Úc Kiệt cũng chui vào phòng tắm, đứng cạnh Vương Diệu, mắt trừng thật to.

Lam Úc Kiệt kỳ thật thấy rất cảm động, bởi vì anh chỉ nói vài câu, hơn nữa còn là để từ chối ý tốt của Vương Diệu, mà cậu chẳng những không cho rằng anh không biết tốt xấu, ngược lại còn mua thêm một cái giường khác.

Lam Úc Kiệt đời này chưa từng được ai chiều chuộng như vậy, tâm tư kín đáo xoay chuyển mấy trăm vòng, nghĩ nghĩ lại lo Vương Diệu có phải còn ý gì khác không.

“Cái gì vì sao? Trên đường vừa lúc thấy, liền mua.” Vương Diệu đáp thản nhiên, tuyệt không chột dạ, chuyên tâm cạo râu, không hề thấy có chỗ nào không đúng.

“Cứ như vậy?” Nhìn Vương Diệu không có biểu tình kỳ quái, Lam Úc Kiệt biết lại là tự mình ngạc nhiên, cũng đúng, chẳng qua là thêm một cái giường, cho dù ban đầu thật là vì lời anh nói, vậy thì đã thế nào?

Vì sao anh lại sợ tới mức như bị đập trúng đuôi?

“Chìa khóa dự phòng, cho anh.” Vương Diệu mặc quần áo vào phòng khách, sau đó ném một xâu chìa khóa cho Lam Úc Kiệt đi đăng sau. “Giường có, drap cũng đã mua, về sau anh cứ đến đây ở.”

Vương Diệu có việc, chuẩn bị xong sẽ ra ngoài, Lam Úc Kiệt nghĩ một lát cuối cùng vẫn là đi nhờ xe, đến bệnh viện rồi Lam Úc Kiệt xuống xe, ngay cả tiếng cảm ơn cũng chưa nói.

Quay đầu xe lại, nơi Vương Diệu muốn đi ngược hướng với đường đến bệnh viện Thành Tâm, nhưng tay cầm vô lăng, mắt nhìn con đường đông nghịt trước mắt, Vương Diệu lộ ra một nụ cười thản nhiên.

9. Chương 9

Lam Úc Kiệt có rất nhiều bạn bè, bạn bè anh nhiều tới mức ba cuốn sổ ghi chép thật dày cũng không đủ dùng, lúc mua cuốn sổ thứ tư về, còn bị thư ký của mình trừng mắt, có chút vô tội.

Bởi vì đối xử với mọi người rất tốt, xử thế biết tiến lùi, cho nên bạn bè của anh chỉ nhiều hơn, ngày càng nhiều hơn.

Lam Úc Kiệt có khi nhìn thấy cha mình kỳ thật lại muốn cảm thán, bởi vì cái khoản đối nhân xử thế này, anh đích xác chịu không ít ảnh hưởng từ cha mình.

Lam gia trước kia chỉ là một phòng khách vừa nhỏ vừa nát, xây bằng gỗ, thoát nhìn rất cũ kỹ, mở ở một ngõ hẻm không náo nhiệt, bên trong rất nhỏ, chỉ có mỗi một phòng khám và hai băng ghế, có lầu hai, toàn gia ở trong đó, nhưng vì cũ nát, nên lúc đi nền nhà luôn phát ra những tiếng cọt kẹt rất khó nghe.

Một nơi như vậy, ngay cả băng hiệu cùng là nhật một tấm gỗ lớn ven đường về, lấy bút lông chấm mực từng nét từng nét viết thành, còn lại không phải của nhà anh, mà là thuê của người khác.

Theo lý thuyết, mặc kệ ở thời đại nào, người làm thấy thuốc đều rất nổi tiếng, không nói có thể hưởng thụ được bao nhiêu, mà chỉ ít cũng sẽ ăn no mặc ấm, nhưng chuyện này không thể dùng để nhắc tới Lam gia.

Kể từ khi Lam Úc Kiệt có thể tự mình đi đường, anh vẫn luôn hỗ trợ cái phòng khám nhỏ của nhà mình, lúc trẻ con nhà khác đến nhà trẻ, Lam Úc Kiệt đã biết băng bó những vết thương ngoài da, đo huyết áp, phân loại được phẩm, đo nhiệt độ cơ thể.

Mọi người đều nói bác sỹ Lam là một người vô cùng tốt, gặp phải người nghèo thì miễn phí khám bệnh, gặp được người đáng thương, hoàn cảnh khó khăn, bác sỹ Lam có thể không lấy cả tiền thuốc, cho nên phòng khám dù rách nát, nhưng ở nơi này rất có danh tiếng, mỗi người khi nhắc tới phòng khám Lam gia đều giơ thẳng ngón tay cái.

Lam Úc Kiệt đã bị cha mình ảnh hưởng rất lớn, với một đứa trẻ mà nói, cha là trời, cha là núi, cho nên nghe người ta nói cha mình như vậy, Lam Úc Kiệt rất kiêu ngạo, những lúc khó khăn anh cũng không thấy khó chịu

Những ngày đó kỳ thật rất cực, vì phòng khám không kiếm được tiền, mà mỗi tháng còn phải trả tiền thuê nhà, nên mướn không nổi y tá, mẹ Lam Úc Kiệt vốn là lấy chồng theo chồng, mái nhà hai ba lỗ thủng không nói, ngay cả quần áo cũng rách tới rách lui.

Chịu cho đến khi Lam Úc Kiệt lên tiểu học, có thể giúp đỡ phòng khám nhiều hơn một chút, mẹ anh đến nội thành làm việc vặt, lúc đó hai vợ chồng thường cãi nhau, bình thường đều là mẹ mắng cha, làm việc không được một năm, mẹ anh thu dọn đồ đạc rồi bỏ đi, không thấy trở về nữa.

Lam Úc Kiệt khi đó biết rõ mẹ đi rồi sẽ không về nữa.

Nhưng anh không gọi lại.

Lam Úc Kiệt từ nhỏ đã không thân với mẹ, những gì anh nhớ về mẹ là gương mặt thống khổ và miệng thì toàn những lời oán hận, bà luôn oán giận, bất mãn, khắc khổ, khi đó anh nghĩ, bà đi rồi, như vậy trong nhà sẽ thanh tĩnh hơn nhiều.

Ông Lam tinh thần suy sút một thời gian, không còn mẹ, Lam Úc Kiệt nhận luôn cả trách nhiệm chăm sóc cha mình, thời thơ ấu của anh trôi qua trong phòng khám bần cùng cũ nát, phải học tập, phải lo cho cha, phải phụ giúp việc trong phòng khám, phải chăm sóc bệnh nhân, bận rộn vô cùng, bận rộn vô cùng.

Lam Úc Kiệt khá gầy gò, anh luôn nhỏ hơn những đứa trẻ sinh cùng năm với mình.

Trước khi học xong đại học, Lam Úc Kiệt sâu sắc cảm nhận được nếu còn tiếp tục thế này hai cha con họ nhất định sẽ vì quá thiện lương mà đói chết.

Anh nhớ có một lần tan học về nhà, trong phòng khám có một người phụ nữ gầy gò khóc thút tha thút thít, cha rơi lệ đầy mặt, sau đó đứng lên, từ trong ngăn kéo lấy ra hết số tiền khám bệnh ít ỏi của hôm đó đưa cho người phụ nữ kia, rồi người ta ngàn ân vạn tạ cầm tiền bỏ đi.

Lam Úc Kiệt tức giận đến mức đầu muốn bóc khỏi.

Từ sau lần đó ai đến khám bệnh đều biết, nếu khám bệnh mà không trả tiền, thẳng nhóc của Lam gia sẽ làm người nọ cực kỳ mất mặt, lúc này mới giải trừ nguy cơ hai cha con đói chết.

Chẳng qua, thời điểm cha con họ chân chính xoay người, là bắt đầu từ khi anh gặp được Tề Ngự Thiên.

Trong lòng mỗi người đều có một người tồn tại như thiên thần, với Lam Úc Kiệt mà nói, Tề Ngự Thiên chính là thiên thần của anh.

Kỳ thật lần đầu tiên Lam Úc Kiệt gặp Tề Ngự Thiên không phải tốt đẹp gì cho cam, vì lúc đó Lam Úc Kiệt bị Tề Ngự Thiên đánh, gương mặt trắng bệch thư sinh đó bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Từ trung học, Lam Úc Kiệt, Thiệu Thanh Vân, Hồ Huỳnh ba người là bạn bè rất tốt, Thiệu Thanh Vân luôn bám theo Lam Úc Kiệt, hơn nữa từ lúc Lam Úc Kiệt tuyên cáo mình chỉ thích con trai, Thiệu Thanh Vân căn bản xem Lam Úc Kiệt là bạn nữ, ngay cả kinh nguyệt tháng nào trễ cũng sẽ nói cho Lam Úc Kiệt nghe.

Lần đầu tiên gặp Tề Ngự Thiên là ở cửa trường trung học, Lam Úc Kiệt nắm tay Thiệu Thanh Vân từ vườn trường bước ra, Tề Ngự Thiên hung hăng trừng mắt, sau đó không nói hai lời cho Lam Úc Kiệt một quyền.

Lam Úc Kiệt bị đánh mà lại không hiểu nguyên nhân mình bị đánh, sau đó mới biết hóa ra là bị đánh ghen, cô bạn gái bảo bối thanh mai trúc mã chia cách vài năm với người ta, khi gặp lại thì thấy đang nắm tay anh, không ghen mới là lạ.

Chẳng qua ngay sau đó Lam Úc Kiệt lại thấy một quyền này rất đáng giá, bởi vì Tề Ngự Thiên khi biết anh chỉ thích con trai đã trịnh trọng xin lỗi anh, xem anh như anh em, sau đó tổ chức của Tề Ngự Thiên chuyển hình, y thu cả phòng khám của Lam gia vào.

Tề Ngự Thiên mua những khoản đất chung quanh phòng khám, đưa Lam Úc Kiệt ra ngoại quốc học y, bỏ tiền đào tạo chuyên ngành cho ông Lam, lúc này mới có bệnh viện Thánh Tâm.

Bởi vì hệ thống xí nghiệp của Tề Thiên là từ hắc đạo chuyển hình, mà bệnh viện Thánh Tâm không cự tuyệt bất kỳ bệnh nhân nào, cho nên trong tối, bệnh viện Thánh Tâm được xưng là bệnh viện ngầm.

Cho dù bệnh viện Thánh Tâm là một bệnh viện tư nhân rất lớn, nhưng lúc bắt đầu cũng không có danh tiếng như bây giờ.

Lam Úc Kiệt ở nước ngoài rất chịu khó, anh từ nhỏ đã sống trong phòng khám mưa dầm thấm đất mà lớn lên, trong nhà dù cũ nát, nhưng sách thì đủ để đắp thành tường, Lam Úc Kiệt vì muốn giúp cha mình nhiều hơn, từ nhỏ khi người khác đang xem truyện cổ tích, thì anh đã xem sách y và sách tương quan.

Dùng một khoảng thời gian thường nhân khó thể lý giải, Lam Úc Kiệt lấy cả mấy học vị, sau đó làm việc ở một bệnh viện thủ đô nước ngoài hai năm, làm mấy cuộc giải phẫu oanh động, gương mặt vị bác sỹ phương đông trẻ tuổi lập tức khiến khắp nơi oanh động.

Khi được truyền thông nước ngoài phỏng vấn, Lam Úc Kiệt cười nói, đó là do 50% hoàn cảnh, 30% cố gắng và 20% thiên thú.

Lúc Lam Úc Kiệt về nước có mấy chục bệnh viện gọi điện tới cho anh, tranh nhau cướp người, truyền thông và người của các bệnh viện gần như chen kín sân bay, trong số đó, viện trưởng của bệnh viện Thánh Tâm, cha của Lam Úc Kiệt rất không thu hút, ông chỉ yên lặng xen lẫn trong đám người.

Vừa ra khỏi cửa, Lam Úc Kiệt hiển nhiên không dự đoán được sẽ gặp trận hình lớn như vậy, anh hoảng sợ, sau đó rất nhanh trên mặt lộ ra một nụ cười xã giao.

Nếu những người này đều là đến vì anh, như vậy, trước khi tìm được cha, bộ vest của anh chắc sẽ bị xé nát, Lam Úc Kiệt có chút buồn rầu, đứng yên một chỗ không cử động.

Nhưng thời gian phiền não của anh chỉ duy trì mấy chục giây.

Lam Úc Kiệt không mời vệ sĩ, nhưng bên cạnh rất nhanh có một đám người mặc đồ đen tạo thành một vòng tròn giúp anh ra ngoài, cúi đầu hỏi ngón chân cũng biết đây là do Tề Ngự Thiên an bài, Lam Úc Kiệt an tâm thoải mái ở trong đám người tìm được cha mình, sau đó mở một cuộc họp phóng viên oanh oanh liệt liệt.

Tề Ngự Thiên trước giờ luôn là một thương nhân có tầm mắt rất lâu dài. [Shal: hem biết nên mừng cho Kiệt ca, hay khóc cho anh nhỉ? =.=]

Lúc này, bệnh viện Thánh Tâm đột nhiên nổi tiếng.

10. Chương 10

Lam Úc Kiệt trong văn phòng ngẩn người, nhớ lại khoảng thời gian vừa về nước mỗi ngày bệnh viện đều kín người, một đám bác sỹ mộ danh mà đến, mỗi ngày đều vô cùng bận rộn, khiến anh chỉ có thể ngủ một tiếng một ngày, lại khiến anh thấy da đầu run run.

“Bác sĩ Lam, cha anh bảo hôm nay anh phải về nhà ăn cơm.” Thư ký của Lam Úc Kiệt đứng bên ngoài với đầu vào văn phòng, sau đó không lớn không nhỏ nói.

“Lam Tiểu Tử, cho dù cửa không đóng cô cũng phải gõ cửa, còn nữa, nếu cô đã gọi anh là bác sĩ Lam, vậy cũng phải gọi ba anh một tiếng viện trưởng.” Cô thư ký này làm Lam Úc Kiệt rất đau đầu.

“Được rồi, biểu ca, viện trưởng bảo anh hôm nay về nhà ăn cơm.” Lam Tiểu Tử rất không muốn, chu môi.

Sách, phân biệt à? Sao kêu lại khác nhau nhiều vậy?

Lam Úc Kiệt không nói gì, nói với Lam Tiểu Tử thêm một câu nữa anh sợ mình sẽ chảy máu não, vì sức khỏe của bản thân, anh thở ra một hơi buộc mình bỏ cô qua một bên.

“Cha, con về rồi.” Lam Úc Kiệt tan tầm sớm, ngoan ngoãn về nhà làm hiếu tử.

“Ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi.” Ông Lam ló đầu ra nhìn con mình, trong tay cầm một cái chảo hết như đang cầm thìa, sau đó cười cười lại quay vào nhà bếp.

“Cha, có cần giúp gì không?” Lam Úc Kiệt nhìn phòng bếp phủ đầy khói trắng, vô cùng bất đắc dĩ

Cha anh gần đây thích tiết mục nấu ăn trên TV, cho nên thường xuyên tự mình xuống bếp, nhưng những thứ ông nấu ra a..... thật không dám khen.....

Cha..... Thật không cần mang mặt nạ chống độc? Hay là khẩu trang N95? (loại khẩu trang đảm bảo chống dc 95% các loại khói, bụi)

“Không cần, không cần, con ra phòng khách xem TV đi, xong rồi cha gọi con.” Ông Lam phát tay, không thèm quay đầu lại.

Lúc Lam Úc Kiệt đã yên vị trên sofa xem TV xem, ông Lam lại gọi anh, Lam Úc Kiệt thở ra một hơi, rồi cuộc ăn cơm.

Đồ ăn..... Ân, hai món đen thui, một món đỏ toàn diện, một món màu vàng nâu, miễn cưỡng có thể nhìn ra đây là món làm từ trứng, còn một món cháy khét chỉ nhìn ra một đồng gì đó.

Lam Úc Kiệt cười đến khóe miệng run run, sau đó trên mặt nổi lên ba đường hắc tuyến, ngoan ngoãn thôi miên bảo mình ăn vào.

“Tiểu Kiệt.....” Ông Lam gọi Lam Úc Kiệt vài tiếng Lam Úc Kiệt vẫn như đang đi vào cõi thần tiên, đến tiếng này anh mới nghe được.

“Cha, chuyện gì?” Lam Úc Kiệt nuốt xuống khối thịt đen tới mức không nhìn ra thịt gì, ngẩng đầu.

“Cha hỏi con có quen bạn trai chưa.” Ông Lam từ lâu đã biết con mình thích con trai, cũng tiếp nhận từ lâu, nhưng nhìn anh cô đơn lâu như vậy, bạn bè chất đầy mấy xe tải, nhưng bạn trai thì ngay cả một cái bóng cũng chả thấy đâu.

“Khụ, khụ.....” Lam Úc Kiệt vừa nghe, khối thịt nhai thật lâu vẫn không thể mềm kia đang được nuốt xuống đứng yên tại chỗ, thiếu chút làm anh nghẹn chết. “Sao..... đột nhiên hỏi cái này?”

Cha à..... cha muốn mưu sát sao a.....

“Con sắp ba mươi rồi, nếu có người thích thì mang về cho cha xem, người con thích cha sẽ thích, thêm một đứa con nữa cũng tốt.....” Ông Lam lẩm nhẩm lập đi lập lại.

“Đã biết, nếu có sẽ dẫn tới cho cha xem.” Lam Úc Kiệt pha trò, vội xem mình như người mù, vờn đĩa vơ sạch đĩa thức ăn tối om kia.

Sau khi ăn xong, ông Lam lại lẩm nhẩm một lúc nữa mới thả anh ra

Lam Úc Kiệt thấy thể xác và tinh thần mình bị tổn thương nghiêm trọng.

Lỡ tai anh sắp sinh kén rồi..... còn ăn cả một đồng đồ không biết là gì kia nữa.....

Ông Lam cũng rất oán niệm.

Ông không phải dạng cha cổ hủ, thẳng nhóc nhà ông năm mươi sáu tuổi đã chạy tới nói với ông: Cha, con thích con trai. , từ khi đó ông đã nhận rồi.

Con mình mà, ông không ủng hộ cũng chả làm được gì, đồng tính vốn không phải bệnh, mà là tính hướng bất đồng, ông làm cha tự nhiên gơ hai tay ủng hộ.

Con ông lớn lên khá xinh đẹp, người theo đuổi không bảy tám thì cũng có một tá.....

Nhưng không có bạn trai là thế nào.....?

Liên tục bị oanh tạc ba ngày, Lam Úc Kiệt mặt nhăn mày nhú chạy tới chỗ Vương Diệu.

Không biết bị cha mình buộc quen bạn trai có được tính là bạo lực gia đình không nhỉ.....

Mở cửa ra, Vương Diệu không có ở nhà.

Ngoại trừ lần đầu tiên tới nơi này, Lam Úc Kiệt chưa từng gặp lại cha Vương Diệu, Vương Diệu nói cha cậu từ sau khi về hưu thì hành trình du ngoạn mỗi ngày của ông đều chật ních, không ở nhà là chuyện rất bình thường.

Vì từ sau mười tuổi đã quen sống tự lập, nên thói quen hàng ngày của Vương Diệu rất tốt, cậu rất cần cù, lại chịu làm việc nhà, trong phòng lúc nào cũng chỉnh tề thoải mái, không phải kiểu chỉnh tề thiếu sinh khí, mà ngược lại rất sống động, ở trong này vô cùng thoải mái.

Lam Úc Kiệt lăn qua lăn lại trên giường, ôm gối tùy ý nằm trên giường xem TV.

Anh rất thích nhà của Vương Diệu, vừa lớn vừa thoải mái, làm gì cũng sẽ không có người đi quẩn, Lam Úc Kiệt cực kỳ hưởng thụ.

Anh không mua nhà riêng, trước kia không phải ngủ ở bệnh viện thì là về nhà, bây giờ lại thấy nơi này ở rất thoải mái, cho nên kỳ thật ra ngoài ở cũng không phải chuyện xấu.

Quan hệ giữa Lam Úc Kiệt và Vương Diệu vẫn không thay đổi.

Lúc lên giường hai người có thể như lửa lan đồng cỏ, xong chuyện Vương Diệu sẽ hầu hạ anh như cụ ông, lúc không làm tình, Vương Diệu có khi sẽ ở phòng khách xử lý công sự, mà Lam Úc Kiệt thì ở một bên xem TV.

Bọn họ có đôi khi sẽ nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên sẽ hẹn nhau ra ngoài ăn cơm

Thích ý a.....

Trước kia anh chưa sống thế này được mấy ngày cả.....

Lam Úc Kiệt thanh thoi híp mắt, ngáp dài một cái hết như mèo, sau đó ngã đầu xem TV

Bạn bè của Vương Diệu không nhiều lắm, nhưng cậu đối xử với bạn bè rất tốt.

Bạn bè Lam Úc Kiệt rất nhiều, anh đối xử vô cùng tốt với bạn bè.

Nhưng Lam Úc Kiệt là một người không thể nuông chiều, cậu cho anh ba phần màu, anh lập tức sẽ mở phòng nhuộm, không hề khách khí chi cả.

Từ lúc phát hiện có thể sống tiêu dao như vậy, Lam Úc Kiệt liền xem nhà Vương Diệu thành nhà mình, một tuần có năm ngày đều đến ở.

Vương Diệu thật cao hứng, có thể trước đây quen sống một mình rồi, nên cậu rất thích khi về nhà có chút nhân khí, tựa như những ngày cuối cùng sống ở Anh, mấy người ở trong một gian phòng trọ, vừa không quá náo nhiệt, lại không quấy rầy người khác, rất tốt.

11. Chương 11

Lam Úc Kiệt rất thích mùi hương trên người Vương Diệu, lúc nào ngửi cũng thấy sạch sẽ khoan khoái.

Lúc ở nhà cứ thấy anh lười biếng, nhưng khi ra ngoài về, anh luôn chạy đi tắm rửa thay quần áo trước rồi mới ra nằm lên sofa.

Điểm này của anh giống Vương Diệu, Vương Diệu cũng là một người yêu sạch sẽ, mà nếu đang sống chung với người khác, thì đây là một thói quen cực tốt.

Vương Diệu không biết Lam Úc Kiệt kỳ thật là bị làm hư.

Bởi vì có ai đó cưng chiều, cho nên có ai đó bị chiều hư, cái này gọi là nhân quả tuần hoàn.

Lam Úc Kiệt kỳ thật là một người chăm chỉ, nhưng anh ở chỗ của Vương Diệu thì chỉ cần làm bản thân mình sạch sẽ, vậy cũng đủ để Vương Diệu vừa lòng, cho nên nói tiêu chuẩn của Vương Diệu quả thật là quá thấp.

Suốt khoảng thời gian này, ngoại trừ việc chia sẻ phòng ở, Vương Diệu cũng không keo kiệt chia sẻ cuộc sống của mình cho Lam Úc Kiệt.

Tuy Liên Anh bang là hắc đạo, song hắc đạo bây giờ hầu hết đều là kinh doanh theo kiểu xí nghiệp hóa, dẫu còn mang vài điểm truyền thống, nhưng dù sao thời đại bây giờ cũng đã khác, lại thêm từ sau khi Vương Diệu chuyển hình, sự nghiệp hiện tại ngược lại mang chút tính làm chơi. (bản gốc: ngoạn phiêu => chỉ không quá quan tâm đến ý, chỉ là nhất thời hứng khởi, vô tâm tới sự việc nào đó.)

Mỗi khi trong bang có hoạt động gì, thì Vương Diệu sẽ gọi Lam Úc Kiệt đi theo, anh gần đây rất nhàn, Vương Diệu sợ anh cứ nằm riết trong phòng sẽ mọc meo.

Lam Úc Kiệt không biết lão cha nhà mình nổi cơn điên gì, gần đây ông ôm hết mọi chuyện trong bệnh viện không nói, còn thăng chức cho một chủ nhiệm ngoại khoa làm phó viện trưởng, cứ như vậy, Lam Úc Kiệt vốn có tính cuồng làm việc, đã nhàn tới mức muốn cào tường, hơn nữa không xếp lớp dạy trong bệnh viện cho anh, nói là để anh có thời gian nhanh chóng tìm một người bạn trai.

Lam Úc Kiệt khóc không ra nước mắt.

Chỉ có thể ở trong lòng reo hò, con không phải con gái, sao chỉ gần ba mươi mà đã bị xem như hàng ế?!

Vài lần hoạt động như vậy, đám cán bộ đứng đầu Liên Anh bang đều quen mặt Lam Úc Kiệt, lão Đại nhà mình gần đây ra ngoài luôn dẫn theo một cái đuôi, uống rượu cũng mang, ca hát cũng mang, ăn cơm, đi khách sạn cũng thường xuyên mang theo, lâu, mọi người cũng quen.

“Liên Anh bang các cậu cả ngày cứ chơi đùa như vậy?” Trên đường đến bãi tắm, ngồi trong xe, Lam Úc Kiệt lấy tay gác lên kính xe chống má, rất buồn bực.

Hắc bang bây giờ đều rảnh vậy sao? Hơn nữa còn chú trọng phúc lợi của công nhân?! Vương Diệu không hổ là dân du học, phong cách làm việc của nước ngoài đều bị cậu học hết mười thành mười, không biết có phải hiệu suất công tác cũng nhanh như ở nước ngoài không nhỉ?

Ở tổ chức Tề Thiên mười mấy năm, Lam Úc Kiệt còn không biết có chuyện này.

Quả thật nên bảo Thiên ca đi theo học Vương Diệu nha.....

“Vừa làm xong một vụ lớn, khao thưởng anh em là chuyện tất yếu.” Vương Diệu lái xe, cậu biết trong đầu Lam Úc Kiệt nghĩ hắc bang là thế nào, cho nên không khỏi thấy buồn cười. Đầu là do ảnh hưởng từ ấn tượng của hắc bang truyền thống, và những bộ phim về gangster trên TV.

“Vậy thì quá may mắn rồi, còn chưa thấy ai lẫn lộn trong hắc bang như vậy cả.” Lam Úc Kiệt cười, thật rất khó tin.

Gần đây anh không phải đi theo Vương Diệu uống rượu, ăn hải sản thì là đi hát KTV, chỉ trong vòng một tháng, Liên Anh bang bọn họ đã đi từ bờ Đông hải chơi tới góc Đông bắc, nghe Vương Diệu nói, tháng sau họ còn đi chơi xa nữa! Thật sự là cần gì có đó nha!

“Lúc ban đầu mọi người còn chưa quen, nhưng bây giờ mà bảo họ đừng chơi nữa, thì chả khác gì làm chuyện không tưởng.” Vương Diệu mở miệng cười, nhớ tới lúc trước, cậu làm công tác tư tưởng thật lâu mới có thể thu phục hết các anh em trong bang. “Kỳ thật cứ làm mọi chuyện cho tốt là được, đâu cần mỗi ngày biến mình thành chó, tiền lời bây giờ không thấp, xong một vụ làm ăn thì thu vào hơn trước kia tận mấy chục lần, tiền nhiều chuyện ít, như vậy mới gọi là cuộc sống.”

“Cậu còn dám nói.” Lam Úc Kiệt lắc đầu, không có ý kiến.

“Bằng không anh nghĩ tôi và đám anh em suốt ngày đi cướp địa bàn, sống mái với nhau, không có gì làm liền đi tranh người chết ta sống, gặp nhau thì cứ như là cừu nhân, lâu lâu còn muốn đến địa bàn của đối phương quây phá hả?” Vương Diệu cười to, lại nói trúng suy nghĩ trong lòng Lam Úc Kiệt.

“Vốn là nên thế mà a!” Tổ chức Tề Thiên kỳ thật là từ hắc đạo tẩy trắng chuyển hình thành hệ thống xí nghiệp, những năm đầu thoát ly hắc đạo, Lam Úc Kiệt cũng có tham gia, nhớ năm đó, có ngày nào mà không phải là tinh phong huyết vũ a!

“Anh nói những chuyện này đã là chuyện của tám thế kỷ trước rồi, hiện giờ hầu hết các bang phái nhỏ đều bị các bang phái lớn ép tan rã hoặc thôn tính, cũng chỉ còn hai ba bang lớn chân chính còn đứng vững được, mà các bang ấy đơn giản cũng đã chuyển thành các xã đoàn nhỏ làm ăn bất chính thu được chút lợi ích. Hơn nữa chủ sự của mấy bang lớn kia đa phần đều là một đám lão già chết không lùi, có ai còn dám không sợ chết như hồi trẻ?” Vương Diệu cười lấy bàn tay đang rảnh rỗi luồn vào đám tóc đằng sau ót Lam Úc Kiệt, tóc Lam Úc Kiệt bị vò rối, quay đầu trừng mắt cậu.

“Sách, hắc bang bây giờ làm việc thật đàng hoàng.” Lam Úc Kiệt nghiêng đầu thả tóc xuống, một đường bị Vương Diệu làm rối mấy lần, anh lười cột tiếp. “Tôi thấy cậu cứ đi xây một công ty du lịch cho rồi, khẳng định anh em trong bang sẽ vô cùng vui vẻ.”

“Tôi cũng đang có ý này, bằng không một năm đi chơi hai ba lần nước phù sa đều đổ hết vào ruộng người ngoài rồi. (ý chính là chuyện tốt thì để cho người ngoài hưởng hết)” Vương Diệu nhếch miệng, cười đến lưu manh. “Mà dù sao cũng không thể nói vậy, tôi vẫn còn đang làm mấy việc truyền thống a, duy trì cân bằng của thế lực ngầm, chuyện này tôi tận lực, anh không nghe người ta nói thủ thành bất dịch mạc đồ vật tiến công (kế nghiệp mà giữ cho sự nghiệp không bại mà còn tiến đã không đề, đừng cầu tiến quá cao xa) sao?”

“Phải, phải, phải, còn khen tiếp cậu sẽ thành thánh nhân, tha tôi đi Vương đại gia.” Lam Úc Kiệt xuy một tiếng, nhìn biển xanh trời xanh ngày càng gần hơn, không khí cũng mang theo chút vị mặn mòi.

Sau khi đi tắm biển về, làn da trời sinh vốn trắng nõn của Lam Úc Kiệt toàn bộ bị cháy nắng, vừa đỏ vừa đau, khiến Vương Diệu không dám ra ngoài làm việc, ở nhà hầu hạ người bệnh.

“Tê..... cậu nhẹ một chút..... đau a.....” Lam Úc Kiệt nằm trên sô pha, miệng liên tục kêu sống kêu chết.

Chẳng qua chỉ ngủ trên cát có chút thôi mà.....

Lam Úc Kiệt bị cháy nắng.

Đó là kết quả của một buổi nằm phơi nắng ngủ quên, trời làm vậy có thể sống, tự làm vậy không thể sống, Lam Úc Kiệt bây giờ đã thấu hiểu.

“Ai bảo anh hôm đó không chịu bôi kem chống nắng đã nằm ngủ trên cát, anh cho đây là Bắc Âu a, còn muốn tắm nắng?! Không ở nơi này nếu phơi nắng quá lâu sẽ bị chết à, anh thật là tên ngốc mà.” Vương Diệu miệng không ngừng mắng người, nhưng tay bôi thuốc cũng nhẹ nhàng xoa đều lên vùng lưng bị cháy nắng chuyển thành màu cà phê cho anh.

Những người trời sinh có làn da trắng thì không chịu nổi ánh mặt trời, phơi một chút sẽ bị cháy nắng.

Bôi thuốc xong, Lam Úc Kiệt làm bầm lâu bầu vài tiếng, bắt Vương Diệu ở nhà hầu hạ anh hai ngày mới bỏ qua.

12. Chương 12

Ngày thứ ba Vương Diệu vừa ra ngoài thì Tề Ngự Thiên dẫn Thiệu Thanh Vân đến thăm anh, Thiệu Thanh Vân vừa nghe nói Lam Úc Kiệt bị thương liền oa oa kêu to, không cần biết anh bị thương thể nào, đã ôm anh không ngừng cọ cọ.

“Được rồi, được rồi, cọ nữa thì tôi sẽ tróc da mất.” Thiệu Thanh Vân vừa xuất hiện, Lam Úc Kiệt lập tức cử giơ tay đầu hàng. Cô nàng này là mối uy hiếp lớn với anh.

“Đúng vậy, chỉ là phơi nắng cháy da thôi mà, Bĩ Tử lừa em đó.” Tề Ngự Thiên dỗ cô nàng. Y đã sớm biết Lam Úc Kiệt không sao cả, nhưng Bĩ Tử cố ý chọc Thiệu Thanh Vân, nên nói cho cô nàng biết Lam Úc Kiệt bị trọng thương, làm Thiệu Thanh Vân vội vã bay lại đây xác nhận.

“A Kiệt, thật không sao chứ?” Thiệu Thanh Vân vừa cọ lên vết thương của Lam Úc Kiệt làm anh đau muốn chết, bây giờ lại xoa anh qua lại, cẩn thận xem xét.

“Không sao cả, tôi rất tốt, còn có chuyên gia hầu hạ, so với Đại lão gia còn thích ý hơn.” Lam Úc Kiệt cũng dỗi, vuốt đầu Thiệu Thanh Vân, nha đầu này với anh là tâm tính chim non, luôn thích kẻ cận anh. “Tên Bĩ Tử thối đó, hôm nào tôi sẽ đánh hắn một trận trút giận cho cô.”

“A Kiệt..... cậu đánh không lại hắn nha.....” Giật nhẹ ống tay áo của Lam Úc Kiệt, Thiệu Thanh Vân nói trắng ra, không chừa cho hắn chút mặt mũi nào.

Tề Ngự Thiên nghe vậy buồn cười, đồng dạng cũng không chừa mặt mũi cho anh.

Thiệu Thanh Vân bám lấy Lam Úc Kiệt một hồi lâu, Tề Ngự Thiên đi tiếp điện thoại, sau đó mới dụ cô nàng về.

Lúc tiễn khách, Tề Ngự Thiên tao nhã cười quay đầu lại nhìn Lam Úc Kiệt nói: “A Kiệt, đừng khi dễ người ta quá đáng.”

Lam Úc Kiệt bĩu môi, tiễn hai người đi.

Anh khi dễ Vương Diệu khi nào?

Buổi tối khi Vương Diệu trở về Lam Úc Kiệt đang nằm trên sofa ăn bắp rang xem phim.

“A? Về sớm vậy?” Lam Úc Kiệt ăn bắp rang, nhìn người tới kinh ngạc.

Bình thường nếu buổi chiều Vương Diệu ra ngoài thì không đến nửa đêm sẽ không về.

“Ừm, hôm nay không có chuyện gì nhiều, còn lại giao cho Chu Toàn và Phát Tử làm là được.” Vương Diệu vuốt đầu anh, sau đó bỏ vào phòng tắm.

Kỳ thật cậu về sớm là vì hơi lo cho Lam Úc Kiệt.

Cậu biết anh bị phỏng nắng trên lưng và hai tay, nên buổi tối Lam Úc Kiệt rất khó ngủ ngon, hai ngày nay ăn cũng ít hơn bình thường, cứ như mèo vậy, một bàn đồ ăn, ăn vài miếng lại chau mày bảo mình no rồi.

“Cậu ăn chưa? Tôi đi gọi đầu bếp nấu cơm cho cậu?” Lam Úc Kiệt buông bắp rang chạy tới đứng ngoài cửa phòng tắm, lời này nói ra chẳng khác nào anh xem mình là chánh chủ của căn nhà này, không hề có chút ngượng ngùng đỏ mặt.

Vương Diệu vừa cởi quần áo ra đứng dưới vòi sen, lúc Lam Úc Kiệt ló đầu vào thì phía dưới của cậu lập tức đứng thẳng lên, vừa cứng vừa thẳng.

“Tôi bây giờ, muốn ăn anh hơn.” Vương Diệu bước qua kéo anh vào lòng, hai người đứng dưới vòi sen điên cuồng ôm hôn nhau.

Mấy ngày rồi họ chưa làm tình, sau tràng tắm biển kia Lam Úc Kiệt lại bị phỏng nắng, nơi bị phỏng vừa chạm vào giường lập tức liền đau, căn bản không thể làm, nên mấy ngày nay đều phân giường ra ngủ, chạm còn chạm không được nữa là.

Hôm nay khó lắm anh mới khỏe hơn được chút, Vương Diệu vốn không muốn làm, nhưng nụ cười mang nét lười biếng như mèo kia đã làm lòng cậu ngứa ngáy, tiểu lão đệ theo đó cũng hưng phấn lên.

Vương Diệu vừa hôn anh vừa nghĩ, chỉ cần lúc làm không nằm xuống là được? Mình thật ngốc mà, sao lại không nghĩ tới chuyện này?

Quần áo trên người Lam Úc Kiệt bị xối ướt, áo sơ mi màu trắng ướt đầm, dán chặt vào ***g ngực, làm hai điểm phấn hồng trước ngực mơ hồ ẩn hiện, thoát nhìn sắc tình vô biên.

Vương Diệu cởi sạch nửa dưới của Lam Úc Kiệt, cởi một hàng nút của áo sơ mi ra, nhưng không cởi áo xuống, nhìn điểm phấn hồng như ẩn như hiện kia, Vương Diệu dùng cả miệng lẫn tay, làm Lam Úc Kiệt khó mà chịu nổi, phía dưới vừa cứng vừa ướt.

“Vương Diệu..... cậu..... Nhanh lên.....” Cắn nát một lúc lâu, Lam Úc Kiệt tình triều tăng vọt, hừ một tiếng giục Vương Diệu, lấy tay bắt lấy dục vọng của mình vuốt ve.

“Rồi, tôi làm đây.” Vương Diệu cười, lưu luyến không rời buông hai thực quả đỏ sẫm đáng yêu ra, trải khăn tắm lên bồn rửa tay rồi đặt Lam Úc Kiệt lên.

Lam Úc Kiệt luôn là một người rất chân thật, không thích ngược ngùng làm kiểu, với *** của mình cũng vậy, ngồi vững trên bồn rửa mặt rộng rãi, anh chủ động tách đôi chân non mềm của mình ra, một tay đỡ lấy Vương Diệu, một tay vuốt ve tiểu đệ dễ dãi đã đứng thẳng dậy của mình, không hề thấy e lệ.

Vương Diệu vì thấy cảnh sắc tình này mà hơi thở hỗn loạn, nhưng không vội, cậu kiên nhẫn lấy một chai kem dưỡng da hiệu Miên Dương ra bôi vào giữa hai cánh mông đang mở rộng của anh, nhẹ nhàng đẩy ngón tay vào giúp cúc khẩu xinh đẹp luôn cắn chặt lấy tay cậu mát xa khuếch trương.

Hai người làm tình nhiều, lâu Vương Diệu cũng sẽ chú ý tới những tin tức về mấy chuyện này, càng làm, đương nhiên càng tốt hơn.

Lam Úc Kiệt bị Vương Diệu làm cho thoải mái vô cùng, tay cao thấp lên xuống không ngừng, một tay Vương Diệu ra vào trong cái miệng nhỏ nhắn bên dưới, mặc khác dùng tay kia vuốt ve đùa bỡn hai tiểu nhục cầu của Lam Úc Kiệt.

“Được rồi..... Đừng đùa..... ưm..... cậu..... Tiến vào.....” Lam Úc Kiệt vừa rên rỉ vừa dùng ánh mắt mê người trừng Vương Diệu, ***g thêm tiếng thở dốc hờn dỗi của anh, thật chẳng khác gì đang làm nũng.

“Tiểu Kiệt, anh thật đáng yêu.” Vương Diệu cười đến tà mị, đứng thẳng dậy đỡ lấy lão nhị đã nổi đầy gân xanh của mình, đảo quanh huyết khẩu ướt át không ngừng co rút kia, làm Lam Úc Kiệt kiêu mị đẩy đẩy cậu vài cái, mới dùng sức đẩy hết vào.

“Đáng yêu cái rắm.....” Lam Úc Kiệt ôm lấy cậu, Vương Diệu ra vào không bao lâu Lam Úc Kiệt liền bắn trước một lần, chất lỏng sền sệt dính lên bụng của anh và Vương Diệu, Vương Diệu nhịn xuống chờ đợi anh lấy lại tinh thần.

Mỗi lần bắn tinh, nơi đó của Lam Úc Kiệt sẽ cắn chặt lấy cây gậy của cậu, vừa co rút vừa rung động, làm Vương Diệu vừa thống khoái lại vừa khó nhịn.

“Vương Diệu..... được rồi..... cậu động a.....” Lam Úc Kiệt đỡ người cậu, hai chân kẹp chặt cậu, Vương Diệu ngừng lại quá lâu, làm anh bất mãn bủi môi.

“Được, tôi động, lát nữa anh đừng bảo tôi ngừng.” Vương Diệu cười khê một tiếng, vuốt ve khuôn mặt vì tràn ngập *** mà đỏ hồng kia vài cái, ngậm lấy cái miệng nhỏ đang oán giận kia, Vương Diệu vừa hôn, vừa động eo.

“Ưm..... Ha Uhm.....” Lam Úc Kiệt càng kêu càng lớn tiếng, Vương Diệu càng thêm kích động, mỗi lần đều thật mạnh, thật sâu đâm vào nhụy hoa bên trong, sáng khoái làm máu hai người đều sôi trào.

Lam Úc Kiệt lúc hoan ái thì quyến rũ hơn bình thường rất nhiều, ngũ quan của anh vốn thiên về âm nhu, bộ dáng ngày thường đã không tệ, nhưng bộ dáng và phong tình chìm trong tình triều lại càng thêm mê hoặc hơn so với bình thường, thoát nhìn có chút yêu diễm, có chút mị hoặc, lại thêm tiếng thở dốc rên rỉ thoải mái ngọt ngào, làm Vương Diệu vừa nhìn liền nhịn không được, ra vào vài chục lần cũng bắn ra.

“Vương Diệu..... kỹ thuật của cậu..... ngày càng tốt.....” Lam Úc Kiệt lười biếng tựa vào người Vương Diệu, trong lúc thở dốc dùng ngữ khí vô hạn kiêu mị nói.

“Cám ơn khích lệ.” Vương Diệu cười to, vuốt mái tóc dài xinh đẹp của Lam Úc Kiệt. “Một khi đã như vậy, chúng ta lại làm lần nữa đi.”

13. Chương 13

Lam Úc Kiệt lấy lòng gặm cắn cổ cậu, Vương Diệu rất nhanh lại cứng lên, cậu ôm Lam Úc Kiệt xuống bồn rửa tay, xoay người anh lại, để anh chống tay lên mặt bồn, sau đó để hông anh xuất hiện trước mặt cậu.

Tách hai cánh hông hồng phấn ra, cái miệng nhỏ đỏ au ở bên trong co rút, vì vui thích vừa rồi mà vẫn còn hơi run run, cái miệng nhỏ kia hơi khép mở, vừa mới động vài cái thì dịch thể mới bắn vào bên trong lập tức chảy ra ngoài. Thấy vậy Vương Diệu thở gấp, phần thân phía dưới cũng cương cứng lên, nuốt nốt nước miếng, cậu vươn ngón tay nhẹ nhàng chạm chạm vào tiểu huyết như đang trêu tức.

“Ha uhm..... Đừng..... Đừng đùa..... Vương Diệu..... Lại đến.....” Lắc lắc cánh hông, Vương Diệu làm vậy khiến Lam Úc Kiệt mất kiên nhẫn, thúc giục.

“Đến đây..... Tiểu Kiệt nơi này còn bị đối đúng không? Yên tâm, tôi sẽ đút anh ăn no.....” Vương Diệu cười đẩy cả hung khí của mình vào trong, khi đã vào hết bên trong, không chờ Lam Úc Kiệt đáp lời, cậu cúi người hôn lên cánh môi ôn nhu của anh, những tiếng mắng bị nuốt vào trong bụng, lúc hôn cậu cũng không ngừng luật động, khi chậm, khi nhanh, làm Lam Úc Kiệt vừa yêu vừa hận, chỉ có thể mặc cậu bài bố.

Làm tình từ đằng sau như thế này là hai chân Lam Úc Kiệt kẹp chặt, chặt tới mức mỗi lần luật động mị nhục đồ tươi cơ hồ đều cắn chặt lấy nhục côn, Lam Úc Kiệt sáng khoái rên rỉ, mắt cũng hơi ẩm ướt.

“Thật chặt..... Tiểu Kiệt..... mở chân ra chút đi.....” làm một lúc lâu, tiểu huyết ngày càng kẹp chặt, Vương Diệu bị kẹp khổ không nói nổi, vỗ vỗ cánh hông phần hông của anh nói.

“Không thích..... Như vậy..... Thoải mái..... nhanh hơn đi..... Ta muốn tới.....” Lam Úc Kiệt tùy hứng rên rỉ, không chịu tách chân ra, bỗng nhiên nơi mập hợp bị Vương Diệu luồn một ngón tay vào ma xát, ma xát không được bao lâu, Lam Úc Kiệt liền hét to một tiếng, bắn.

“Tiểu yêu tinh.....” Vương Diệu cắn răng, lần này không chờ anh khôi phục tinh thần liền tiếp tục hành quân, Lam Úc Kiệt sau khi cao trào vẫn không ngừng run rẩy làm hậu huyết đóng chặt kia hơi mở ra, Vương Diệu thừa cơ tấn công mãnh liệt, không quản Lam Úc Kiệt kêu rên, chỉ chuyên chú ra sức đỉnh động rút ra toàn bộ rồi sau đó đâm mạnh vào, làm tới mức chân Lam Úc Kiệt nhũn ra, lúc này cậu mới gặm nhẹ một tiếng bắn ra.

Vương Diệu tích rất nhiều, bắn vài lần mới hết, lúc rút ra, hậu huyết phần hông của Lam Úc Kiệt như vỡ đê không ngừng tràn ra ngoài.

“Cầm thú.” Lam Úc Kiệt cắn răng, đứng dậy dùng mị nhãn trừng Vương Diệu, ngữ khí không giống đang trách mắng, mà nghe như đang hờn dỗi.

“Vậy thì cũng là một cầm thú có kỹ thuật rất tốt chứ nhỉ?” Vương Diệu cười vô cùng tà khí, vỗ vỗ cánh hông của anh, sau đó ôm anh lên đặt anh vào bồn tắm đã đổ đầy nước để tắm rửa. “Sao tôi lại chưa bao giờ nghĩ tới chuyện làm trong phòng tắm? Rất tiện đó chứ, làm xong thì lập tức tắm rửa.”

“Cậu thật biết cách nằm mơ, nghĩ cũng thật đẹp, mỗi lần đều thế này thì còn không đẹp chết cậu!” Lam Úc Kiệt lười biếng tựa lên người Vương Diệu, làm ướt hết người cậu. “Trên giường làm vẫn thoải mái hơn, ngẫu nhiên thế này còn được, chứ thường xuyên thì tôi chịu không nổi đâu.”

Mượn cơ tắm rửa lấy tay xoa niết thân thể màu quả đào của Lam Úc Kiệt, Vương Diệu vừa nghe vừa cười, tẩy rửa sạch sẽ từ đầu đến chân cho anh.

Tấy tấy, bởi vì quá thoải mái, Lam Úc Kiệt liền buồn ngủ.

Hai ngày sau, những nơi bị cháy nắng trên da Lam Úc Kiệt như rần lột da, lập tức toàn thân đầy sức sống, nhảy lên nhảy xuống.

Bệnh viện đi không được, Lam Úc Kiệt đành phải lái xe của Vương Diệu đi đến tổng công ty Tề Thiên giải sầu, Đồng Hi là người thứ nhất khó chịu với anh.

Lúc đến vừa vặn gặp được Tề Ngự Thiên đang tính ra ngoài, Lam Úc Kiệt bước lên xin hân vãi chuyện để làm, Tề Ngự Thiên tựa tiểu phi tiểu nhìn anh, sau đó nói mọi chuyện trong công ty đều rất tốt, không có nhu cầu tuyển thêm nhân viên, còn trên anh một phen.

“Buổi tối đến nhà tôi, Thanh Văn nói muốn xuống bếp, mời mọi người đến ăn cơm, tôi bây giờ phải theo cô ấy đi mua đồ ăn.” Tề Ngự Thiên tao nhã cười, một bộ người đàn ông hoàn hảo thời nay.

Lam Úc Kiệt mắt tròn trắng, phát phát tay, bỏ đi.

Bởi vì nhàm chán, Lam Úc Kiệt nghĩ nếu đã ra ngoài, thì đi xem Vương Diệu đang làm gì xem sao, tổng bộ của họ anh còn chưa ghé qua lần nào.

Liên Anh bang canh gác rất chặt chẽ, Lam Úc Kiệt lại là gương mặt lạ, mấy anh em gác cửa ngay cả vào thông báo cũng không chịu giúp anh.

Anh tuy rằng đi theo Vương Diệu tham gia vào các hoạt động của Liên Anh bang một thời gian, nhưng vì mấy anh em mà Vương Diệu dẫn theo đều là cán bộ cấp cao của Liên Anh bang, nên những huynh đệ khác không biết Lam Úc Kiệt là ai, khẩu khí cũng tự nhiên không tốt.

Lam Úc Kiệt nhìn nhìn, mặt này xám xịt xoay người muốn bỏ đi.

Lúc xoay người thì vừa lúc Chu Toàn ra ngoài trở về, hai người nhìn nhau, Lam Úc Kiệt xấu hổ, kỳ thật anh cũng không nhất định phải vào, chỉ tính đến xem thế nào, để tiêu thời gian mà thôi, nào ngờ ngay cả cửa cũng vào không được.

“Kiệt ca, đến tìm Diệu ca à? Sao lại không vào?” Chu Toàn bước lại, thân thiết chào hỏi.

“Ai, tôi chỉ đi ngang qua.” Lam Úc Kiệt muốn đi lại không đi được, vô cùng mất tự nhiên.

Chu Toàn cười, kéo anh vào trong.

Lúc Lam Úc Kiệt đến Vương Diệu đang bận, nghe thấy tiếng gõ cửa, cậu không ngẩng đầu cũng không lên tiếng trả lời, Chu Toàn đã quen phản ứng này của Vương Diệu, bước lên mở cửa sau đó đẩy Lam Úc Kiệt vào.

Lam Úc Kiệt đứng ở cạnh cửa một lúc, Vương Diệu bận nhìn máy tính, anh liền tùy ý đi dạo một vòng văn phòng của người ta.

Văn phòng của Vương Diệu là gian phòng rất lớn, có một cái bàn bằng gỗ hạc đào đặt ở trung tâm phòng, chung quanh đặt năm bộ máy tính, mộ bộ sofa bọc da màu đen đặt một bên, sofa tuy nhỏ nhưng giá tiền thì không nhỏ chút nào, sàn nhà lát đá cẩm thạch màu đen, lấp lánh ánh sáng, hai giá sách đặt đối diện với cửa kính, vì là buổi chiều, nên cửa vẫn đang đóng.

Chưa từng thấy Vương Diệu lúc đang làm việc, Lam Úc Kiệt thấy khá mới mẻ.

Một Vương Diệu mặt đầy nghiêm túc, mặc tây trang mà không phải áo sơmi quen thuộc, sau đó biểu tình chuyên chú, tập trung tất cả lực chú ý vào màn hình máy tính, là một Vương Diệu mà anh chưa từng gặp qua.

Nhìn thấy gương mặt anh tuần đó, tim Lam Úc Kiệt bắt giắc đập nhanh hơn.

Đàn ông lúc đang làm việc luôn có một loại mị lực đặc biệt. Lam Úc Kiệt thấy Vương Diệu thế này, rất tuần tú.

“Tiểu Kiệt, sao lại tới đây?” Hơn nửa ngày vẫn không nghe người tới lên tiếng, Vương Diệu nghi hoặc dời tầm mắt khỏi máy tính, lúc này mới phát hiện Lam Úc Kiệt đứng ở cạnh cửa. Vương Diệu giật mình, vội

đứng lên, đi qua kéo anh ngồi lên sofa, vì Lam Úc Kiệt đứng nửa ngày cậu mới phát hiện, cho nên Vương Diệu hơi xấu hổ. “Tôi tưởng bọn Chu Toàn, cho nên không để ý, anh muốn tới sao không gọi điện thoại cho tôi trước?”

Khẩu khí Vương Diệu nói chuyện rất mềm mỏng, như thể xem Lam Úc Kiệt là trẻ con, mang theo vài phần sủng nịch.

Vô thức dỗ dành, chiều chuộng người nọ, khẩu khí và động tác tự nhiên tựa như đang hô hấp.

“Không sao, tôi cũng không có việc gì, chỉ thấy nhàm chán nên muốn đến xem cậu đang làm gì.” Lam Úc Kiệt đỏ mặt, bởi vì vừa rồi ngắm Vương Diệu quá lâu, hại anh bây giờ rất ngượng ngùng. “Cậu biết đó, cha tôi đột nhiên cho tôi nghỉ một thời gian, bỗng chốc không cần đến bệnh viện, tôi nhàm tới mức xương cốt sắp rỉ ra cả rồi.”

“Cũng đúng, anh không có việc gì cũng đừng mãi ru rú trong nhà, ra ngoài hoạt động nhiều mới tốt cho thân thể.” Vương Diệu gật đầu, Lam Úc Kiệt có lẽ là một bác sỹ rất giỏi, nhưng không phải là một người biết chiều cố bản thân, người này a cứ luôn để sức khỏe bản thân đi ngược với chuyên nghiệp của mình, cả ngày lười biếng không thích vận động, chấy nắng mà mỗi ngày còn muốn Vương Diệu nhìn chăm chăm rồi bôi thuốc cho, năng lực sinh tồn của anh trong mắt Vương Diệu không khác gì một đứa con nít. “Lưng lột da chưa? Để tôi xem xem.”

Nói xong, Vương Diệu vươn tay vén áo anh lên.

Lam Úc Kiệt không giãy dụa, hào phóng tùy tiện Vương Diệu xem xét, dù sao hai người quen thuộc đến vậy rồi mà.

14. Chương 14

Bóng lưng trắng nõn non mềm xuất hiện trước mắt Vương Diệu, cậu vừa lòng sờ soạng một lúc, non mềm như đậu hũ bạch ngọc, da thịt mới sinh ra còn non mịn hơn so với trước kia, mềm nhẵn như lụa, Vương Diệu yêu thích không nỡ buông tay.

Lam Úc Kiệt tựa lên đùi Vương Diệu, áo bị vén cao lên ngực, tay Vương Diệu vuốt ve làm anh rất thoải mái, vì thế hết như một con mèo to lớn lười miêng, ngáp vài cái, híp mắt, chuẩn bị ngủ.

Ngoài cửa, Chu Toàn cầm một ít sổ liệu, cẩn thận gõ cửa vài lần sau đó mở cửa bước vào.

Cơ hồ là cùng một lúc, Lam Úc Kiệt và Vương Diệu song song quay đầu nhìn hấn.

Chu Toàn lập tức đỏ mặt, thiếu chút nữa vấp vào chân mình, dùng vận tốc ánh sáng loạng choạng bước ra ngoài.

“Vương Diệu, cậu dọa người ta rồi kìa.” Lam Úc Kiệt nhướn mày, sau đó lại lười biếng nằm xuống, đùi Vương Diệu nằm lên rất thoải mái, không quá cứng, không quá mềm, hơn chút thịt.

“Quen thì được rồi.” Vương Diệu cười, nhưng không hề có chút áy náy, thủ hạ của cậu tùy tính quen rồi, lúc này cũng nên kích thích họ một chút.

Lam Úc Kiệt bán lả thể, nằm trên đùi người nào đó, híp mắt, dần chìm vào giấc ngủ trong những cái vuốt ve thoải mái của Vương Diệu.

Cả một buổi chiều, không có nửa bóng cán bộ nào dám gõ cửa phòng Lão đại nhà mình.

Chạng vạng, mặt trời lặn về phía tây, Lam Úc Kiệt ngáp dài tỉnh lại.

Bộ sofa này, không đủ mềm, kém hơn bộ trong nhà một chút. Hơn nữa bộ ở nhà màu gạo trắng, đẹp hơn màu đen.

Lam Úc Kiệt không hề ý thức được từ trong nhà mà anh nghĩ tới kỳ thật là nhà của Vương Diệu.

“Tĩnh?” Vương Diệu mỉm cười, không biết khi nào thì máy tính đã bị dời tới bàn trà đặt trước sofa.

“Ừm, mấy giờ?” Lam Úc Kiệt dụi mắt, lại ngáp một cái.

“Hơn sáu giờ.” Vương Diệu vừa trả lời vừa cởi áo ra khoát lên người anh.

“Hơn sáu giờ..... A!” Lam Úc Kiệt thanh tỉnh, nhảy dựng lên chạy vào toilet rửa mặt, cũng xem nơi này là nhà mình, không chút khách khí.

“Có việc?” Vương Diệu đưa khăn mặt cho anh.

“Ừ, Thiên ca nói tối nay mọi người họp mặt ăn cơm, ở nhà anh ấy.” Lam Úc Kiệt vuốt bụng, nghĩ tới tối nay còn muốn bị độc hại, trong lòng có chút oán hận.

“Cần tôi lái xe đưa anh đi không?” Vương Diệu lấy cái khăn mặt anh tùy tiện lau lau kia, xoay người anh lại, lần nữa lau sạch khuôn mặt mèo nọ, còn không có quên vén mấy lọn tóc dính lên mặt anh lại đang hoảng.

“Không cần, tôi lái xe tới, chiếc Ferrari của cậu ấy.” Lam Úc Kiệt khoát tay, vuốt vuốt quần áo lại đang định bước đi.

“Đừng chạy quá nhanh.” Vương Diệu dặn dò, sau đó nhìn anh ra ngoài.

“Cậu..... Muốn đi chung không?” Đi không bao lâu, Lam Úc Kiệt lại vòng về, một tay chống cửa hỏi.

“Cũng được.” Vương Diệu cười, nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng.

Nơi ở của Tề Ngự Thiên cách nơi này khá xa, lúc Vương Diệu lái xe Lam Úc Kiệt thấy hơi chột xạ.

Mấy thứ Thiệu Thanh Vân nấu..... Có thể ăn được à?

Tề Ngự Thiên hẳn là nghĩ có chết cũng phải kéo thêm vài người làm đệm sao?

Sách..... làm không tốt..... thì nấu ra mấy món còn tệ hơn Lam lão cha..... vậy khác nào giày vò người ta.....

“Sao vậy?” Dọc theo đường đi Lam Úc Kiệt không ít lần liếc anh, Vương Diệu bị anh nhìn cả người đều mất tự nhiên, đó là ánh mắt gì a?

“Không có.” Lam Úc Kiệt phản ứng rất nhanh, không nói suy nghĩ trong lòng ra ngoài, còn ra sức lắc đầu. Vạn nhất Vương Diệu biết được chân tướng, hẳn là sẽ bỏ xe chạy lấy người.....?

“Vậy thì hẳn là có chuyện rồi, nói thẳng ra xem.” Vương Diệu vươn tay nhéo nhéo hai gò má phần hồng của Lam Úc Kiệt, đây là tuyệt chiêu hay nhất để đối phó mấy đứa trẻ hư hay nói dối.

“Vương Diệu, đổi một chiếc xe khác đi. Tôi không thích xe thể thao, rất rêu rao, đổi sang ô tô đi, ngồi cũng thoải mái hơn, cậu xem ghế này nghiêng quá, khó ngồi muốn chết.” Lam Úc Kiệt nói trái nói phải, lung tung tìm việc pha trò với Vương Diệu.

“Phải không?” Vương Diệu thật sự suy nghĩ việc này. Cậu từ lúc biết lái xe đều đi những loại xe thể thao hàng hiệu mấy trăm vạn, chiếc ô tô kia cậu chưa từng đi lần nào, hơn nữa rêu rao quên rồi, cậu chưa từng nghĩ tới rêu rao hay không rêu rao.

Cũng tốt, dù sao khoảng sân trước nhà cũng rất lớn, mua thêm hai chiếc xe hẳn không thành vấn đề.

“Ừ, Ừ, Ừ.” Lam Úc Kiệt thực hiện được gian kế, khoe mã, mãnh liệt gật đầu.

“Rồi, ngày mai thay.” Vương Diệu gật đầu. “Bây giờ, có thể nói cho tôi biết lúc này vì sao anh nhìn chăm chăm tôi không?”

“Ai, chỉ là, bữa tối này..... cậu đừng quá chờ mong a, nếu thấy tình huống không đúng cậu cũng đừng ăn quá nhiều, để tôi ăn là được rồi, dạ dày tôi cứng chắc, cậu lại không phải, cậu vốn là thiếu gia được nuông chiều, dạ dày không chịu nổi khổ.....” Lam Úc Kiệt đầu hàng, không ngừng nhắc đi nhắc lại, Vương Diệu còn chưa nghe hiểu được nữa câu, đang mơ màng thì đã tới nhà Tề Ngự Thiên.

Cửa vừa mở ra, các nhân vật trung tâm của Tề Thiên đều có mặt đầy đủ, ngồi xếp thành hình chữ nhất trên sofa, Đồng Hi, Bĩ Tử, A Nhâm, Hồ Huỳnh thêm Tề Ngự Thiên và Thiệu Thanh Vân đang chiến đấu hăng hái trong bếp, không thiếu một người.

Lam Úc Kiệt vào, không ai ngăn đầu, đợi đến lúc phát hiện đằng sau anh còn đi theo một cái đuôi, toàn bộ những người có mặt trong phòng đều vô cùng ăn ý, tập trung ánh mắt chiếu vào người anh.

“Đây là Vương Diệu, chủ nhà của tôi.” Lam Úc Kiệt bị một loạt tầm mắt chiếu vào, không tình nguyện giới thiệu Vương Diệu.

“Ừ, thân phận tôi bây giờ là chủ nhà, bây giờ tôi mới biết đó, xin chào mọi người.” Vương Diệu cười, gật chào hết những người đang có mặt, cao tăng của tổ chức Tề Thiên cậu không xa lạ, ít nhiều cũng đã từng lui tới làm việc với Liên Anh bang, chẳng qua rất ít có cơ hội chạm mặt thế này, cảm giác thực mới mẻ. “Trở về ta tôi sẽ thu tiền nhà của anh ta, mọi người đều là nhân chứng, đến lúc đó nếu có người không chịu trả, các vị đừng quên giúp tôi ra tòa làm chứng.”

Vương Diệu hài hước đem chọc cười mọi người.

Lam Úc Kiệt lặng lẽ đạp cậu một cước, thuận tiện tiếp nhận tầm mắt cổ quái của đám người trong phòng.

Đồng Hi ánh mắt nói: Sao lại dẫn cả Vương Diệu tới? Người này là Lão đại của Liên Anh bang đó, Lam Úc Kiệt đầu anh bị cháy rồi hả?

Ánh mắt của Hồ Huỳnh lại là: dục, thông suốt?

A Nhâm và Bỉ Tử ánh mắt nhất trí: chủ nhà? Thỉ! Tôi xem là gian phụ mới đúng.

Ánh mắt của Tề Ngự Thiên rất bình thản, chỉ là khóe miệng cong lên một nụ cười bí hiểm.

“Ăn cơm, ăn cơm.” Thiệu Thanh Vân cười hiếp mắt lộ đầu ra khỏi nhà bếp, hô, Tề Ngự Thiên lập tức cười cười đứng lên bước qua.

Mọi người rất thức thời, ngoan ngoãn đi theo vào nhà bếp.

“A Kiệt, có thuốc đau dạ dày chứ?” A Nhâm cùng Bỉ Tử trộm ôm tay Lam Úc Kiệt nhỏ giọng hỏi.

“Có, yên tâm, sau khi ăn xong mỗi người một viên thuốc đau dạ dày đặc hiệu.” Lam Úc Kiệt thấp giọng trả lời.

Những người khác cũng nghe được, đều yên tâm, ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn chờ bị độc hại.

15. Chương 15

Lúc đồ ăn dọn lên Lam Úc Kiệt phát hiện mình đã đoán sai.

Tay nghề của Thiệu Thanh Vân còn tệ hơn lão ba của anh không biết bao nhiêu lần, cả bàn ăn tối om om, không có món nào chỉ nhìn mà biết được nó làm từ thứ gì.

Trong khoảng thời gian ngắn, mỗi người đều rùng mình.

“Ăn cơm.” Cả một bàn người vẫn chỉ có Tề Ngự Thiên trấn định, đảo mắt một vòng, ra lệnh một câu, mọi người dù có không tình nguyện cũng phải cầm đũa lên.

Nhìn cả một bàn thức ăn khủng bố, Vương Diệu cuối cùng đã hiểu những lời Lam Úc Kiệt nói trên xe rút cuộc có ý gì.....

Mấy thứ này.....có thật là ăn được không.....?

Vương Diệu quay đầu lén nhìn Lam Úc Kiệt, thấy Lam Úc Kiệt ăn vô cùng ngon lành.

Vương Diệu run rẩy cầm chiếc đũa lên, cắn răng một cái, liều mạng, không quản gấp phải cái gì, nuốt đại.

Bữa cơm này với mỗi người có mặt mà nói đều rất dài.

“Tiểu Thiên, cơm em làm ăn ngon không?” Ăn cơm xong Thiệu Thanh Vân cười tủm tỉm từ nhà bếp bước ra hỏi Tề Ngự Thiên.

“Dĩ nhiên rồi, Thanh Vân tự mình xuống bếp, chắc chắn là phải ngon rồi, em xem không phải mọi người đều ăn hết rồi sao? Không thừa lại một miếng nữa là.” Tề Ngự Thiên cười cười, hôn lên mặt nhỏ vài cái, sau đó hỗ trợ thu dọn tàn cục. “Nhưng về sau đừng làm nữa, nhà có đầu bếp, em muốn người ta thất nghiệp sao? Hơn nữa anh làm sao nỡ để em mệt mỏi chứ.”

Cửa vừa khép lại, toàn bộ mọi người đều ói ra, bị bàn thức ăn khủng bố của Thiệu Thanh Vân và mấy câu nói ghê tởm của Tề Ngự Thiên độc hại.

Vương Diệu khá là vô tội, cậu là người duy nhất không cần trình diện lại bị kéo tới nơi này.

Lam Úc Kiệt rất có lương tâm, lập tức rút cho cậu một viên thuốc đặc hiệu.

“Yên tâm, Thiên ca sẽ không để nhỏ có cơ hội nấu ăn lần thứ hai đâu.” Kéo Vương Diệu cùng nhau chịu tội, Lam Úc Kiệt đặc biệt cao hứng, cả đêm đều cười tủm tỉm.

Lam Úc Kiệt nói ra câu này rất không phúc hậu, bởi vì ý của anh là, nếu còn có lần sau, anh vẫn sẽ kéo Vương Diệu theo.

Vương Diệu nghe không hiểu nên thở ra một hơi.

Nghĩ thầm Tề Ngự Thiên quả thật là xui xẻo, một phần tử tinh anh, sao lại dính phải một cô gái như thế.

“Đi thôi, đi thôi, chủ nhà đại nhân, tôi nhớ đầu bếp nhà cậu rồi.” Lam Úc Kiệt giục Vương Diệu lái xe nhanh lên, lúc này ăn vào bao nhiêu đã ói ra hết, anh bây giờ rất đói bụng.

“Rồi, nhưng trả tiền nhà trước đã.” Vương Diệu thuận theo tăng tốc xe, cậu cũng đang đói, vừa rồi ăn vào đã ói ra hết, dạ dày bây giờ vẫn còn đang khó chịu.

“Nghỉ? Chủ nhà lão gia, tôi không phải đã trả rồi sao?” Lam Úc Kiệt cười xấu xa, vươn tay luồn vào đáy quần Vương Diệu, không mấy quá nhiều công sức đã cầm lấy lão nhị của Vương Diệu mà thưởng thức.

“Tiểu Kiệt, tôi đang lái xe mà, đừng đùa!” Khi mệnh căn của cậu bị anh nắm lấy, thân xe đã rung chuyển một cái, Vương Diệu vội bắt lấy bàn tay không an phận kia nhéo vài cái, khẩu khí rất ôn nhu cũng mang theo vô càn chiều chuộng. “Muốn chơi, chúng ta về nhà rồi chơi.”

Lam Úc Kiệt thấy mình như bị điện giật.

Trong một thoáng, bàn tay bị Vương Diệu nhéo run rẩy nóng lên, lấy tốc độ sét đánh thu tay về, mặt ửng đỏ, hơi mất tự nhiên.

“E lệ?” Vương Diệu cúi đầu cười, tiểu lăng đề từ cũng có ngày then thùng, cậu quả thật được mở rộng tầm mắt rồi. Dùng bàn tay rãnh rỗi vuốt đầu Lam Úc Kiệt, biết rõ, nhưng vẫn cố ý muốn chọc anh. (Tiểu lăng đề từ: phong lưu, hấp dẫn, một dạng nói lẻo mắt đùa tình)

“Ai e lệ?” Lam Úc Kiệt trừng mị nhãn, cậu chàng này không chịu được kích thích, mặt vẫn chưa hết ửng hồng lại mở miệng kêu la, khiến anh càng thêm xinh đẹp vạn phần. “Dám cười tôi? Tôi cho cậu biết cái gì gọi là!”

Nói xong, Lam Úc Kiệt cười khê, cúi người xuống đống quần của Vương Diệu, ngậm lấy đại gia khóa vẫn còn chưa cất vào trong quần, quả thật có không chút nào e lệ.

“Anh thật là..... Yêu tinh.....” Vương Diệu không ngờ anh làm thật, đợi cái miệng nhỏ nhắn ướm át mà âm áp ngậm lấy lão nhị của mình phun ra nuốt vào, Vương Diệu mới giật mình, vội lái xe tấp vào lề đường.

Kỹ năng khẩu giao của Lam Úc Kiệt rất lợi hại, ngậm một lúc rồi phun ra, hết như ăn kẹo liếm một đường từ đỉnh đến gốc, rồi nhẹ nhàng ngậm cắn hai túi ngọc bên dưới, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve, khi mút, khi ngậm, khi liếm, làm Vương Diệu chỉ có thể luồn hai tay vào tóc anh, tựa lên ghế ngửa đầu thở hổn hển.

Xe dừng ở lề đường của một khu phố náo nhiệt, Lam Úc Kiệt phóng túng lại không biết chọn chỗ, Vương Diệu cũng không chỉnh, biết tiểu tử này mà tùy hứng thì mười người cũng không kéo lại nổi, đơn giản dung túng, mặc anh làm cho mình xuất ra.

Lam Úc Kiệt ngậm một miệng dịch thể ngừng đầu, yêu mị lại đắc ý nhìn Vương Diệu cười không ngừng, đuôi mắt cong cong.

“Đắc ý?” trong mắt Vương Diệu chứa đựng dung túng, cười như thể nhìn thấy cảnh thú nuôi nhà mình giương oai.

Tinh dịch ngậm trong miệng không có chỗ để phun ra, Lam Úc Kiệt đành phải nuốt, Vương Diệu sẵn sàng, tùy tay mở một chai nước khoáng đưa qua, Lam Úc Kiệt không hề khách khí, ực ực vài cái uống gần hết nửa bình.

“Không tồi.” Miệng tuy nói vậy, chẳng qua Lam Úc Kiệt đương nhiên là đắc ý, cũng cười hệt như một con hồ ly ăn trộm được gà, chặc chặc cười, đôi mắt cong cong.

“Nhìn ra ngoài xem, cho dù cách khu náo nhiệt mấy phố, nhưng cũng là ở trên đường cái, về sau đừng xằng bậy như vậy nữa.” Vương Diệu vừa nói vừa lấy tay lau miệng cho anh, xử lý một chút lão nhị vừa bắn xong của mình, lại vuốt mái tóc dài xoa tung của Lam Úc Kiệt, lúc này mới khởi động xe.

Lam Úc Kiệt cười không ngừng, lắc lắc mái tóc mềm mượt của mình, những lời Vương Diệu nói, bị anh tai trái nghe vào tay phải ra.

Thiết, giường oai mà còn có chuyện xem địa điểm?.

Bởi vì không có việc gì làm, Lam Úc Kiệt thường xuyên dính cả ngày với Vương Diệu, bắt quá trước khi mùa hè chấm dứt, anh rốt cuộc chịu không nổi nữa chạy tới phòng viện trưởng đấu một trận với lão ba của mình.

Căn cứ theo cách nói của Lam Tiểu Tử đứng một bên xem cuộc chiến thì là: ba thắng hai thua.

Lam lão cha hai mắt lấp lánh lệ quang nói: “Cha chẳng phải chỉ là muốn có một đứa con rể thôi không được sao?”

Lam Úc Kiệt dưới ánh mắt cực kỳ vô tội của Lam lão cha, thảm bại.

Lam lão cha sau khi đại thắng đáp ứng cho xếp lớp học trong bệnh viện cho anh, nhưng mà chuyện trong bệnh viện vẫn không cho phép anh nhúng tay vào, muốn anh dùng tất cả thời gian ngoan ngoãn lừa một thằng con rể về cho ông, Lam Úc Kiệt vì tranh thủ quyền công tác, rưng rưng đáp ứng.

Cái này gọi là cát đất đền tiền mà! Lam Úc Kiệt ở trong lòng khóc lóc kêu gào, chẳng qua không ai đồng tình anh được.

Lam lão cha lúc này đặt quyết tâm, ngoài trừ ở bệnh viện, khi về nhà vừa gặp con mình thì không quên nhắc đi nhắc lại vài câu.

Lam Úc Kiệt liên tiếp bị một nhọc oanh tạc cho thương tích đầy mình, mùa hè qua đi, Lam Úc Kiệt thu thập một ít hành lý như chạy nạn mà dọn vào nhà Vương Diệu.

“Dọn ra ngoài ở cũng tốt, như vậy quen bạn trai mới dễ, cứ ở chung với một ông già như cha, người ta bị dọa chạy hết rồi còn đâu, cha đã sớm bảo con dọn ra ngoài rồi đó thôi!” Lam lão cha vô cùng mừng rỡ còn kém vỗ tay chúc mừng, phụ giúp Lam Úc Kiệt dọn dẹp đồ đạc.

“Cha..... con tự thu dọn được mà.....” Lam Úc Kiệt bị lão cha của mình làm cho mặt đen hết một nửa, anh chỉ muốn thu thập vài món đồ đơn giản, cha anh lại cứ như muốn tống cổ anh ra đường, cái gì cũng nhét hết vào vali.

Lam Úc Kiệt nghiêm trọng hoài nghi cha mình căn bản là mưu tính tống anh ra khỏi nhà từ rất lâu rồi.

16. Chương 16

“Nhớ kỹ đó, quen bạn trai thì dẫn về cho cha xem!” Ông Lam mặt đầy tươi cười phất tay với con mình.

“Được rồi, vậy con đi đây, cha có việc thì gọi điện cho con, một mình ở nhà đừng có tùy tiện mở cửa, phải nhìn cho rõ là ai trước đã ” Lam Úc Kiệt dặn dò, đầu đầy hắc tuyến thấy mình nhìn chẳng khác nào là cha, còn cái người vô tư đứng ở kia mới là con anh.

“Được rồi, đi đi đi đi.” Ông Lam phất tay, Lam Úc Kiệt xoay người đi rồi, ông áp ứng gọi anh lại.”Đúng rồi, Tiểu Kiệt a..... chuyện này..... Nếu..... uhm..... Đừng quên mang BCS..... Như vậy thì an toàn hơn.....”

“Biết rồi, tạm biệt cha.” Lam Úc Kiệt mặt vừa đen vừa xanh, cắn chặt răng, thể nghiệm cảnh giới cao nhất của chữ nhẫn, sau đó không thèm quay đầu lại đi một nước.

Lam Úc Kiệt mang theo hành lý rất nhẹ, chỉ có kính mắt, bút điện, đồ sạc pin và vài thứ tùy thân khác, còn lại không thèm chuẩn bị gì cứ như vậy đi vào ở.

Vương Diệu vui vẻ, chỉ hai ngày trong nhà liền hơn một gian phòng thay quần áo cộng thêm một cái tủ đựng đầy hàng hiệu của Italy, về phần những đồ dùng hàng ngày khác, vậy thì càng không nên nhắc đến, đều là thứ xa hoa, không thiếu lấy một món.

“Vương Diệu, tôi muốn mặc quần áo của cậu.” Lam Úc Kiệt mở tủ quần áo của Vương Diệu ra, sau đó lung tung tìm kiếm.

“Sao phải mặc quần áo của tôi?” Vương Diệu buồn bực. Quần áo của cậu mà để người chỉ cao có một mét bảy lăm như Lam Úc Kiệt mặc vào thì khác gì trông cái bao, chẳng lẽ hiện tại đang lưu hành trông bao ra đường à?

“Tôi không mang quần áo lại đây, cậu cho tôi mượn đỡ đi, mai tôi đi về rồi mua sau.” Lam Úc Kiệt nhú mày nhìn nửa cái tủ chứa đầy áo sơ mi, thương thức của Vương Diệu thật đúng là cổ quái, cậu ta là dân Ha-oai à?! Toàn bộ quần hoa và áo hoa trên thế giới hẳn đã tập trung hết vào cái tủ này. Còn lại nếu không phải là áo sơ mi đen thì là tây trang, muốn tìm một bộ ra đáng để mặt đúng là hơi bị khó.

“Đừng tìm nữa, đồ của anh ở phòng bên kia.” Vương Diệu ngồi trên sofa tiếp tục xem báo.

“Vương Diệu, cậu cho tôi là con rết hay là thiên thủ Quan Âm?” trong một gian phòng thay quần áo khác, Lam Úc Kiệt chỉ vào cái tủ đựng đầy quần áo và cả hai hàng giày được sắp xếp chỉnh tề cười nói.

Con rết? Thiên thủ Quan Âm? Cái gì và cái gì? Vương Diệu hết hiểu nổi, đi qua nhìn.

“Nhiều quần áo như vậy, tôi phải có mấy ngàn cái thân thể và tay mới mặc hết được, còn mớ giày đó nữa, hẳn là phải đợi đến khi tôi biến thành con rết mới có thể mang hết.” Lam Úc Kiệt buồn cười, mặt đầy vui vẻ.

“Anh phải, anh tất cả đều phải, anh là con rết tu thành yêu tinh, cho nên mớ này anh đều có thể mặc hết.” Vương Diệu cười to, xoa xoa đầu anh, sau đó nghiêm mặt nói.”Có thích không? Không thích tôi ngày mai cho người đổi hết lại.”

Ở một phương diện nào đó mà nói, Vương Diệu thật sự không có đầu óc, cưng chiều người ta đến thế còn chẳng hề biết rằng mình như vậy trong mấy vạn người cũng chưa chắc tìm được một.

“Tạm được.” Miệng nói như vậy, nhưng tay lại nắm chặt lấy mớ quần áo, trong ngoài bất nhất chính là nói loại người như Lam Úc Kiệt.

Hai người cãi nhau âm ỉ, đảo mắt một mùa hè, một mùa thu cứ thế trôi qua.

Vào mùa đông, đám bạn cũ của Vương Diệu tụ tập tại một quán cà phê, Vương Diệu nhận được điện thoại mời đi lúc vừa xuống khỏi máy bay đáp chân trên đất, cậu và mấy cán bộ mới bay một chuyến đến Italy và Anh quốc.

Ngụy Tĩnh Ngôn gọi tới nói bọn Ito hôm qua đến, bảo cậu đến tụ tập, Vương Diệu đồng ý, cúp điện thoại rồi nghĩ một lúc, gọi điện cho Lam Úc Kiệt.

“Tự tập?” tiếng Lam Úc Kiệt có vài phần mệt mỏi, mấy ngày này đến phiên anh trực đêm, Vương Diệu đi công tác hơn mười ngày, trong phòng yên tĩnh tới đáng sợ, thế nên anh ở lại bệnh viện cho dễ cũng vì vậy mà mệt đến mức xương cốt trong người như sắp tan ra.”Không đi, bạn bè các cậu tự tập kéo theo một người lạ như tôi làm chi? Tôi vẫn mong cậu về sớm một chút theo tôi làm tình, động hơn mười ngày, tôi sắp tràn ra ngoài rồi này.”

Vương Diệu nghe xong cười to, Lam Úc Kiệt luôn thành thật với dự vọng của mình.

Ngụy Tĩnh Ngôn có hơn nửa năm không gặp Vương Diệu, lần này gặp mặt, thật có hơi giật mình.

Yoshihiro Ito và Harvey cũng có một thời gian dài không gặp Vương Diệu, chẳng qua hai người nay không được ham súc như Ngụy Tĩnh Ngôn, vừa ngồi xuống đã nhìn chằm chằm Vương Diệu, Yoshihiro Ito khẳng định nhìn Vương Diệu nói: “Hắc, nhóc con, yêu rồi à?”

“Tôi? yêu?” Vương Diệu chẳng hiểu ra sao.

“Không phải sao! Mau khai thật đi ” Harvey vươn tay chọc chọc Vương Diệu, không hề khách khí cười lên.

“Phải đó, có bạn gái thì cũng mang đến cho các anh đây nhìn xem chứ, lâu lắm bọn anh mới ghé qua được một lần đó! Còn giấu làm gì!” Yoshihiro Ito và Harvey hai người một đáp một xướng hết như đang hát đối.

“Thật sự không có!” Vương Diệu giơ hai tay lên đầu hàng, cậu thật vô tội.”Tôi thật không có yêu ai hết, cũng không có bạn gái, có chăng lẽ tôi còn giấu các anh?”

Vương Diệu pha trò, trong đầu lại bắt giác hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của Lam Úc Kiệt.

Yêu sao.....

“Nói không chừng..... Là đã sớm yêu người ta, nhưng bản thân còn không tự biết mình đã có người yêu?” Ngụy Tĩnh Ngôn suy nghĩ một chút, khuôn mặt thoải mái đó của Vương Diệu viết rõ bốn chữ đắc ý vô cùng, nói không yêu ai tin nổi? Ngụy Tĩnh Ngôn từ lúc còn trẻ đã quen Vương Diệu cho đến bây giờ, mỗi một cái chuyển biến của Vương Diệu hẳn đều thấy được, Ngụy Tĩnh Ngôn biết Vương Diệu không sử dụng được đầu óc của mình ở trước mặt bạn bè và người mình thích

Vương Diệu có lẽ không còn ngu dại giống lúc theo đuổi Liễu Phi, cả ngày chỉ biết đi theo sau dít người ta ngây ngô cười, nhưng, chó làm sao sửa được tính ăn ct chứ? Có câu, giang sơn dễ đổi a!

Ngụy Tĩnh Ngôn bí hiểm cười, giáng cho Vương Diệu thêm mấy kích nữa.

Sau khi trở về, Vương Diệu nằm một mình trên giường nghĩ một đêm, lúc hùng đông, Lam Úc Kiệt tan tâm trở về, than mệt, cả người gục vào cái giường Vương Diệu đang nằm.

“Tiểu Kiệt, đi tắm rửa, tắm xong rồi hãy ngủ.” Vương Diệu lay lay anh, miệng tuy nói vậy, ngữ khí lại đầy cứng chiều.

“Không cần, tôi mệt quá, bằng không cậu giúp tôi tắm đi.” Lam Úc Kiệt làm nũng, ở trên giường lăn qua lăn lại nhưng không chịu đi tắm rửa.

Hơn mười ngày không có Vương Diệu, Lam Úc Kiệt thật có chút nhớ hân

Người này, rõ ràng nhỏ hơn anh bốn tuổi, cái mặt lại trẻ hơn tuổi rất nhiều, hơn nữa cứ thích gọi anh là Tiểu Kiệt.

Lúc bị Vương Diệu gọi là Tiểu Kiệt, anh thoáng có cảm giác mình đang được người nâng trong tay. Lam Úc Kiệt ở trên giường từ từ nhắm mắt cười.

“Muốn làm không?” Vương Diệu xích lại gần, bên nói, bên tiện tay cõi quần áo của Lam Úc Kiệt.

Lam Úc Kiệt bị hôn không thể trả lời, nhưng thân thể lại thành thật quần lên người cậu, mấy chục ngày không làm tình, anh và Vương Diệu đều nghẹn, một khi làm liền rất khó dứt ra.

Không biết Vương Diệu vì động lại thật hay hay là bị những lời trong buổi gặp đó kích thích, lúc này Vương Diệu làm đặc biệt hăng say, cậu làm Lam Úc Kiệt mệt đến mức ngủ cả ngày hôm sau.

Vương Diệu thay anh tắm rửa một chút rồi ngã người ngủ, không bao lâu liền tỉnh lại.

Nghiêng người nhìn khuôn mặt khi ngủ đặc biệt trầm tĩnh của Lam Úc Kiệt, đầu Vương Diệu đầy hỗn loạn.c

17. Chương 17

Năm trước hai anh em họ Ngụy kết hôn họ lần đầu gặp nhau, lần gặp nhau này nghe Ngụy Tĩnh Nhân nói là kỷ niệm một năm ngày cưới của mình, Vương Diệu mới phát giác đảo mắt một cái đã là một năm dài, ngày bay đi thật nhanh, ban đầu vốn chỉ là vì nhu cầu mà quan hệ thân thể như ***friend, chẳng hiểu vì sao mà bất tri bất giác cái quan hệ ban đầu ấy đã sớm thay đổi?

Nhìn ánh nắng từ cửa sổ rọi vào chiếu lên khuôn mặt đỏ hồng trắng trẻo xinh đẹp kia, Vương Diệu liền hiểu được lòng mình.

Có lẽ không biết bắt đầu từ ngày nào, tim cậu đã trao cho cái tên luôn thích giương oai với mình này.

Tự tận sâu trong mình Lam Úc Kiệt toát ra vẻ tự nhiên tao nhã, nhiệt tình quan tâm săn sóc bằng hữu, thân thiết quan ái người chung quanh, bao dung chỉ điểm cấp dưới, lúc hờn dỗi tức giận, trừng mắt, lúc vui vẻ làm nũng, lúc trên giường lại xinh đẹp mịn hoặc, từng biểu tình khác nhau xuất hiện trên khuôn mặt của anh, Vương Diệu đều có thể thuộc như lòng bàn tay, tinh tế yêu thích.

Lần thứ hai trong đời, Vương Diệu phát hiện mình trong lòng có một loại cảm giác tên là luyến ái, nhưng, khác với vẻ ngây ngô mù quáng của lần trước, Vương Diệu nghĩ, lần này, cậu thật sự, thật sự yêu một người.

Trực đêm đến buổi sáng, lại bị Vương Diệu từ sáng làm tới giữa trưa, Lam Úc Kiệt tự nhiên không thể tỉnh lại quá sớm.

Vương Diệu yêu thương in một nụ hôn lên trán anh, thật thích phát hiện mới của mình, vươn tay đắp chăn lại cho anh, lúc này mới ra ngoài.

Lúc xuống lầu thấy Vương Cốc lại đang đứng ở cửa hút tẩu, Vương Diệu thần thanh khí爽 chào cha mình.

“Cha, không đi ra ngoài à?” Vương Diệu đuổi người.

“Uhm, vừa về mà thôi, tối nay mới đi ra ngoài dạo cho đủ.” Vương Cốc nhìn con mình, bộ dáng đầy tình thần này..... không biết tốt hơn bao nhiêu lần lúc nó mới từ Anh về!

“Vậy cha, không việc gì thì con ra ngoài đây.” Vương Diệu hướng về phía quảng trường vẫy vẫy tay, không lâu từ phía bóng cây có vài huynh đệ lái xe lại.

“Diệu này, cha có chuyện muốn hỏi.” Vương Diệu mới đi hai bước, Vương Cốc liền gọi cậu lại.”Thằng nhóc họ Lam đó..... con thật lòng sao?”

“Cha, con thích anh ta, thật đó.” Vương Diệu quay đầu lại cười cười, trước hôm nay, nếu cha cậu hỏi câu này, cậu có thể còn chưa rõ lòng mình lắm, cũng chưa từng nhìn thẳng vào vấn đề này, nhưng bây giờ khác rồi, cậu đã nghĩ thông, bị đề tỉnh, bây giờ, cậu có thể khẳng định nói với cha mình, phải, cậu thật lòng.

“Huh? Ha hả, tốt lắm, tốt lắm, con đi đi, chút nữa ta cũng đi chơi mát chược.” Vương Cốc cười hệt như một con cáo già, vui tươi hơn hử đuổi Vương Diệu đi.

Thằng nhóc Tiểu Kiệt này rất tốt! Là một đứa trẻ tốt! Hơn nữa ông còn nhìn nó lớn lên.

Không biết tốt hơn bao nhiêu lần cái tên nhóc họ Liễu năm đó.....

Vương Cốc vui vẻ muốn chết, thiếu chút nữa cho người mua một dây pháo về đốt

Năm đó ông vì làm con mình không còn chấp niệm Liễu Phi, không tiếc quẳng nó tới Anh quốc, kết quả từ đó thằng nhóc chết tiệt ấy không thềm nói chuyện yêu đương lần nào nữa, ngay cả quen bạn gái cũng chỉ là làm bộ cho có, không hề để bụng, khiến Vương Cốc lo đến mức như kiến bò chảo nóng, lửa đốt trong lòng!

Chuyện năm đó, hai cha con đều ăn ý không đề cập tới, nhưng Vương Cốc dù ngoài miệng không nói, thì cũng vẫn canh cánh trong lòng.

Đứa con không yêu đương, cha già nhìn thấy mà đau lòng nha! Mặc kệ nó thích con chó con mèo gì cũng được, chỉ cần là nó thích, dẫn một thằng gay về Vương Cốc cũng chịu, thế mà ngần ấy năm, Vương Diệu chưa từng coi trọng ai.

Vương Diệu một khi nhận định thứ gì thì khó lòng mà thay đổi, làm cha ông rất hiểu con mình, cho nên Vương Cốc sợ mười mấy năm qua Vương Diệu vẫn một lòng với thằng nhóc họ Liễu kia!

Được đứa con cứng tự mình xác nhận, Vương Cốc vui vẻ vô cùng, trong lòng đã tự động xem Lam Úc Kiệt làm con dâu, vui chết được!

Ở bệnh viện Thánh Tâm, Vương Cốc đời này lần đầu tiên quan tâm tới sức khỏe của mình.

Ông hiện tại một ngày hai lần chạy tới bệnh viện Thánh Tâm, còn chăm hơn chạy vào khách sạn.

Lúc thì nói phải kiểm tra phổi, lúc nói phải làm phân tích xương, hôm sau chạy nói nói tức ngực, muốn chụp X quang, buổi chiều nói không biết sao chân lại đau, tóm lại nhảy ra một đống lý do.

Ông Vương Cốc là ai? Là Liên Anh bang tiền nhiệm lão Đại a! Còn là cha của đương nhiệm bang chủ, bệnh viện Thánh Tâm không chịu nổi tình?

Đáp án đương nhiên là không!

Bệnh viện Thánh Tâm xem trước xem sau, dầu gì cũng phải giúp Tề Thiên một chút, để sau này dễ làm việc trong tổ chức hơn.

Cho nên Lam Úc Kiệt vượt mũi, khi Vương Cốc tới ngoan ngoãn bày ra một bộ văn bối khiêm tốn, ông muốn kiểm tra cái gì, anh sẽ giúp ông kiểm tra cái đó.

Vương Cốc trên danh nghĩa là tới làm kiểm tra, nhưng thực tế là tới xem con dâu.

Người ta nói mẹ chồng xem con dâu càng xem càng thú vị, ông làm cha chồng tương lai đến xem con dâu, làm sao mà không thú vị được cơ chứ?

Vương Cốc nhìn Lam Úc Kiệt càng nhìn càng vừa lòng, mặc kệ làm kiểm tra gì, ông đều hợp tác vô cùng vui vẻ.

Chẳng qua là không nói ra mà thôi.

“Anh Thiên, anh giúp em tra xem cái lão già Vương Cốc kia muốn làm gì? Tề Thiên chúng ta đắc tội ông ta, hay là em làm sao đắc tội ông ta a? Ông ta làm gì cần chỉnh em như vậy chứ?” Lam Úc Kiệt bị Vương Cốc làm phiền một trận, công việc không làm xong dồn lại thành một đống, chỉ có thể cười khổ.

“Không có gì đâu, chúng ta và Liên Anh bang vốn kết minh hữu hảo, nói không chừng Vương Cốc thật sự chú ý tới sức khỏe của mình, ông ta thích thế nào thì cứ thế ấy, cậu phải chiều đãi ông ta thật tốt.” Tề Ngự Thiên nghe xong chân tướng, trong điện thoại nghe không được tiếng cười, nhưng hắc quả thật đang cười.

Tuy không hiểu con cáo già Vương Cốc ngầm tính kế cái gì, chẳng qua nếu đã có người báo cáo, thì Tề Ngự Thiên tự nhiên có dụng ý của mình, đây không phải là chuyện Lam Úc Kiệt có thể làm chủ được. Lam Úc Kiệt cười khổ, được lệnh, mỗi ngày như nuốt mầy cân hoàng liên lại còn phải cười như tiếp thượng khách mà tiếp đãi Vương Cốc.

Lam Úc Kiệt có hơi thắc mắc một chút, vì sao ánh mắt Vương Cốc nhìn anh..... lại quỷ dị như vậy?

Vương Cốc quán Lam Úc Kiệt một thời gian dài, khiến cho Lam Úc Kiệt mỗi lần thấy Vương Diệu đều làm khó dễ cậu. Thật vất vả làm hết tất cả các kiểm tra có thể kiểm tra, lão Vương Cốc thân thể quả thật rất cường tráng, sống thêm năm mươi năm nữa cũng không thành vấn đề, ông mới vui tươi hơn hử không đến làm phiền Lam Úc Kiệt nữa.

Lam Úc Kiệt thở ra một hơi, nghĩ mình đã đuổi được cáo già đi rồi, ai ngờ một tuần sau, ông Lam lại chạy tới văn phòng anh.

“Tiểu Kiệt à, có phải con đắc tội với Vương Cốc không?” ông Lam hỏi.

“Hắn là không có, con cư xử rất tốt mà.” Lam Úc Kiệt lắc đầu, khó hiểu.

“Vậy vì sao ông ta suốt ngày tới tìm cha chơi cờ? Con chắc rằng mình không đắc tội ai? Người của Liên Anh bang ấy?” ông Lam lại hỏi.

“Con chắc rằng mình không có.” Lam Úc Kiệt cắn răng. cáo già Vương Cốc này rốt cuộc muốn làm gì? Quần quít lấy anh xong rồi đổi đi dính lấy cha anh?! Còn chơi cờ gì nữa! Muốn làm cái quỷ gì?” Cha, muốn biết sao cha không tự mình hỏi lão ấy? Nói không chừng là cha đắc tội người ta thì sao?”

“Ai, không có khả năng, cha ba bước không rời bệnh viện, năm bước không ra khỏi nhà, làm gì mà có cơ hội đắc tội người ta?” Ông Lam gãi đầu, chắc chắn nói.

“Con cũng.....” Lam Úc Kiệt vốn muốn nói anh cũng không thể đắc tội Vương Cốc, chẳng qua lúc này anh nhớ tới mình đang ở chung với Vương Diệu, lời này, anh không còn dám khẳng định nữa.

Lam Úc Kiệt cúi đầu, đuổi cha mình đi xong, đột nhiên trong lòng có chút sợ hãi.

Anh ở chung với Vương Diệu lâu lắm, lâu tới mức anh đã quên cậu ta có cha là Vương Cốc.

Như vậy, Vương Cốc có ý gì?

Lúc nghĩ tới đây, Lam Úc Kiệt bỗng thấy khó chịu.

Đúng vậy, ai lại thích đứa con tốt đẹp của mình suốt ngày dính với một đứa đồng tính luyến ái chứ?

Lam Úc Kiệt lấy tay ấn lên ngực mình, một cơn đau bất giác truyền đến, anh lúc này mới kinh ngạc phát hiện, hóa ra chuyện anh sợ hãi nhất đã xảy ra.

Từ hoảng hốt đến khiếp sợ, co người lại, dần dần, có cái gì, ầm ập, ầm ụt, lướt qua khuôn mặt, sau đó từng giọt nhỏ lên bàn.

18. Chương 18

“Không ăn nữa?” Vương Diệu chỉ vào cái bàn điểm tâm tinh xảo mỹ vị bốc mùi thơm ngát, Lam Úc Kiệt ai hai cái xú mại tôm liền bỏ đĩa xuống.

“Uhm, không quá đói.” Lam Úc Kiệt uống hai hớp trà đặc, thấy tức ngực.

“Khó chịu à? Có cần đi xem bác sỹ không?” Vương Diệu vươn tay khoát lên trán anh, nhiệt độ bình thường không quá nóng, nhưng sắc mặt Lam Úc Kiệt quả thật không tốt chút nào, cậu hơi lo lắng.

“Tôi chẳng phải là bác sỹ đó sao?” Lam Úc Kiệt liếc cậu một cái, nhìn cái bàn đầy món ngon mà không có chút hứng thú.

“Sao mà giống được, thuật nghiệp có chuyên môn, anh lại không phải vạn năng, đừng cứ xem mình là vô địch thiết kim cương. Hơn nữa, anh chiếu cố bản thân mình còn thua cả một đứa trẻ ba tuổi.” Vương Diệu lo lắng xoa xoa tóc anh, lại ăn thêm hai đĩa điểm tâm cũng dừng lại.” Khó chịu vậy đừng ăn nữa, chúng ta về nhà anh tắm rửa một cái rồi đi ngủ, ngày mai thức dậy xem có còn khó chịu nữa không, nếu còn thì đi bác sỹ xem.”

Vương Diệu gọi bồi tới tính tiền liền kéo Lam Úc Kiệt về.

“Vương Diệu, hôm nay tôi phải về nhà mình.” Lam Úc Kiệt lên xe kéo tay áo Vương Diệu nói.

Vương Diệu không nói gì, Lam Úc Kiệt có gì đó rất khác lạ, Vương Diệu không muốn chở anh về, ở trong nhà mình vẫn tốt hơn, nếu ban đêm có gì không đúng thì tốt xấu còn có cậu chăm sóc cho anh.

Chẳng qua Vương Diệu vẫn thuận theo ý anh, chở anh về nhà họ Lam.

Không có cách nào. Làm hư người khác, chính là chỉ người như Vương Diệu.

Cho nên lúc người nọ làm chuyện xấu, còn không hé ra một lời, bởi vì hết thấy đều là tự tìm, ai cho cậu làm hư người ta!

“Tiểu Kiệt, ban đêm nếu còn khó chịu, nhớ để cha anh khám bệnh, nếu không nữa thì cũng phải gọi điện thoại cho tôi.” Vương Diệu thật sự cho là thân thể anh không khỏe, suốt đường đi hết như mẹ già dặn dò nửa ngày mới thả anh xuống.”Sáng mai tôi tới đón anh.”

“Không cần, tôi đi làm với cha, cậu đừng tới.” Lam Úc Kiệt thản nhiên nói, đi thẳng vào nhà không thèm quay đầu nhìn lại.

Lướt qua kính xe, Vương Diệu thấy anh đang đóng cửa, buồn bực một lúc mới lái xe về nhà.

Ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa, ngày hôm sau của ngày hôm sau nữa, Lam Úc Kiệt không tìm Vương Diệu, không về nhà cậu, điện thoại gọi tới không tiếp, Vương Diệu đi bệnh viện Thánh Tâm vô huyệt mấy lần, mặt nhăn mày nhíu.

“Bảo Chu Toàn tới tìm tôi.” Vương Diệu không biết mình là lo lắng nhiều hơn hay là hờn dỗi nhiều hơn, nhưng cậu biết nếu còn không gặp được người, vậy cậu nhất định sẽ không chịu nổi. Ấn điện thoại, Vương Diệu gọi Chu Toàn tới.

“Anh Diệu tìm tôi có việc?” Không bao lâu Chu Toàn đã tới, gõ cửa vài cái, sau đó đi vào văn phòng.

“Nói với hai người đi theo Tiểu Kiệt, tôi phải biết chính xác hướng đi của anh ta.” Vương Diệu trước kia cũng có phái người đi theo Lam Úc Kiệt, nói sao cậu cũng là người của giới anh chị, tuy thời cuộc vững vàng, nhưng mình thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, Lam Úc Kiệt lại thường xuyên lui tới với cậu, Vương Diệu từng bắn khoăn, nhưng không ngờ hai bảo tiêu bí mật bây giờ lại phát huy tác dụng.

“Đã biết, tôi sẽ đi làm ngay.” Chu Toàn xác nhận rất hiểu ý, sau đó lui ra ngoài đi làm việc.

Anh Diệu khẳng định là cãi nhau với anh Kiệt rồi.

Chu Toàn làm việc cẩn thận, ngày ấy thấy hai người thân mật hẳn cũng không tuyên truyền, chỉ dặn mọi người khi Lam Úc Kiệt đến thì phải cung kính với anh như lão Đại nhà mình, còn dặn nếu hai người ở trong văn phòng thì không được quấy rầy.

Không ngờ các anh em quá thấu hiểu, một truyền mười, mười truyền trăm, không quá hai ngày, cả Liên Anh bang đều xem Lam Úc Kiệt là đại tẩu, chẳng qua mỗi người chỉ ngầm hiểu mà không nói ra ngoài.

Nắm giữ được hành tung, Vương Diệu rất nhanh tìm được Lam Úc Kiệt.

Vương Diệu không vui chút nào, vốn mọi chuyện đều tốt đẹp, ngày đó cậu đi đón anh cũng không có muộn, Lam Úc Kiệt lại giận dỗi cái gì?

“Thân thể có khá hơn chút nào chưa? Còn chỗ nào khó chịu không?” Vương Diệu rõ ràng rất không vui, nhưng khi gặp Lam Úc Kiệt, lời nói ra ngoài trừ quan tâm cùng êm ái bao dung, thì một câu to tiếng cũng nói không thành.

Trời sinh chính là một tiểu nộn B bị Lam Úc Kiệt ăn gấu gao (tiểu nộn B= nghĩa đen là em bé, trắng trắng mềm mềm, còn nghĩa bóng thì mọi người tự hiểu nhá ^ ^).

“Uhm, không sao.” Lam Úc Kiệt cũng không vui, không hiểu vì sao mình rõ ràng trốn kỹ như vậy, mà vẫn còn bị bắt được?

“Vậy là tốt rồi.” Vương Diệu nghe anh nói thân thể không sao, tâm lo lắng cũng thoáng buông xuống, nhìn gương mặt trắng nõn của Lam Úc Kiệt, Vương Diệu có tức giận tới đâu cũng không phát nổi, so với bàn ủi còn hữu dụng hơn.”Sắp giữa trưa rồi, tôi đi ăn với anh?”

“Tôi..... tôi sáng nay ăn rồi, bây giờ không đói.” Lam Úc Kiệt muốn nói không cần, nhưng nói ra miệng lại thành lời khác. Anh đang tránh Vương Diệu, nhưng bây giờ bị cậu bắt được, không biết làm sao, trong lòng lại có chút vui vẻ.

“Tôi đói, đi ăn với tôi?” Vất vả lắm mới quơ được con mồi, nào có chuyện để chạy? Vương Diệu tất nhiên không chịu.

“Tôi còn phải họp.” Lam Úc Kiệt nghiêng đầu sang một bên, không nhìn cậu.

“Anh họ, hôm nay không buổi họp nào mà, ngày mai mới có.” Lam Tiểu Tử họp thời toát ra nhắc tỉnh thủ trưởng kiêm anh họ của mình. Ai, có đôi khi bí thư như cô làm rất xứng chức!

Vương Diệu nhếch mi. Quảng một ánh mắt thưởng thức cho Lam Tiểu Tử.

Lam Úc Kiệt không nói gì, phần hận trừng mắt nhìn Lam Tiểu Tử, sau đó bị bắt đi ăn cơm trưa.

“Tiểu Kiệt, về sau đừng xem bữa sáng thành bữa trưa.” Vương Diệu giúp Lam Úc Kiệt gọi cơm, sau đó gấp hết một vòng các món trên bàn vào bát của Lam Úc Kiệt.”Đến, ăn nhiều chút, bằng không buổi chiều sẽ đói đó.”

“Tôi không muốn ăn gì.” Lam Úc Kiệt chọn ba lấy bốn, còn bủ môi.

Nếu có người quen ở đây, nhất định có dụi mù mắt cũng không thể tin được Lam Úc Kiệt có lúc sẽ lộ ra tính trẻ con thế này. Trước mặt người khác anh luôn tạo nhả thành thực.

Chẳng qua, ngay cả Lam Úc Kiệt cũng không ý thức được trước mặt Vương Diệu mình lại lộ ra tính trẻ con như vậy.

Bởi vì không phát giác chỉ số thông minh cùng hành động của mình ở trước mặt Vương Diệu đều nghiêm trọng thoái hóa, Lam Úc Kiệt bây giờ vẫn còn giả vờ không được tự nhiên.

“Được rồi, không ăn gì.” Vương Diệu dung túng gật đầu, nhẫn nại gấp hết gì trong đĩa ra ngoài.

“Cái này rất cay.” Lam Úc Kiệt được tiện nghi lập tức khoe mẽ, càng giở nhiều trò hơn, đĩa ma bà đạu hủ trước mặt bị anh đẩy ra thật xa.

“Cay thì đừng ăn, anh ăn cái này đi, không cay.” Vương Diệu cười, gấp một khối cá dứa cho Lam Úc Kiệt. Nghĩ thầm món đó cho dù cay thì có cần đẩy ra xa vậy không, để chỗ cũ nó cũng có cắn anh đâu, nhưng mà cậu cũng chỉ cười, mặc anh giương oai.

Một bữa cơm trưa cứ như vậy bị Lam Úc Kiệt chọn qua chọn lại trôi qua, hai người ăn dù không nhiều nhưng cũng đủ no.

“Buổi tối tan tầm tôi tới đón anh.” Trước khi Lam Úc Kiệt trốn vào bệnh viện, Vương Diệu nắm chặt tay anh không chịu buông ra.

“Không cần.” Lam Úc Kiệt muốn lấy tay về, nhưng tay anh bình thường chỉ dùng để viết chữ và cầm dao mổ, vô cùng non mịn, làm sao có sức giãy khỏi tay Vương Diệu.

19. Chương 19

“Tiểu Kiệt, anh đang giận cái gì? Anh không nói, tôi làm sao biết được.” Vương Diệu buồn bực, kéo Lam Úc Kiệt vào lòng. Bọn họ tốt xấu cũng ở với nhau một năm, tuy rằng, lúc bắt đầu không phải thật lòng, nhưng hiện tại Vương Diệu thật lòng, cho nên cậu để ý.

“Vương Diệu, cậu buông ra tôi còn phải đi làm.” Lam Úc Kiệt bị Vương Diệu làm hoảng hốt.

Không giống, mơ hồ có cái gì đó đã khác xưa, Lam Úc Kiệt thấy sợ hãi, cho nên anh đẩy Vương Diệu ra.

“Tiểu Kiệt.....” Vương Diệu nào chịu buông, cậu dùng tay nâng cằm Lam Úc Kiệt lên, buộc anh nhìn mình, nhưng Lam Úc Kiệt lại nghiêng đầu sang một bên, vài lần đều như vậy, anh không chịu nhìn cậu.

Hai người giằng co nửa ngày, không ai chịu nhường ai, không khí căng thẳng.

Vương Diệu cúi đầu khẽ thở dài một hơi, sau đó buông ra.

“Vương Diệu.....” Lam Úc Kiệt cúi đầu.

“Tôi đang nghe.” Vương Diệu không nhìn thấy mắt anh, cứ có cảm giác bất an. Trong ngực có cảm giác rất khó chịu, đột nhiên cậu không muốn nghe những gì anh sắp nói.

“Vương Diệu, chúng ta đừng gặp nhau nữa.” Lam Úc Kiệt ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở phương xa, sau đó lạnh lùng nói như vậy.

“Vì sao?” Vương Diệu nghe xong, tim đau như bị kim đâm.

“Không vì sao cả.” Lam Úc Kiệt đẩy cửa xe ra, vội bỏ đi như chạy nạn.

“Cái gì cũng có nguyên nhân, Tiểu Kiệt, nói cho tôi biết!” Vương Diệu đau chịu bỏ qua như vậy, cậu vừa phát giác tâm ý của mình, hạt mầm tình yêu kia đã gieo thật lâu kia, vất vả lắm mới nảy mầm, sao có thể rời nước như vậy được?

Vương Diệu đuổi theo anh, ngay ở cửa hông bãi đỗ xe bệnh viện, hai người lôi kéo nửa ngày, đến khi người qua đường nhìn lại, Lam Úc Kiệt ngừng không giẫy gụa.

“Vương Diệu, cậu không thấy sao?” Lam Úc Kiệt trầm mặc một lúc, nghiêng người, lúc anh quay đầu lại, cả người trở nên lạnh lùng dị thường, vừa mở miệng đã phun ra chất giọng lạnh lùng đầy băng sương, khác hẳn bộ dáng bình thường.”Tôi bây giờ tôi cũng chỉ là chơi chơi, chơi lâu quá thì phải chán, muốn đổi vị, đây là nguyên nhân, cậu vừa lòng chưa? Một khi xuống giường, cậu cho cậu là ai? Mọi người tụ rồi tán, tôi không muốn trở mặt với cậu, cậu cũng đừng quần quít lấy tôi.”

Lam Úc Kiệt nói thẳng ra.

Vương Diệu nghe xong, sắc mặt thoát nhìn còn thê thảm hơn bị sét đánh.

“Vương Diệu, chẳng lẽ cậu thật lòng?” Lam Úc Kiệt lạnh lùng cười một tiếng, mặt đầy quyết tuyệt.”Trong cái vòng lẩn quẩn này làm gì có chân ái, ai cũng đến với nhau theo nhu cầu, Vương Diệu, coi như tôi có lỗi với cậu, chúng ta kết thúc thôi, tôi không thích ướm át bản thủ, sau này cậu là cậu, tôi là tôi, chúng ta không còn quan hệ gì nữa.”

Lam Úc Kiệt nhẹ nhàng tránh khỏi Vương Diệu, liền đi vào bệnh viện, không thèm quay đầu lại.

Vương Diệu đứng ở đó một lúc, mới có thể bình phục được.

Kể vừa rồi nói ra những lời đó là Tiểu Kiệt của cậu?

Là người cậu vẫn không phát hiện, nhưng đã sớm yêu thương ấy?

Vương Diệu bị thương. Hai chữ đau lòng, đã không đủ hình dung vết thương trong lòng cậu bây giờ.

Xoay người trở lại văn phòng, Lam Úc Kiệt đánh rơi chìa khóa, sau đó ngồi xồm trên đất, che miệng, lặng lẽ khóc.

Ngụy trang kiên cường đã bị đánh nát.

Anh hối hận, hối hận muốn chết, nhưng không thể làm gì khác được, nhất định phải làm thế.

Anh càng hối hận hơn, lúc trước anh nên nghe lời mọi người, đừng trêu vào Vương Diệu, nhưng bây giờ, nói gì cũng đã muộn.

Anh chưa từng nghĩ tới mình sẽ lún sâu như vậy.

Cho tới giờ, ngoại trừ đám bạn ***friend, xuống giường còn nói với nhau được vài câu, thì Lam Úc Kiệt chưa bao giờ muốn phát triển quan hệ cao hơn với ai cả.

Có lẽ trong tiềm thức anh vẫn cho rằng Vương Diệu là thẳng, cũng biết Vương Diệu đối xử với bạn bè là dốc hết cả lòng dạ, cho nên anh yên tâm.

Ở cùng với Vương Diệu, hết thấy đều rất tốt, rất đương nhiên, rất thoải mái, cho nên Lam Úc Kiệt đắm chìm trong cảm giác được che chở, ngay cả kiên trì lúc đầu của mình cũng quên sạch, đợi tới lúc Vương Diệu cũng lún vào, Lam Úc Kiệt mới phát giác, nhưng, sao trở tay cho kịp?

Anh chưa từng nghĩ rằng mình còn có thể yêu một ai khác.

Anh không thể, anh không xứng, không đáng cho Vương Diệu yêu.

Phát hiện đã quá muộn. Không kịp, hết thấy đã không còn kịp nữa.

Hôm nay, Lam Úc Kiệt khóc đến không còn biết gì nữa.

Vương Diệu không lái xe, chờ về nhà rồi, cậu mới nhớ mình đi bộ từ bệnh viện về nhà.

Về tới căn phòng hai người ở chung hơn một năm, Vương Diệu tựa vào ván cửa lấy tay đập vào ngực mình, nhưng làm vậy cũng không cách nào giảm bớt thống khổ trong lòng, chỉ càng thêm đau.

Vương Diệu không khóc, cậu chỉ yên lặng từ trong quầy rượu đã lâu không chạm vào lấy ra mấy bình rượu mạnh, uống tới khi ý thức mơ hồ, rốt cuộc không uống được nữa, mới hỗn loạn té xuống đất.

Uống cho say, tỉnh rồi lại uống tiếp, Vương Diệu uống suốt hai ngày.

Ngày thứ ba Vương Diệu đột nhiên thanh tỉnh lại.

Vương Diệu khổ sở, nhưng trong mơ hồ, có một giọng nói bảo với cậu rằng có gì đó không đúng.

Tiểu Kiệt của cậu, Tiểu Kiệt yêu làm nũng, yêu chơi xấu, yêu giương oai, mà cậu sớm chiều ở chung hơn một năm không phải như vậy.

Có nguyên nhân, nhất định có nguyên nhân.

Nghĩ như vậy, Vương Diệu lập tức thu thập lại vẻ ngoài tiều tụy của mình, đi cạo mớ râu lởm chởm, tắm rửa, sửa sang lại hình tượng, chờ giống một con người rồi mới ra ngoài.

Vương Diệu đầu tiên chạy tới nhà họ Lam, ông Lam mở cửa cho cậu.

“Con à, con tên Vương Diệu đúng không?” ông Lam hiền lành hòa ái hỏi.

“Phải, con là Vương Diệu, bác, Tiểu Kiệt..... có trong nhà không?” Ông Lam chỉ mở hé cửa, người lại đứng chắn ngay cái khe, Vương Diệu nhìn không được bên trong, có chút nóng nảy.

“Ai, con với Tiểu Kiệt..... bác là nói, hai đứa quen nhau đúng không?” Ông Lam muốn nói lại thôi, nhỏ giọng hỏi.

“Anh ấy nói với bác như vậy?” Nghe vậy, Vương Diệu có chút phấn chấn hơn.

“Không có, con bác chỉ nói, nếu có một người tên Vương Diệu tới tìm, thì nói nó không có ở nhà.” Ông Lam nhỏ giọng nói, thân thiết kéo tay Vương Diệu hỏi. “Nói bác Lam nghe đi, các con đang quen nhau? Cải nhau?”

“Con..... Không phải cải nhau..... nhưng mà, bác Lam, con yêu anh ấy, mặc kệ trong lòng anh ấy nghĩ thế nào, con chỉ muốn cho anh ấy biết con yêu anh ấy.” Vương Diệu thất vọng, bắt quá nhìn ra được ông Lam không phản đối con mình ở chung với cậu, cho nên cậu nói hết những gì trong lòng mình ra.

20. Chương 20

“Ai, vậy là tốt rồi, đứa con Tiểu Kiệt này của bác không biết nhìn xa, trong đầu chứa toàn đá, chắc, Vương Diệu, bác Lam không thể cho con vào, Tiểu Kiệt sẽ giận bác.” Ông Lam yên tâm vỗ vỗ tay Vương Diệu, trong lòng thật vui vẻ con mình rốt cuộc chịu mở lòng quen bạn trai mới. “Nhưng bác Lam có thể lên nói

cho con biết, đứa con Tiểu Kiệt này của bác trước kia đã gặp phải một chuyện, tình huống cụ thể thì bác không rõ lắm, con đi tìm Hồ Huỳnh đi, Hồ Huỳnh rõ hơn, hai đứa nó cùng lớn lên với nhau mà.”

Vương Diệu gật đầu, tuy bị nhốt ngoài cửa, nhưng cậu đã rất cảm kích.

“Tiểu Kiệt nhất định nói với con những lời rất khó nghe đúng không? Đứa con này của bác chính là như vậy, mỗi lần đều phải đập cho vỡ nát, đến mức hại người hại mình đó mới bằng lòng bỏ qua. Bác thật vui vì con không buông tha cho nó.” Ông Lam vỗ vai Vương Diệu, sáng láng lại cường tráng, đứa con rể này rất hợp cách.”Được rồi, con đi nhanh đi, bác không nói nhiều được, Tiểu Kiệt sẽ giận bác đó.”

Vương Diệu cảm ơn, sau đó mới xoay người đến chỗ Tề Thiên hỏi địa chỉ của Hồ Huỳnh.

“Vương Diệu, A Kiệt nói quyết tuyệt như thế, tùy hứng như thế, vậy mà cậu vẫn thích anh ta sao?”Tề Ngự Thiên nhìn Vương Diệu lắc đầu

“Thiệu Thanh Vân rõ ràng không biết nấu ăn, đồ ăn cô ấy làm khiến mọi người bị tiêu chảy, nhưng anh không những giúp cô ấy làm, mà bản thân còn ăn rất ngon lành, cô ấy như vậy, anh vẫn cứ thích cô ấy, đó là vì sao?” Vương Diệu cười, hỏi lại hần

“Uhm, nói rất hay, chỉ bằng những lời này, tôi cho cậu địa chỉ của Hồ Huỳnh, nhưng, cô nàng không dễ ứng phó như tôi đâu.” Đương nhiên là vì yêu. Không yêu, ai lại ăn nổi cái bàn thức ăn đen ngòm đó? Tề Ngự Thiên rất vừa lòng cười

Vương Diệu nói, hần rất thích, bởi vì như vậy chứng tỏ rằng Vương Diệu thật lòng quan tâm Lam Úc Kiệt, bởi vì yêu.

“Đừng quên mang nhiều tiền mặt chút.” Trước khi đi, Tề Ngự Thiên tựa tiểu phi tiểu nhắc Vương Diệu.

Vương Diệu sau nhiều lần tìm kiếm mới tìm được nhà của Hồ Huỳnh, nhà cô ở trong phố nhỏ, nhiều ngõ tắt, nhà đã nhỏ lại không có biển số hay dãy nhà, đường đi cong cong queo queo cũng không làm khó được Vương Diệu, chẳng qua Hồ Huỳnh không hề khách khí với cậu, trước mặt Vương Diệu, cô nàng đóng sầm cửa lại.

Vương Diệu chưa từ bỏ ý định, liên tục ấn chuông, ấn được nửa tiếng, Hồ Huỳnh mới ra mở cửa lần nữa.

“Họ Vương kia, cậu có bệnh à? Điện nhà tôi không phải trả tiền à!” Hồ Huỳnh nổi giận đùng đùng, mở cửa ra lập tức vươn tay đòi tiền.

Vương Diệu sững sốt, nhìn tay Hồ Huỳnh hồi lâu.

“Nhìn cái gì? Tiền đâu! Chuông nhà tôi phải tốn tiền điện đó, mau bồi thường tổn thất cho tôi.” Hồ Huỳnh nắm tay lại, Vương Diệu lấy ra tiền mặt, lăm lăm, lấy ra, hai tờ,....., đến khi Vương Diệu đếm tới năm nghìn nguyên cô nàng mới vừa lòng cười.”Tính cậu thức thời. Anh Thiên đã gọi cho tôi trước, muốn hỏi chuyện của A Kiệt không sao cả, chẳng qua cậu phải trả tôi tiền làm mai mối, thời gian của tôi cũng rất quý giá, mỗi giây cỡ mấy ngàn nguyên thôi, không trả thì tôi không có thời gian cho cậu.”

“Trả, tôi trả.” Vương Diệu vội gật đầu, lập tức đi theo Hồ Huỳnh vào nhà.

“Lôi Mông, là bạn trai đầu tiên của A Kiệt.” Hồ Huỳnh tuyệt không lãng phí thời gian, trực tiếp nói vào trọng điểm, Vương Diệu ngồi trên sofa chăm chú nghe, sợ bỏ mất chữ.”mọi chuyện xảy ra vào năm thứ hai họ quen nhau.....”

Lam Úc Kiệt trước đây kỳ thật loáng thoáng biết mình không thích con gái, nhưng đến tận năm mười sáu tuổi gặp Lôi Mông, cậu ấy mới biết mình là một đồng tính.

Lôi Mông, chính là người dẫn cậu ấy đi vào vòng lẩn quẩn đó.

Năm ấy Lôi Mông vừa cao vừa đẹp trai, ở trên sàn diễn, anh ta sáng lòa, cơ hồ là từ ánh mắt đầu tiên, Lam Úc Kiệt đã chìm vào bể tình của anh ta

Lam Úc Kiệt mười sáu tuổi thuần khiết sạch sẽ như một tờ giấy trắng, vào lúc mà cậu còn chưa biết tự an ủi là gì thì Lôi Mông đã dạy cậu làm tình.

Lôi Mông hơn Lam Úc Kiệt ước chừng có mười hai tuổi, anh ta có kỹ thuật thành thạo, kinh nghiệm cũng phong phú, anh ta hiểu làm sao để dẫn Lam Úc Kiệt đến cao trào, Lam Úc Kiệt rất nhanh đã thích làm tình, cơ hồ không một lần nào hai người dính vào nhau mà không điên cuồng làm tình.

Lôi Mông là người mẫu.

Cái nghề người mẫu này phát triển có thời hạn, hơn nữa với con trai, nếu không đứng trên đỉnh, rất nhanh sẽ bị thời cuộc đào thải, Lôi Mông hai mươi chín tuổi đã đạt bình cảnh trên sàn diễn, khi đó họ quen nhau được một năm.

Lôi Mông bị áp lực, Lam Úc Kiệt còn trẻ không hiểu, hai người gặp mặt trừ bỏ làm tình, đó là cãi nhau.

Trường kỳ không nhận được việc, Lôi Mông gặp phải khốn cảnh, cuối cùng đành phải về nhà đi nhờ người thân, người thân của Lôi Mông tha thứ, nhưng buộc anh ta phải buông bỏ đường làm gay, ngoan ngoãn cưới một cô về làm vợ sống qua quãng đời còn lại.

Một tuần trước khi Lôi Mông kết hôn, Lam Úc Kiệt mới biết được chuyện này.

Khi đó cậu ấy còn trẻ, không hiểu vì sao Lôi Mông phải bỏ mình để kết hôn, vì thế cậu khóc, cậu gây chuyện, cậu quần quít lấy Lôi Mông đòi chết đòi sống.

“Anh nói anh yêu em, anh nói anh yêu em mà! Sao anh có thể? Sao anh có thể!” Lam Úc Kiệt mười bảy tuổi đối với Lôi Mông hai mươi chín tuổi, Lam Úc Kiệt có chính là nước mắt cùng tình yêu, cậu không thể nhận.

“Kiệt..... anh sắp ba mươi rồi, anh còn rất trẻ đã ra nghề, từ lâu đã cùng người nhà đoạn tuyệt quan hệ, lúc còn trẻ anh vì tình yêu ra đi mà không quay đầu lại, anh thương tổn người thân của mình, bây giờ anh sống không tốt, họ chịu nhận anh, đây là chuyện mười mấy năm qua anh có mơ cũng không mơ được.” Lôi Mông ôm Lam Úc Kiệt, mặc cậu đánh mình, nhưng vẫn muốn nói hết.”Em còn trẻ, không hiểu được quá nhiều tình cảm, không phải anh không yêu em, chỉ là bây giờ anh không thể làm người nhà của mình thất vọng, anh có thể suốt đời cũng không yêu cô gái kia, nhưng lại có thể sử dụng cả nửa đời sau để bù lại những thương tổn anh đã gây ra cho người thân của mình, anh không thể không làm vậy.”

“Lấy có! Đều là lấy có! Tôi không muốn nghe!” Lam Úc Kiệt khóc lớn, đôi gò má trắng nõn nhiễm đỏ, nước mắt cuộn cuộn chảy ròng.”Anh không còn yêu tôi, những lời nói trước kia đều là nói dối! Đều là gạt tôi! Lôi Mông anh độc ác lắm, tôi cả đời cũng sẽ không thông cảm cho anh, tôi cả đời cũng không tha thứ cho anh!”

“Em còn trẻ, tương lai có ngày em sẽ hiểu, xin lỗi, Kiệt, bảo bố, anh yêu em, nhưng xin lỗi em.” Lôi Mông cũng khóc, nhiều năm trước anh đứng giữa thân tình và tình yêu đã chọn tình yêu. Nhưng tình yêu không lâu dài, bây giờ anh hối hận, giờ đây có cơ hội để bù đắp lại, cho nên muốn anh phải bỏ qua tình yêu, anh đương nhiên không nỡ, nhưng lại không thể không làm!”Kiệt, em còn cả một thanh xuân rất dài, về sau em sẽ tìm được một người càng yêu em hơn, em càng yêu người nọ hơn, đến lúc đó, em sẽ hiểu, với anh em chẳng qua là trẻ con không muốn xa rời người thân, là khát khao tình yêu, là ấn tượng đầu tiên của chim non, em với anh, thậm chí không thể xem như yêu.”

“Em không cần, em không cần, Lôi Mông, đừng bỏ em lại.” Lam Úc Kiệt khóc thút thít, lời kéo tay anh mặt đầy đáng thương yếu ớt nói với Lôi Mông.”Lôi Mông, em yêu anh mà! Anh đừng kết hôn được không, đừng kết hôn, đừng.....”

Lôi Mông ôm Lam Úc Kiệt, chỉ có thể khóc, không thể đáp ứng.

“Lôi Mông, anh thật nhẫn tâm, nếu biết sẽ thế này, ngay từ đầu anh đừng trêu chọc tôi!” Lam Úc Kiệt chỉ vào Lôi Mông, trừng mắt, đôi mắt ngập nước đầy phần hận.”Là anh, tất cả đều là anh! Nếu không có anh tôi sẽ không bước lên con đường này, anh dẫn tôi vào, biến tôi thành thế này, khiến tôi không thể sống cuộc sống như người bình thường, sau đó anh tách ra, anh chẳng lẽ không phụ tôi sao? Anh vốn có ý này đúng không! Tôi hận anh! Hận anh! Hận anh tới chết.....”

Càng tới gần ngày hôn lễ, Lam Úc Kiệt càng gây chuyện lớn hơn, cậu ấy không cam lòng, không muốn buông tay.

Mười sáu tuổi, mới tình đầu, cậu ấy thấy mình thật lòng yêu anh ta, toàn bộ thế giới chỉ còn có anh ta, cho nên cậu một khóc, hai gây chuyện, cuối cùng tuyên bố muốn tự sát, lấy cái chết để bức anh ta.

Một ngày trước hôn lễ, Lôi Mông nhảy lầu.

Lôi Mông cùng lúc thấy mình có lỗi với Lam Úc Kiệt, là anh ta dẫn cậu ấy vào con đường này, anh ta áy náy, anh ta không nhận nổi chỉ trích, về mặt khác, thân nhân tha thiết chờ mong anh ta về với người bình thường, Lôi Mông lại không thể thương tổn người nhà lần nữa.

Áp lực cực lớn bức anh ta không thở nổi, cho nên Lôi Mông lựa chọn một con đường không lối về, để cả hai bên anh ta không phải chọn.

Lôi Mông từ tầng mười lăm nhảy xuống, tan xương nát thịt, tắt thở ngay lập tức.

Với Lam Úc Kiệt hiện tại mà mà nói, đó đã là chuyện mười năm trước, chỉ là trong lòng anh vẫn không thể tha thứ cho mình.

Lôi Mông chết, là bóng ma áy náy của cả đời anh, là một mạng người khi tuổi trẻ lông bông anh đã hại chết, từ đó về sau, Lam Úc Kiệt không bao giờ chịu yêu một lần nào nữa.

Đây là anh trừng phạt bản thân.

Anh thấy mình không xứng, với loại người như anh – một hung thủ giết người, anh không xứng có được tình yêu của một ai, không xứng có được hạnh phúc.

21. Chương 21

Lôi Mông chết đi, Lam Úc Kiệt thấu triệt một việc.

Mười bảy tuổi hắc, phảng phất một đêm lớn lên.

Hắn sâu kín vào này vòng luẩn quẩn, chỉ gặp dịp thì chơi, chỉ trên giường, không nói chuyện tình yêu. Hắn trở nên trầm ổn, trở nên khiêm tốn, trở nên giống thủy giống nhau mềm mại. Hắn bang rất nhiều ở mê vòng trung bàng hoàng nhân, tác hợp rất nhiều đối tình nhân, hắn quan tâm, trân ái bên người mọi người, hy vọng tất cả mọi người hạnh phúc, đây là hắn tha lỗi.

Về phần chính hắn, liên tính qua mười năm, Lam Úc Kiệt vẫn là cảm thấy chính mình một thân tội ác.

lần đầu tiên nhìn thấy của người thời điểm, ta nghĩ đến a kiệt đi ra. Hắn phía trước, chưa bao giờ cùng người như vậy thân cận. hồ huỳnh chậm rãi nói. hắn đối với người không giống với, nhiều như vậy năm qua, hắn không có nhượng ai như vậy tới gần hắn quá, càng miễn bàn làm nũng, xấu lắm này đó cảm xúc động tác. Vương Diệu, ta nghĩ, người đối a kiệt mà nói, là đặc biệt.

Vương Diệu nghe xong chính chuyện, hắn có chỉ là không tha đắc, có chỉ là đau lòng. Hắn đem hai tay nắm tay, ngón tay ở lòng bàn tay lý niết gắt gao.

Vương Diệu, người không giống với, cho nên ta hy vọng người bởi hắn đi ra. hồ huỳnh chưa bao giờ là cảm tính nhân, nhưng là tình tự con đường này, năng xem hắn, ước chừng đau lòng mười năm.

Vương Diệu tạ quá hồ huỳnh, đang muốn đi, hồ huỳnh gọi lại hắn.

Vương Diệu, của ta cố vấn phí tìm ai cảm? hồ huỳnh mặt không đỏ khí không suyễn, nói đến tiền, năng nhưng là một chút cũng không khách khí.

chu toàn, của ta phó thủ, nãi tìm hắn thỉnh khoản. Vương Diệu cười, bàn tay to vung lên viết chu toàn số điện thoại cấp hồ huỳnh, hồ huỳnh thế này mới thả hắn đi.

Ở một hắc đạo đại ca trước mặt đương thổ phỉ, này đòi tiền không muốn sống sự tình trừ bỏ hồ huỳnh, tìm không thấy người thứ hai làm.

Vương Diệu đi rồi không có trực tiếp đi tìm Lam Úc Kiệt, hẩn nghĩ nghĩ, quyết định đi trước đem việc làm.

Trái lại Lam Úc Kiệt, thương tổn Vương Diệu, hẩn trong lòng kỳ thật so thống chính mình một đao khó chịu.

Hai người khiên ràng buộc bán, thời gian nhìn như không lâu, nhưng trên thực tế cũng ở chung đã hơn một năm, Lam Úc Kiệt không phủ nhận chính mình là thực thích Vương Diệu, bất quá, này cùng yêu nhau là hai việc khác nhau a.

Vài năm đầu quá khứ, Lam Úc Kiệt vẫn là không có biện pháp quên Lôi Mông tử.

Hẩn vẫn là đi không ra chính mình dùng vô tri hòa tự cho là đúng tình yêu giết chết Lôi Mông này nói bóng ma.

Hẩn thật sự không xứng với Vương Diệu.

Nói sau, Vương Diệu vốn sẽ không là này vòng luẩn quẩn lý nhân, nếu không bị hẩn lại thượng, có lẽ sớm có đoạn hảo nhân duyên, hướng nhân sinh hẩn là đi quỹ đạo mà đi đâu?

Lam Úc Kiệt trước tiên Vương Diệu cấp cứng chiều trung tỉnh táo lại, đột nhiên đầy người tội ác cảm.

Thỉnh một tuần giả, khôi phục đi làm về sau, Lam Úc Kiệt quyết định không né Vương Diệu, nhưng là, hẩn cũng tuyệt không nhượng hai người trong lúc đó quan hệ tái tiếp tục sai đi xuống.

Hẩn tưởng tốt lắm rất nhiều nói từ muốn cho Vương Diệu hết hy vọng, mặc dù là thương tổn, nhưng luôn tưởng đau không bằng đoán đau, thừa dịp bọn họ đều còn không có yêu rất sâu, giống Vương Diệu như vậy dương quang nhân, hẩn có lẽ chỉ biết đau lập tức, hẩn là rất nhanh có thể tiêu tan.

Ở bất an trung hồi bệnh viện đi làm vài ngày, Lam Úc Kiệt rất nhanh liền phát hiện là chính mình suy nghĩ nhiều.

Vương Diệu căn bản không có xuất hiện.

Vương Diệu không có đối hẩn lưu luyến không rời, xuất liên tục hiện tại trước mặt hẩn ý đồ giữ lại đều không có.

Lam Úc Kiệt hẩn là yếu cao hứng, nhưng là hẩn lại một chút cao hứng không đứng dậy.

Tại đây một năm lý..... Nói không chừng Vương Diệu cũng chỉ là cùng hẩn ngoạn ngoạn mà thôi.....

Lam Úc Kiệt cười nhạo chính mình tự coi nhẹ mình.

Thói quen là một thực đáng sợ gì đó.

Gần một tháng, hòa Vương Diệu ở cùng một chỗ về sau, bọn họ chưa từng có lâu như vậy không gặp đến đối phương quá.

Lam Úc Kiệt không thói quen.

Mỗi lần hạ ban, hẩn luôn bắt tri bắt giác đem xe hướng Vương Diệu gia.

Trở lại chính mình gia về sau, tại kia trương chính mình ngủ rất nhiều năm giường lớn thượng, rõ ràng chăn màn gối đệm đều là chính mình chọn lựa, lại luôn như thế nào nằm ngủ không tốt.

Ban đêm ngủ thẳng một nửa, khát, hẩn luôn vô ý thức gọi Vương Diệu, sau đó tỉnh lại ngồi ở trên giường khóc lớn một hồi.

Lam Úc Kiệt thân thể đường cong thực quân xứng, hẩn gầy, nhưng là ôm lấy đến thời điểm sẽ có điểm thịt, mặc vào quần áo đến có thể cầm quần áo chống đỡ rất khá xem.

Hòa Vương Diệu tách ra gần một tháng, Lam Úc Kiệt bạo gầy, trên lưng dây lưng đã muốn lui ra phía sau đến cuối cùng nhất cách quần mặc vào đến vẫn là từng từng.

Hắn nói không có khẩu vị, lam ba ba thở dài, lại khuyên bắt động.

Cuối tuần chạng vạng, Lam Úc Kiệt rất cực nhọc không được đi tìm hồ huynh.

Hắn không có gì bằng hữu biết Lôi Mông một đoạn này chuyện cũ, năm đó hồ huynh kiên cường cuốn hút hắn, cho nên hắn cứ đi tới, mà hiện tại, hắn cần một có thể liếm thử miệng vết thương địa phương.

Hồ huynh miệng xấu hơn nữa tử đòi tiền, nhưng là này đó nàng đều không có ở Lam Úc Kiệt tới cửa giờ khắc này đem lấy ra đối phó hắn. Nàng mở cửa nhượng hắn tiến vào, nhưng lại cho hắn ngã chén hồng tửu.

Tiểu huynh, ta khổ sở. Lam Úc Kiệt chỉ rõ ràng gây yếu khuôn mặt, một ngụm một ngụm nuốt hồ huynh hồng tửu, như là thực khát nhất bàn, hắn liên tục tràn đầy ngã mấy chén.

Àn, ta nhìn thấy. hồ huynh chịu đựng mắng chửi người xúc động, ứng thanh. Nàng lúc này không phải trong lòng đau nàng sang quý hồng tửu, mà là Lam Úc Kiệt đời này trừ bỏ Lôi Mông tử diệu kia một đoạn thời gian ở ngoài, hồ huynh còn không có thấy hắn như vậy tiêu tụy quá.

Xem hắn đem chính mình tra tấn thành cái dạng gì?

Vương Diệu đâu? tử nơi nào?

Ta không biết làm sao được, cũng không nghĩ tới nguyên lai ta như vậy ỷ lại hắn. Nhưng là..... Ta không thể thương hắn..... Không thể..... Không thể a..... Lam Úc Kiệt nằm ở sofa thượng, từ từ nhắm hai mắt, có lẽ là bởi vì an tâm, mấy ngày cũng không có thể ngủ ngon hắn, thế nhưng như vậy liền đang ngủ.

Lam Úc Kiệt ngủ về sau, hồ huynh nhẹ nhàng cho hắn cái một cái bạc thăm.

Bọn họ từ giữa học khởi chính là tốt lắm bằng hữu, bình thường có lẽ bởi vì đều tự bận rộn mà không thường lui tới, nhưng không có nhân so như vậy cảm tình còn muốn có thể hiểu biết đối phương nội tâm, đó là một loại..... So gia nhân còn thân cận nội tâm hảo bằng hữu.

Hồ huynh đánh mở điện nói đem Vương Diệu mắng đắc cầu huyết lâm đầu, tính cả Vương Diệu gia tổ tông bát đại, mười đại đều cấp mắng.

Tỉnh lại sau, Lam Úc Kiệt nghĩ đến chính mình còn tại trong mộng, bởi vì mở mắt ra, hắn thế nhưng ở Vương Diệu phòng ngủ bên trong, nằm ở kia trương thoải mái giường lớn thượng.

Vương Diệu không có đổi, hắn vẫn là nguyên lai Vương Diệu.

Lam Úc Kiệt nhìn hắn, tròng lớn hai mắt, nước mắt lưu không ngừng.

Tiểu Kiệt, đừng khóc, ta ở trong này đâu. không nghĩ đem nhân làm cho thật chặt, Vương Diệu lại ở xử lý sự tình hòa bang vụ thượng trì hoãn chút, hắn tưởng Lam Úc Kiệt có lẽ cũng muốn một chút thời gian lắng đọng lại, không vội vàng, như thế nào biết thế này mới tách ra một tháng hắn Tiểu Kiệt liền gây thành bộ dáng này.

Vương Diệu đau lòng đòi mạng. Ước gì đem trên người thịt đều cắt bỏ bồi thường hắn.

22. Chương 22

Vương Diệu, Vương Diệu, Vương Diệu..... Lam Úc Kiệt tưởng ở trong mộng thấy Vương Diệu, trong miệng thẳng kêu to Vương Diệu tên, phải sợ nhất nhắm mắt hắn đã không thấy tăm hơi.

Là mộng đi?

là ta, là ta, ta ở đâu. Vương Diệu thấy hắn tỉnh lại, bận rộn cầm cặp kia mềm dẻo thủ, nhẹ nhàng ma sa an ủi.

Lam Úc Kiệt không ngừng điệu nước mắt. Hắn trong lòng có thật nhiều thật có lỗi, lại nói không ra khẩu.

Vương Diệu lại hồng lại chup, nhiều không tha đắc, đau, thăm nghĩ có thể nhu đắc tiến ***g ngược lý thì tốt rồi.

Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Lam Úc Kiệt hai mắt đầm lệ mông lung, ướt át, trên châu bàn nước mắt một giọt tích lạc ở Vương Diệu quần áo thượng, măn khâm thấp năng. Vương Diệu..... Thực xin lỗi.....

Tưởng ở trong mộng, Lam Úc Kiệt thả lỏng, không có điều cố kỵ giống nhận hết ủy khuất hài tử bàn khóc lên. Này đặt ở đáy lòng, đối với Vương Diệu nói không nên lời thật có lỗi hòa tường niệm, trong khoảng thời gian ngắn vỡ òa tán loạn.

Tốt lắm, không có việc gì, người không có gì là thực xin lỗi của ta, ta đã biết, đều biết nói. Vương Diệu lau hấn nước mắt, lau nửa ngày tái nhợt khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn là rơi thẳng lệ, hai gò má thấp, cái mũi cũng hồng, Lam Úc Kiệt biên khóc biên hấp cái mũi, Vương Diệu bận rộn trừu khăn tay nhượng hấn lau nước mũi.

Tùy hứng lại khóc lóc om sòm, kiêu ngạo lại mềm mại, đây mới là hấn khả ái Tiểu Kiệt a.....

Vương Diệu..... lau xong rồi nước mũi, Lam Úc Kiệt cả người dính ở Vương Diệu trên người, hàm chứa lệ một bộ đáng thương hề hề bộ dáng ngẩng đầu nhìn hấn, kia ngữ khí ủy khuất đắc tượng tiểu đáng thương, vừa khóc vừa kể lể đầu. Vương Diệu..... Người không cần ta Người không cần ta đứng hay không.....? người như thế nào có thể như vậy sẽ không muốn ta

Tiểu Kiệt, ta không có..... Vương Diệu cười khổ.

Cái này gọi là làm tặc kêu tróc tặc a..... Là ai trước không cần ai đâu.....?

Vương Diệu..... Người không thể không muốn ta..... Không thể..... Lam Úc Kiệt bả đầu mai đứng lên, ô ô lại khóc lớn.

Yếu, ta muốn, ta muốn của người, Tiểu Kiệt, mặc kệ cái gì người nói cái gì ta cũng không hội không cần người. Lam Úc Kiệt khóc đắc Vương Diệu đau lòng, chup hồng, sợ hấn khóc đắc lợi hại xóa khí.

Vương Diệu..... Ô ô..... trợn to tràn ngập tơ máu hồng toàn bộ ướt át hai mắt, Lam Úc Kiệt động thủ liền xả Vương Diệu quần áo, thấu thượng phần hồng đôi môi, Lam Úc Kiệt lung tung hôn Vương Diệu.

Khoảng cách hai người lần trước làm tình đã muốn cách đã lâu, Lam Úc Kiệt lại là chính mình đặt ở trong lòng thiên hạ, Vương Diệu thế nào kham hấn như vậy trên chọc, mới không hai hạ Vương Diệu phía dưới liền cứng rắn đắc nhượng dừng quần lạc đắc trưởng đau khổ sở.

Lam Úc Kiệt xả hạ hấn quần lót, đối với Vương Diệu gắng gượng trưởng đại phân thân há mồm liền hàm lên.

Hiện tại quả thật không phải làm tình thời cơ.

Nhưng là Lam Úc Kiệt cần phát tiết, nước mắt cũng tốt, làm tình cũng tốt, hấn cảm xúc cần một xuất khẩu, Vương Diệu hiểu được, cho nên hấn cũng tùy tiện Lam Úc Kiệt đùa nghịch.

Lam Úc Kiệt liếm lộng hảo lập tức, sau đó thoát quần sau liền khóa ngồi ở Vương Diệu hạ phúc cấp trên, giúp đỡ hấn gắng gượng, tuyệt không ôn nhu liền đem hấn nhét vào chính mình tư mật sâu nhất chỗ.

Tối tối lui lui ma sát, măn thất nhục thể lẫn nhau phát tiếng vang, Lam Úc Kiệt đưa lưng về phía Vương Diệu, không có bình thường làm tình khi vui mừng thở gấp thanh, chỉ có hoặc thâm hoặc thiển thở.

Vương Diệu không ngừng vươn hai tay vuốt ve Lam Úc Kiệt mỗi một thốn da thịt, ý đồ truyền lại cho hấn một chút xuyên thấu qua nhiệt độ cơ thể ôn nhu an ủi.

Tuy rằng nhìn không thấy Lam Úc Kiệt mặt, nhưng Vương Diệu rất rõ ràng hấn Tiểu Kiệt còn tại khóc, ở đưa lưng về phía hấn thở dốc trung, không tiếng động lạc nước mắt.

Đùa nghịch một hồi lâu nhi, hai người đều chiếm được đỉnh nị cao trào, Lam Úc Kiệt cũng mệt mỏi, chậm rãi không hề khóc, khóc thút thít hấp khí thanh dần dần dịu đi, nhắm mắt đã ngủ, Vương Diệu một lòng mới chậm rãi thả xuống dưới.

Khinh thủ khinh cước, Vương Diệu đem Lam Úc Kiệt phóng tới trong bồn tắm tẩy trừ, việc này hắn làm đã hơn một năm, trưởng thành sớm lặc, không bao lâu liền đem nhân lộng nhẹ nhàng khoan khoái đặt tới một khác trường sạch sẽ gia đại song nhân trên giường.

Ôm Lam Úc Kiệt, Vương Diệu mấy ngày liền đến không quá kiên định tâm tình thế này mới có thư giải.

Khóc cũng đã khóc, ngủ cũng chưa ngủ nữa, ngay cả yêu cũng làm qua, Lam Úc Kiệt có dài đến hơn một tháng không có tỉnh lại khi cảm thấy như vậy thoải mái quá.

Chính là một chút không tốt lắm.

Ngày hôm qua khóc đắc lợi hại, dãi tỉnh lại khi mới biết được nghiêm trọng, Lam Úc Kiệt hai mắt phao, thùng đắc tượng hai lập quả đào.

Lam Úc Kiệt ảo não theo trên giường ngồi dậy, hai mắt đều chỉ mở một phùng, nhưng là này nhất nhìn quanh, Lam Úc Kiệt lại kinh hãi nguy rồi.

Hắn như thế nào sẽ ở Vương Diệu nơi này?!

Dọc theo quyển ở trên lưng cánh tay xem qua đi, ngủ ở bên cạnh nhân, không phải là Vương Diệu sao?

Lam Úc Kiệt che miệng, lập tức thầm nghĩ đến đạo thiểm điện đem chính mình chém thành hai nửa.

Làm nửa ngày, tối hôm qua không phải chỉ mộng?!!

Lam Úc Kiệt cọ mở Vương Diệu cánh tay, chạy nạn đường như sẽ xuống giường.

Vương Diệu sớm tỉnh, hắn vốn sẽ không là chú trọng giấc ngủ nhân, hắn chỉ là tham luyện Lam Úc Kiệt nằm ở chính mình khuỷu tay khi khả ái ngủ nhan, cho nên phía sau còn tại trên giường lại.

Tiểu Kiệt, đi chỗ nào đâu? Lam Úc Kiệt tưởng lưu, Vương Diệu đâu chịu. Bàn tay to chụp tới liền đem nhân cấp quyển trở về.

Vương Diệu, ngươi buông ra. Lam Úc Kiệt buồn bực, lấy tay chống đẩy Vương Diệu.

Không để. Vương Diệu ở Lam Úc Kiệt trước mặt rất ít kiên trì chút cái gì, hắn đại bộ phận đều là nhượng bộ kia một, bất quá sự có nặng nhẹ, có một số việc là không thể nhượng.

Vương Diệu, ngày hôm qua ta uống rượu, này cũng không có thể có nghĩa, ngươi đừng quả thật, coi như ta thực xin lỗi ngươi, ngươi nhượng ta đi thôi, ta về sau sẽ không lại đến trêu chọc ngươi. cần rằng nói xong thời điểm, Lam Úc Kiệt tái nhợt sắc mặt thoát nhìn hơn không có huyết sắc, hắn phụ giúp Vương Diệu, mặt lại bỏ qua một bên, ánh mắt xem cũng không dám nhìn hắn.

23. Chương 23

Vương Diệu là thật dối hắn hảo, bao nhiêu năm rồi Lam Úc Kiệt giống chỉ hồ điệp, bên này đi một chút bên kia đình đình, giả dối tình yêu nhìn xem hơn, giống Vương Diệu như vậy dối hắn, cũng là nửa chưa từng gặp qua, Vương Diệu là thật đau hắn, mới có thể nhượng hắn cũng như thể quyến luyến, như thể nan xá.

Thương tổn Vương Diệu, hắn so thương tổn chính mình yếu đau đến nhiều.

Tiểu Kiệt, nhìn ta. Vương Diệu biết Lam Úc Kiệt chột dạ, cho nên bức bách hắn nhìn chính mình.

Lam Úc Kiệt không tình nguyện, nhưng là lại không chịu yếu thế, ảo, ngẩng đầu vọng tiến Vương Diệu ánh mắt, kia một mảnh thâm thúy, sạch sẽ, trong suốt diệu hắc lý, nồng đậm lại nóng cháy rõ ràng thân thiết quan ái.

Lam Úc Kiệt nhìn xem ngây ngốc, vài phần chung đều nói không ra nói đến.

hồ huynh đều theo ta nói. Tiểu Kiệt, Lôi Mông tử không phải của người sai, trên đời này tối bổn sự tình chính là tự sát, tự sát là tối yếu đuối trốn tránh hiện thực, hắn rõ ràng có thể lựa chọn, lại cố tình tuyển một cái tối không nên, tối không phụ trách nhiệm lộ. Tiểu Kiệt, đó là hắn lựa chọn, không phải của người, người trừng phạt chính mình cũng đủ lâu, chính là ngồi tù thời hạn thi hành án cũng nên đầy, hắn là muốn đem không thu hạnh phúc trả lại cho chính mình. Vương Diệu nhìn hắn, nhận chân mà chân thành, chỉ kém đem tâm lấy ra đến cho Lam Úc Kiệt nhìn. Tiểu Kiệt, không phải sợ, không cần trốn, ta còn là ta, người cũng là người, mà qua đi đã qua đi. Người có ta, ta không phải hắn, ta sẽ không thay đổi tâm, sẽ không trốn tránh, ở bất cứ thời điểm chỉ cần người cần, ta ngay tại nơi này, chân trời góc biển, không rời không chê.

Lam Úc Kiệt trợn to sưng đỏ hai mắt, che miệng, nước mắt một viên khóa, giống cắt đứt quan hệ trần châu, cuộn cuộn rơi xuống đất.

Tiểu Kiệt, ta yêu người. Ta không có phát hiện chính mình là yêu người, mãi cho đến ngày đó có nhân đánh thức ta, ta mới đột nhiên hiểu được. Chúng ta lãng phí rất nhiều thời gian, Tiểu Kiệt, không cần cự tuyệt, cho ta một cơ hội, cũng cho người một cơ hội, chúng ta cùng nhau, tương lai mới có chờ mong. Vương Diệu ôm hắn, gần từng tiếng chân tâm thành ý, một chút không có do dự.

Vương Diệu này lời nói tự tự đánh vào hắn tâm khảm lý.

Cảm động, kích động, đau lòng hòa thật sâu yêu say đắm ở Lam Úc Kiệt trong ***g ngực đầu trưởng đại, dần dần tràn đầy. Hắn không ngừng khóc, giống đem đời này uốn lượn đều phải tại đây một khắc lý khóc hoàn đường như.

tốt lắm, đừng khóc, người khóc dắc lòng ta đều phải nát. Vương Diệu không thể gặp hắn khóc, chụp hống, cũng đau lòng, ngày hôm qua đều khóc cả một đêm, hôm nay còn như vậy khóc, khóc hống rồi ánh mắt hòa thân thể hắn tìm ai bắt đền đi? Tiểu Kiệt, người không trả lời, ta đương người là đáp ứng rồi. Từ hôm nay trở đi, người không bao giờ nữa là một người, chúng ta là nhất thể, chúng ta đều là đối với phương một khác bán.

Lam Úc Kiệt khóc thật lâu, sau lại khóc một mới mới chậm rãi hoãn lại đây.

Vương Diệu đau lòng, nhưng là cũng cao hứng.

Ít nhất, Tiểu Kiệt cũng không có cự tuyệt. Hơn nữa, hắn chỉ tại chính mình trước mặt lộ ra như vậy tính trẻ con diện mạo.

Lam Úc Kiệt nói ăn không vô này nọ, Vương Diệu nhượng hắn uống xong hai chén canh gà sau mới nhượng hắn nằm ở trên giường nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Chỉ chốc lát sau, người hầu đưa tới lạnh lẽo lò hội đưa chuột thủy, Vương Diệu cấp Lam Úc Kiệt dùng khăn lông ướt phủ ở sưng đỏ mí mắt thượng, hô hấp nhẹ nhàng, chậm rãi, Vương Diệu nghĩ đến hắn ngủ, dùng điện thoại nhỏ giọng phân phó nhượng đầu bếp chuẩn bị một ít bổ dưỡng được thiện, sau đó mới khinh thủ khinh cước ngồi ở hắn bên thân mở ra máy tính xử lý sự tình.

Vương Diệu..... Lam Úc Kiệt chỉ là đóng ánh mắt nghỉ ngơi, đầu óc thực thanh tỉnh, hắn không có ngủ.

ân? Vương Diệu ứng thanh, nghĩ đến hắn là ngủ không được, không ra một bàn tay, giống ở hống tiểu hài tử ngủ như vậy nhẹ nhàng ở hắn ***g ngực thượng vỗ.

Lôi Mông..... Tương đương là ta giết..... Tuy rằng không phải ta tự tay thôi hắn đi xuống Nhưng là hắn cũng là bởi vì ta mà tử Lam Úc Kiệt nói chậm rãi, như là ở nhớ lại cái gì giống nhau.

đứa ngốc, không phải nói đều qua sao. Vương Diệu nhẹ nhàng gõ xao Lam Úc Kiệt đầu, sau đó ở hắn ngạch gian hôn môi một chút, tùy tay thủ hạ khăn lông ướt ở lạnh lẽo lò hội đưa chuột trong nước đầu ninh ninh, một lần nữa phủ đi lên. Suy nghĩ một chút, Vương Diệu nói như vậy. ngày mai, ta cùng người đi cho hắn thượng nén hương.

Lam Úc Kiệt không lên tiếng, tróc Vương Diệu thủ, niết ở lòng bàn tay lý, gắt gao.

Hơn mười năm trầm tích trong lòng trung dày trọng kho tạm, đột nhiên trong lúc đó bị Vương Diệu phủng ra chân tâm đúc rửa, nhưng lại kỳ dị giống đẩy ra mây mù liên xuất hiện cầu vòng bàn, trong khoảng thời

gian ngắn dương quang sắc sỡ, chói mắt sáng lạn.

Đáy mắt hòa trong lòng đều nhiệt nhiệt, cảm giác chính mình bị cứu thực.

Bởi vì hợp với ngủ đã lâu, Lam Úc Kiệt sáng sớm liền tỉnh, tinh thần rất tốt, khí sắc cũng cũng không tệ lắm, chính là thoát nhìn rất gầy, Vương Diệu pha không hài lòng.

Wương Diệu, sáng sớm người uy trư sao? Lam Úc Kiệt ở Vương Diệu bên người giống ngư được thủy, điều có phong, ăn no ăn no ngủ ngon hảo, nhất toàn bộ dễ chịu, còn muốn đến Vương Diệu hôm qua nói này ngọt nị nhân trong lời nói, Lam Úc Kiệt cả người cuối cùng là như là sống lại đây.

Hoặc là, hẳn là xem như có chút biến bản gia lợi đi.

Phía trước không biết Vương Diệu tâm tư, Lam Úc Kiệt không muốn cũng không dám suy đoán, một ngày một ngày như vậy đương không có việc gì quá thời điểm Lam Úc Kiệt đã muốn nhượng Vương Diệu sủng đắc kiều ngạo, hiện nay Vương Diệu rõ ràng cho hắn thâm tâm đào phế, Lam Úc Kiệt kia trái tim còn có thể không giống tí mặt đường sao?

Lam Úc Kiệt tâm tình hảo phiền, đối với Vương Diệu so phía trước càng ương ngạnh chút.

yếu uy trư người cũng cầu không vào đề, nhìn người gầy, nhiều lắm có thể là chỉ tiểu hầu tử bãi, đến, mau ăn. Vương Diệu tâm tình cũng tốt lắm, cách hơn mười năm mới có lần đầu tiên luyện ái cảm giác, tâm tình còn có thể không tốt sao? đều là người thích ăn, buổi sáng không có thể ăn rất du, ta nhượng đầu bếp đem du phiết, cũng thổi lạnh.

Tại đây mờ mịt biển người trung muốn tìm đến chính mình mặt khác một nửa, nhiều không dễ dàng.

Lam Úc Kiệt khôi phục tinh thần, tương đối Vương Diệu cũng có hảo tâm tình, nói chuyện khi đuôi lông mày khoe miệng thẳng ôm lấy cười.

Lam Úc Kiệt nghe xong tâm tình tốt, uống hai chén được thiện chúc, lại ăn hai cái sandwich, mặt mặt miệng uống nửa nhất chung cây long nhãn táo đỏ trà mới bỏ qua.

Người hầu đi lên thu thập bát bàn tiền, một bàn tử cơm điểm đã muốn bị càn quét không sai biệt lắm, Vương Diệu thực vừa lòng, thân thủ sờ sờ Lam Úc Kiệt sợi tóc, sau đó thay hắn long long, lấy dây cột tóc trói lại đứng lên.

Wương Diệu mang theo Lam Úc Kiệt tới trước trong bang đơn giản xử lý một sự tình, buổi chiều mới lái xe đi thành bắc giao giới, nơi đó có hai tòa tháp, Lôi Mông tro cốt để lại ở đằng kia.

Xuống xe, Lam Úc Kiệt rõ ràng tối tăm, trên mặt nhìn không thấy buổi sáng tươi cười.

Wương Diệu..... Lam Úc Kiệt nhìn Vương Diệu, do dự mà nôn nóng. Lôi Mông chết đi, hắn tự trách nguy rồi, liên một lần cũng không dám đến tế bái hắn, Lam Úc Kiệt là chợt dạ cũng là trốn tránh, hắn theo bản năng liền cho rằng Lôi Mông oán hận hắn.

không có việc gì, chính là tế bái một chút mà thôi. Vương Diệu nắm Lam Úc Kiệt thủ, cười cười, ý đồ cho hắn một chút yên ổn lực lượng. người cũng trừng phạt chính mình đủ lâu, Lôi Mông hội lượng giải. Ta nghĩ, hẳn nhất định cũng không hy vọng người như vậy.

Nắm Vương Diệu thủ, Lam Úc Kiệt cúi đầu, chậm rãi có dừng khí.c

24. Chương 24

Đi vào thời điểm, Vương Diệu thủ hạ có mấy cái mới đến, đem hoa tươi tổ quả bãi phóng hảo, sẽ chờ hai người đến niệm hương.

Án thượng chỉ có bài vị, không có ảnh chụp.

Lam Úc Kiệt nhìn, bởi vì cách xa nhau lâu lắm, hần cơ hồ đã muốn nghĩ không ra Lôi Mông bộ dáng, chỉ cảm thấy bốn phía có điểm lạnh. Tiếp nhận hương, đối với hương án sấm hồi còn trẻ hết sức lông bông không hiểu chuyện, tiếp theo lại cấp Lôi Mông khái vài cái đầu, chậm rãi theo thượng đứng lên thời điểm, thể này mới cảm thấy trong lòng có cái gì bị buông xuống.

Vương Diệu cũng thượng hương, đối với này Lam Úc Kiệt qua lại, hần thành kính cúc cung, sau đó hồi đầu, ôn nhu mà kiên định dắt Lam Úc Kiệt thủ.

Lên xe tiên, Lam Úc Kiệt đại động tác tiến lên ôm chặt Vương Diệu, quyến eo, vùi đầu ở hần khoan hậu ***g ngực thượng, làm nũng bàn cọ nửa ngày, không thiên tình, phi thường ngọt ngào.

Liên anh bang mấy tên thủ hạ xa xa xem này một màn, mỗi một đều là mặt đỏ hồng.

Hồi trình lý, Vương Diệu một tay nắm tay lái, không đi ra một khác bàn tay, chấp nhất Lam Úc Kiệt thủ mười ngón nhanh khẩu, lực đạo nhẹ nhàng, hai người cũng chưa nói chuyện, nhưng là không tiếng động càng hơn có thanh.

Vương Diệu, ta phía trước có phải hay không thực xuân? ban đêm, Lam Úc Kiệt nằm ở trên giường bả đầu gối lên Vương Diệu cánh tay thượng hỏi.

sẽ không, ta phía trước còn càng xuân đâu. nghĩ đến phía trước còn trẻ lúc xanh sáp ngo ngoe yêu say đắm, Vương Diệu liền muộn thanh bật cười.

nga? bọn họ phía trước rất ít đề cập đều tự cảm tình, Vương Diệu quá khứ, Lam Úc Kiệt vẫn là lần đầu tiên nghe hần nói khởi.

ta hơn mười tuổi thời điểm với người giống nhau, gặp gỡ một nhượng chính mình tâm động nhân, lúc ấy liền nghĩ đến đó là toàn thể giới, cũng không quản hần có thích hay không ta, liền nhận định là hần, suốt ngày giống da trâu đường giống nhau kề cận, kết quả nhân gia trong lòng sớm đã có người. nắm cả Lam Úc Kiệt té nhuyển thân hình, Vương Diệu đã muốn có thể đối này đoạn nhớ lại chậm rãi mà nói. Đại khái, hai người đều là giống nhau ương ngành, cho nên mới như thể phù hợp đi. cũng không biết có phải hay không bởi vì lần đầu tiên thích thượng một người, lúc ấy trong lòng phi thường chấp nhất, vô luận như thế nào cũng chưa biện pháp buông tha cho, sau lại bị hung hăng tấu vài lần, còn chặt đứt mũi chiết chân đầu.

Thật sự? Lam Úc Kiệt nghiêng người thẳng nhìn chăm chăm Vương Diệu anh tuấn có hình mũi xem, theo bên ngoài ngược lại là nhìn không ra nguyên có đến.

Đúng vậy, ta này cái mũi hoặc là giả đâu! Vương Diệu cười to, xoay người theo đem mặt theo Lam Úc Kiệt phía trên thấu đi lên, sẽ hần xem cẩn thận.

Người gạt người, ta xem này cái mũi rất tốt. Lam Úc Kiệt cũng cười, thân thủ liền đem Vương Diệu mặt giáp mặt đoàn giống nhau nhu đến chà xát đi.

Đương nhiên là lừa gạt người. Vương Diệu trêu đùa ở trắng noãn nộn trên mặt hôn một cái, nhìn kia chu nhuận vi kiều phần thần, nhịn không được lại nhiều hôn hạ. Yếu chân nói vậy, ta ba sẽ không hội đơn giản như vậy liền bỏ qua. Mũi là thật chặt đứt một hồi, bất quá khi đó ta mới mười đến tuổi, khôi phục đặc mau, miệng vết thương rất nhanh liền khép lại trở về, người hiện tại nhìn đến, nhưng là hàng thật giá thật nguyên hần hóa.

Nga? cho nên, quả nhiên là nguyên hần mới có bảo hành a! Lam Úc Kiệt trêu đùa nhéo nhéo Vương Diệu cái mũi, không nghĩ tới Vương Diệu còn có như vậy đoạn quá khứ. Bất quá, ta còn thật muốn trông thấy là ai như vậy tỏa của người nhuệ khí đâu.

Hần tưởng, người nọ thật đúng là tàn phá vu vật, phóng Vương Diệu tốt như vậy mọi người không cần, không công lãng phí.

Bất quá, này tiện nghi rơi xuống chính mình trong tay, Lam Úc Kiệt cũng là cao hứng, hần phát hiện chính mình càng thích Vương Diệu vài phần.

Người nọ người ngược lại là gặp qua một lần, ở chúng ta lần đầu tiên gặp mặt hôn lễ thượng. Vương Diệu nắm bắt hần phần hồng chu viên thù tai tử, vô cùng thân thiết tại thượng đầu nhẹ nhàng cắn một ngụm.

Phốc, sẽ không là Ngụy gia đệ đệ đi? hai người tư ma, đang có tư tưởng thời điểm Lam Úc Kiệt nhìn không được thực sát phong cảnh chỉ vào Vương Diệu nở nụ cười.

Ngụy tĩnh ngôn thật là bộ dạng xinh đẹp, bất quá bọn họ huynh đệ gian, còn thật sự là dày đặc không có một tia khe hở đâu.

Không phải, là tiểu tĩnh bằng hữu, kêu liễu phi. Vương Diệu khoe mã, chạy nhanh đem chính mình quá khứ đều công đạo, dù sao sự tình cũng qua mười mấy năm, việc này hẳn cũng không muốn từ người khác trong miệng nói ra cấp chính mình bảo bối biết.

Yếu dọa người, kia cũng là lén ở chính mình ái nhân trước mặt dọa người thì tốt rồi. Nói sau, ở chính mình âu yếm nhân diện tiền, dọa người tính cái gì? không biết xấu hổ đều được! đóng cửa phòng, kia kêu vợ chồng tình thú!

Hắn Vương Diệu nhưng là co được dân được đại trượng phu đâu!

Là hẳn a..... Lam Úc Kiệt nhớ lại hạ, liền nhớ rõ người nọ lớn lên giống lông tơ oa nhi, tiểu tiểu, phần phần, một đôi tròn tròn lượng lượng mắt to giống hàm thủy đường như, cười rộ lên còn có một đôi khả ái tiểu hồ nha đâu!

Nguyên lai Vương Diệu thích kia nhất khoản!

Lam Úc Kiệt cảm thấy chính mình giống uống hai cái bình năm xưa lão dấm chua, miệng, hầu lý, trong ***g ngực thậm chí trong lòng toàn phẩm toan.

Chính mình cao thấp tả hữu, thấy thế nào cũng chưa một chút như là Vương Diệu sẽ thích bộ dáng đâu.

Làm sao vậy? Vương Diệu nhìn Lam Úc Kiệt trừng mắt dựng thẳng mắt biểu tình, trong lòng đột nhiên lại hư lại hoảng.

Không phải đâu? nói thật cũng chiêu họa?

Vương Diệu, còn có chút người nào, cái gì phong lưu trướng người mau đều nói, chuyện quá khứ tình chuyện cũ sẽ bỏ qua, bất quá sau người nếu dấm hoa tâm, gia gia ta liền đoá người. Lam Úc Kiệt nhéo nhéo Vương Diệu hai má, lực đạo chỉ đại, nhượng Vương Diệu thiếu chút nữa đều nước mắt lưng tròng.

Không có, không có, ta cũng không dấm, về sau nếu hoa tâm, sẽ theo liền người. Vương Diệu xin khoan dung, phát hiện hắn Tiểu Kiệt là ở ghen, trong lòng mừng rỡ hẳn lảng lảng.

Ở thân thân ái nhân trước mặt, Vương Diệu cái gì chó má mặt mũi, giá trị không được mấy cân cốt khí tất cả đều có thể ném.

Vương Diệu còn kém một cái cái đuôi, nếu là có, hiện nay khẳng định đi đến bãi đi.

Kia còn kém không nhiều lắm. Lam Úc Kiệt vừa lòng buông tay, thưởng cho nhất bàn ở Vương Diệu hai má vỗ vỗ sờ sờ, tiếp theo chắc chắc hôn hai khẩu.

Vương Diệu nhếch miệng, một ngụm nanh trắng ở bóng đêm hạ lờ lờ tỏa sáng.

Vương Diệu..... Lam Úc Kiệt phân tán nhất kiên trung tóc dài, thân mật ghé vào Vương Diệu ***g ngực thượng, thân thể nếu có chút giống như vô cớ sát, hai tay còn không an phận ở Vương Diệu trên người du động.

Àn.....? Vương Diệu không chế được chính mình hô hấp, đại chưởng tróc không ngừng cặp kia cá chạch bàn trơn trượt hai tay, đành phải mặc hắn ở chính mình trên người giường oai.

Người nơi này cứng rắn Lam Úc Kiệt cười đến giảo cật, rõ ràng thanh âm mị đặc tượng yếu lủi cân tận xương, trên mặt cũng là vẻ mặt vô tội, trong ngoài không đồng nhất, cặp kia không an phận tiêm tinh tế thủ dừng lại ở trong miệng nói cái kia nghe nói là cứng rắn địa phương, qua lại vỗ về chơi đùa, vuốt ve ngược lại là một chút cũng không qua loa.

25. Chương 25

bị người như vậy sờ, chính là thánh nhân cũng cứng rắn Vương Diệu bị biến thành thoải mái, hưởng thụ, ngứa đầu, ngực phập phồng, hơi hơi thở.

thật sự? ta lợi hại như vậy? Lam Úc Kiệt cao hứng, nghiêng người chắc chắn ở Vương Diệu trên mặt hôn vài cái, đặt ở phía dưới kia trên tay động tác không dừng lại, phủ mị hai mắt chống lại Vương Diệu bán mị diệu hắc, không ra một tay, sờ sờ Vương Diệu anh tuấn trên mặt đường cong, dằm dài, nguyệt loan, không khí phi thường tốt, Lam Úc Kiệt cũng mị mắt, khẩu khí lại đột nhiên trở nên có chút bỉ bĩ. kia..... Lúc này..... Đến lượt ta tại thượng mặt đi? ta sẽ cho người thoải mái, ân?

Nhìn Vương Diệu, Lam Úc Kiệt cười đến vô hại, một đôi con ngươi tinh lượng lóe ra, so thiên thượng tinh tinh đều phải sáng lạn.

Vương Diệu nghe vậy, sửng sốt một chút. Lập tức toàn bộ thân thể đều buộc chặt, kia chỉ nguyên bản ở chính mình rắn hòa thịt túi thượng lập lại sảng khoái dao động xoa nắn bàn tay mềm, theo Lam Úc Kiệt này lời nói, chậm rãi di động đến chính mình chưa bao giờ có nhân đụng vào quá cục khẩu.

Tiểu Kiệt..... chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, vỗ về Lam Úc Kiệt rối tung sợi tóc, nghe cấp trên truyền đến nhất từng đợt từng đợt hòa chính mình giống nhau thản nhiên mùi thơm ngát, nhìn hấn sáng trông suốt trần ngập khát vọng hai tròng mắt, Vương Diệu nở nụ cười. Hôn thân Lam Úc Kiệt ở xương quai xanh hạ tế da nộn thịt, bả đầu chôn ở hấn tiêm cảnh thượng, Vương Diệu khàn khàn lại ôn nhu nói. người..... Ôn nhu một chút..... Ta là lần đầu tiên.....

Vương Diệu..... Người thật tốt..... Vương Diệu sau khi gạt đầu, Lam Úc Kiệt cũng cười, cong cong mặt mày cười đến giông chỉ ăn một đuôi cá lớn miêu nhi, liếm lưỡi, tả hữu đều viết thỏa mãn.

Lam Úc Kiệt ở hấn cảnh tử gian cọ cọ, liếm liếm, làm nũng, sau đó lập tức lại khơi mào Vương Diệu một thân hỏa.

Tiểu Kiệt, người..... Nhanh lên..... Vương Diệu bị Lam Úc Kiệt trêu chọc toàn thân là hỏa, hôn Lam Úc Kiệt ôn nhu, quả đào sắc đỏ thắm, Vương Diệu thở dốc trở nên ồ ồ rất nhiều. Hấn có chút chịu không nổi, theo đầu giường lấy ra trơn tề sau liền thúc giục, mặc kệ là làm vẫn là bị làm, chỉ cần là chính mình trong lòng cái kia bảo giống nhau thiên hạ, như thế nào đều được.

Đã biết, đừng nóng vội thôi..... Lam Úc Kiệt chính mình cũng là dục hỏa tăng vọt, nhưng thấy như vậy hỏa Vương Diệu, hấn vẫn là nhịn không được tưởng nhiều đậu hấn trong chốc lát.

Lam Úc Kiệt thủ khẩu cùng sử dụng, liếm lộng kiên đỉnh mượt mà đỉnh ngoại, hai tay đã ở gân xanh nộ trương ngang bề trên qua lại hoạt động, nâng phía dưới tiểu cầu, Lam Úc Kiệt dùng hai má tại thượng đầu cọ cọ, một ngụm hàm nhập, phun ra, tái lập lại.

Vương Diệu đã muốn nói không ra lời, hưởng thụ thở dốc gian, chỉ có thể lấy tay ở Lam Úc Kiệt sợi tóc hòa nhĩ khuếch thượng tư ma.

Đẩy ra một bên sợi tóc nhét vào nhĩ sau đi, Lam Úc Kiệt mị mắt, hồng hồng khuôn mặt nhỏ nhắn, đầy mặt tình triều nhìn lên nhìn Vương Diệu, trong miệng còn phun ra nuốt vào tuyết duyên hấn phân thân, chắc chắn có thanh.

Tiểu yêu tinh..... Vương Diệu chịu không nổi, kia giàu có khiêu khích vân nhuận mị thái hòa kia trương xinh đẹp khuôn mặt thượng câu phượng mắt nhượng hấn toàn bộ hạ thể trở nên hơn trắng kiện thùng đại.

Giúp đỡ hấn khuôn mặt nhỏ nhắn, Vương Diệu hóa bị động vi chủ động lập lại từ dưới phương đem chính mình còn thịt tại kia tiêu hồn ẩm áp cái miệng nhỏ nhắn bên trong nhọt nhọt rút ra tái thật sâu sáp nhập, mỗi một hạ, Vương Diệu đều có thể cảm nhận được Lam Úc Kiệt trong miệng phẫn hồng đầu lưỡi không ngừng đối bộ vị gây xích mích hấn cảm quan.

Tiểu Kiệt..... Buông ra..... Ta..... Yếu đi ra tiếp tục trêu sấp trăm đến hạ, Vương Diệu ngứa đầu, thô suyễn, sau đó muốn cho Lam Úc Kiệt cái miệng nhỏ nhắn nhi dờ, khả Lam Úc Kiệt cũng không nhượng, thẳng điều hấn cự thú không để, Vương Diệu chịu không nổi, lại ma vài cái liền bắn.

Vương Diệu thích hoàn, bận rộn quay đầu rút mấy tờ giấy khăn, quay đầu đến khi, Lam Úc Kiệt đã muốn đem dịch thể đều nuốt, này còn nhất liêm nhất liêm dùng phần hồng sắc cái lưỡi đùa Vương Diệu phương bản hoàn phân thân.

Như thế nào cấp ăn? Vương Diệu sững sốt một chút, khăn tay lấy ở giữa không trung không lâu, đành phải lại thả trở về. Vươn tay đầu ngón tay, Vương Diệu bát lộng Lam Úc Kiệt khẩu, Lam Úc Kiệt cười liếm hần đầu ngón tay vài cái, há mồm, bên trong quả thật một giọt cũng không thặng.

Nghe nói này dường như mỹ dung, người ném thử? Lam Úc Kiệt mẽ mắt, thừa dịp nước miếng thượng còn có dư vị, cười hì hì liền đem miệng thẩu đi lên cùng Vương Diệu triển hôn một chút.

Vương Diệu dịch thể phía trước ở trên xe cho hần khẩu giao thời điểm, bởi vì không có địa phương phun, cho nên hần cũng ném qua một lần.

Kia một lần cấp tốc vu bắt đắc dĩ, bắt quá lúc này đây Lam Úc Kiệt ngược lại là cam tâm tình nguyện.

Tinh dịch kỳ thật không phải thập yêu vị đạo tốt lắm gì đó, ăn đứng lên còn có điểm tinh, nhưng là chỉ cần nghĩ đến đó là Vương Diệu thương hần căn cứ chính xác mình, Lam Úc Kiệt liền cảm thấy vô luận như thế nào không nghĩ lãng phí diệu.

Hần chưa bao giờ biết, nguyên lai yêu thượng một người, là như vậy cảm giác.

Chẳng sợ chỉ có một chút điểm, đều muốn độc chiếm.

Hương vị rất quái lạ. Vương Diệu lần đầu tiên thường đến chính mình dịch thể hương vị, hần cười cười.

Phía trước xem a phiên thời điểm, nhìn đến này ăn dịch thể hình ảnh cũng không có cái gì đặc biệt cảm giác, bất quá, chân thương thật đạn nhìn chính mình âu yếm nhân đem chính mình bắn ra đến dịch thể cấp nuốt, Vương Diệu không khỏi cảm thấy nam nhân là thực cảm quan động vật. Lam Úc Kiệt nuốt vào hần bắn ra kia một khắc, hần quả thật cảm thấy thực đánh sâu vào, trong lòng có loại nói không nên lời cảm giác về sự ưu việt hòa thỏa mãn cảm.

Nhưng là thực tế ăn đến sau kia hương vị quả thật không nhiều hảo, Vương Diệu thường cảm thấy đau lòng, luyến tiếc.

Tiểu Kiệt, người đủ đẹp, tái mỹ, ta sẽ không yên tâm người một người ở bên ngoài. phủng Lam Úc Kiệt trắng nõn xinh đẹp khuôn mặt, Vương Diệu trân ái tại thượng đầu hôn lại thân.

Tốt lắm, người hưởng thụ, đừng quên ta còn không đâu. Lam Úc Kiệt nghiêng đầu, che mặt ha ha nở nụ cười vài tiếng, cũng ăn Vương Diệu miệng, sau đó đã đem hần đẩy ngã ở trên giường, vỗ vỗ Vương Diệu mặt, Lam Úc Kiệt liền tiếp cười xấu xa. Vương Diệu, ca ca thương người.

Hảo, người tới đi. Vương Diệu nằm thành hình chữ đại, tùy tiện Lam Úc Kiệt đùa nghịch hần, rất có thấy chết không sờn cảm giác.

Lam Úc Kiệt ở Vương Diệu hạ thể thượng đồ đầy có huân y thảo thảo nhiên hương thơm trơn tề, hai tay nắm Vương Diệu nhần mịn lượng trạch phân thân qua lại bộ động, không vài cái, Vương Diệu chỉ hơi mềm nhũn hạ thể lập tức liền sung huyết cứng rắn lên.

Vương Diệu tùy tiện Lam Úc Kiệt bài bố hần, đáy mắt tất cả đều là tình yêu hòa sủng nịch.

Hần không phải không nghĩ tới sẽ có như vậy một ngày, hai người đều là nam nhân, Vương Diệu cũng không có gì nhất linh quan niệm, hần nguyên bản không có cảm thấy phi ai thượng ai hạ không thể.

Đối Vương Diệu mà nói, chỉ cần cùng nhau làm tình là chính mình đặt ở tâm khảm lý người kia, vậy không có gì là không thể.

26. Chương 26

Vương Diệu, ta đến đây ác. Lam Úc Kiệt biên sờ biên hôn Vương Diệu, chỉ dẫn hần bàn tay to vuốt ve chính mình trắng nõn non mịn ***g ngực, hai mặt ửng đỏ đã muốn theo thân thể dục vọng đi theo ửng hồng, nộn nhuyển diễm lệ, như nụ hoa đãi phóng hoa hồng.

Hảo. Vương Diệu không ra một bàn tay, cổ vũ bàn vỗ vỗ hần tiểu nộn tiểu mông, ý kì hần tiếp tục, tiếp theo liền nhắm hai mắt cảm thụ lần đầu đau đớn đã đến.

Tiến..... Đi vào..... Lam Úc Kiệt thở dốc gian kiều mỹ ưm, qua lại động tác gian, hần thấp vài sợi tóc, lần lượt thay đổi ở trắng nõn cùng ửng hồng phân bố gian, thoát nhìn phi thường gợi cảm.

Tiểu Kiệt..... không có mong muốn đau đớn, phía dưới phi thường sáng khoái, Vương Diệu mở mắt ra, chỉ nhìn thấy Lam Úc Kiệt khóa ngồi ở chính mình trên người, dùng hần tiêu hôn thấp nhuyển huyết khổng toàn bộ bao phủ chính mình bưng bưng phần chân không ngừng cao thấp qua lại bộ lộng. Không phải nói yếu..... Như thế nào.....? ân..... Tiểu Kiệt..... Người đầu của ta.....?

Vương Diệu giúp đỡ hần eo, biên sườn biên hướng về phía trước cử động eo lưng, trên mặt cười đến sáng lạn.

Vương Diệu..... Tiện nghi người Ân hử..... Ta..... Chỉ thích..... Để người lộng..... Không thích..... Trêu người..... đong đưa eo lưng, hai tay chỉ Vương Diệu thân mình, Lam Úc Kiệt đối mặt Vương Diệu, toàn bộ thân thể đều biến thành xinh đẹp phần hồng sắc, cao thấp phập phồng gian, mềm mại trung tóc dài không ngừng sục động, tư thái liêu nhân kiều diễm.

Kỳ thật Lam Úc Kiệt không phải có thể đương tiền công kia một, thật sự là bởi vì hần lười, hơn nữa tại thượng mặt thập phần hao phí thể lực, cho nên hần luôn đương bị động kia một.

Hơn nữa, bị nhân hầu hạ cái kia cảm giác quá tốt, thời gian lâu, dần dần có thể từ giữa được đến càng nhiều khoái cảm, cho nên hần cũng chưa từng nghĩ tới yếu đối.

Lúc này, hần thuần túy là đùa Vương Diệu thành phần chiếm đa số.

Đương nhiên, thử ý tứ hàm xúc cũng không nhỏ.

May mà, kết quả Lam Úc Kiệt phi thường vừa lòng.

Tiểu Kiệt..... Tiểu kẹo..... Người như vậy..... Thật xinh đẹp..... sở hữu tư thế lý Vương Diệu thích nhất hòa Lam Úc Kiệt dùng này tư thế làm tình, bởi vì này dạng có thể đem Lam Úc Kiệt xinh đẹp toàn bộ tiến thu đầy mắt, trắng nõn ửng hồng màu da, theo trườ sáp hòa dục niệm mà gắng gượng phân thân cao thấp sục động, ngay cả hần trên mặt bởi vì thoải mái mà biểu hiện ra ngoài mỗi một chi tiết nhỏ, thở dốc, nhú mào, thoải mái đắc cần thần, này đó đủ loại Vương Diệu cũng không hội bỏ qua. Thuận tiện, còn có thể vuốt ve một chút phần hồng hai điểm anh hồng, ma sa vài cái nhanh hàm chứa hần dương cương kia một đôi tiểu nộn phần mông, Vương Diệu thỏa mãn biên cử động biên tán thưởng thức phát ra thở dốc, trong miệng rên rỉ liên thậm chí tiếng Anh đều xuất ***g.

Ân..... A hử..... Lam Úc Kiệt sáng khoái, nói cái gì cũng nói không nên lời, chỉ lo quấn chặt cái kia nhượng chính mình tiêu hôn còn thật, có lẽ là vừa mới tiền diễn nhấn đắc lâu lắm, trườ lộng gian, đến từ hần hồng nhạt cúc khẩu cùng gắng gượng khe hở trung, không ngừng có ngân lượng *** thủy theo bên trong phân bố mà chảy ra, không đồng nhất hồi nhi, hai điều bạch phiến phần giữa bắp đùi đã muốn thấp nhu nhu, dọc theo Vương Diệu đùi, chậm rãi dính chảy tới sàng đan cấp trên.

Tiểu yêu tinh..... Người hảo thấp..... Vương Diệu nâng hần kiều đồn, hai tay đi vào Lam Úc Kiệt cổ gian vỗ về huyết cân nhắc quấn quít lấy chính mình nộn thịt, lập tức dính đầy tay dính hoạt *** dịch, Vương Diệu cười ở Lam Úc Kiệt trên mặt hôn thân, Lam Úc Kiệt lúc này đã muốn thua thích đắc không có cách nào tự hỏi, tìm Vương Diệu thân liền ớn đi lên, trong lúc nhất thời cao thấp đều là ngân dịch giao quấn quít lấy.

Này tư thế giằng co hảo lập tức, Lam Úc Kiệt phân thân ở Vương Diệu trên tay tiết một hồi sau liền rõ ràng thể lực chống đỡ hết nổi, bốc đồng sẽ không chịu động, dẫn Vương Diệu ***g ngực liền làm nũng bàn bát đi lên.

Vương Diệu cười cười, đem tinh thủy đều mật ở hai người trên người, ôm Lam Úc Kiệt eo nhỏ, thăng lên từ dưới phương hướng lên trên cử động lên.

Tại thượng mặt nhân không nhất định phải động tài năng thích đến, phía dưới động cũng biết, điểm ấy, Vương Diệu rất thấy rõ, hơn nữa cũng rất tự mình hiểu lấy, hẳn biết hẳn Tiểu Kiệt ký tùy hứng lại đồ lười biếng, hơn nữa thể lực còn rõ ràng so ra kém chính mình.

Có nhân động đương nhiên là tốt nhất.

Lam Úc Kiệt cảm thấy nếu có thể một căn đầu ngón tay cũng không động có thể thích đến, như vậy mặc kệ cái gì tư thế hẳn đều thực thích.

Bất quá, hẳn vẫn là có thiên hảo.

Lam Úc Kiệt thích sau lưng thức, loại này tư thế nhượng hẳn phi thường có khoái cảm.

Hơn nữa, hẳn quyến luyến từ phía sau bị ôm hoan ái cảm giác.

Lam Úc Kiệt mới nghĩ, Vương Diệu liền đưa hẳn đùa nghịch quá khứ, Lam Úc Kiệt bát quỳ, dưới thân *** Vương Diệu tri kỷ chop tới gối đầu, cử kiêu cử mượt mà mông, chờ Vương Diệu dẫn theo côn thịt đến đưa hẳn xô xuyên qua.

Vương Diệu chỉ bắn quá một lần, lần thứ hai hẳn luôn yếu cứng rắn thật lâu mới có thể bắn, này cũng là Lam Úc Kiệt luôn thích trước nhượng hẳn đi ra một hồi nguyên nhân, bởi vì Vương Diệu bắn quá một lần sau lần thứ hai làm đứng lên nhượng hẳn đặc biệt sáng khoái.

Đối với Lam Úc Kiệt kiêu cái mông trung kia nhất trương nhất hạp, phương lộng quá còn không thể toàn bộ nhắm chặt huyết khẩu, xuyên thấu qua thị giác, Vương Diệu nhìn liền cảm thấy hưng phấn, dưới thân lão Nhị giống như lại càng cứng rắn vài phần.

Vương Diệu dẫn theo hồng màu đen đại điều, ở huyết khẩu đảo quanh, đem chảy ra *** dịch mật được đến chỗ đều là.

Vương Diệu..... Nhanh lên..... chịu không nổi Vương Diệu cạo xát, Lam Úc Kiệt hồi đầu nhìn Vương Diệu, pha bất mãn thúc giục, một tay còn thân lại đây bài lộng phía sau ướt át hồng nhạt huyết khẩu, hai ngón tay nhất chống đỡ, không để yên toàn khép kín huyết khẩu giống nở rộ đoá hoa, đỏ tươi thủy nhuận, kiêu diễm ướt át.

Tiểu Kiệt, bảo bối, ta đến đây..... Vương Diệu nhìn xem cũng chịu không nổi, về phía trước đỉnh đầu, nhần mịn nhuyễn nộn thịt bích liền đem chính mình ngang trường đưa đến sâu nhất chỗ, Lam Úc Kiệt thở gấp, rên rỉ không ngừng.

ân cấp..... Vương Diệu..... Hảo..... Thoải mái..... Lam Úc Kiệt thoải mái đắc ngẩng đầu lên, kiêu cử mông giáp đắc tử nhanh, nhượng mỗi một đến từ phía sau trêu đùa đều phải cảm giác khắc sâu.

Tiểu Kiệt..... Người hảo mi..... Lam Úc Kiệt trắng noãn mi bối như chi ngưng ngọc, bóng loáng non mịn, trắng nõn sáng trung, ở từng cái nhỏ bé lỗ chân lông lý phẳng phất đều lộ ra thủy quang, Vương Diệu yêu cực, ở phía sau đầu cử động gian nhin không được tiến lên cúng bái hôn môi, Lam Úc Kiệt phi hồng che mặt khổng, hơi hơi quay đầu Vương Diệu liền cả người tiến lên phúc đi lên, rắn chắc màu đồng cổ ***g ngực thẳng tắp ma sa trắng noãn mi bối, Lam Úc Kiệt ở thở dốc, Vương Diệu ghé vào hẳn phía sau, dưới thân còn vững vàng luật động, há mồm liền hàm ở thở dốc trung cái miệng nhỏ nhắn, hôn một hồi lâu nhi mới dời đi trận địa đi vào Bạch Ngọc trụ nhi đường như thủy tai, Vương Diệu hàm nhập khẩu trung, lại là một trận dục lộng.

27. Chương 27

Vương Diệu..... Hảo thâm..... Thật thoải mái..... Lam Úc Kiệt từ từ nhắm hai mắt, cực vi hưởng thụ, sáng khoái gian hẳn cảm Vương Diệu thủ, mười ngón giao khẩu. Tái..... Mau chút..... Vương Diệu..... A..... Người

hảo bồng.....

cùng nhau sao? bảo bối..... Vương Diệu khẩu nhanh Lam Úc Kiệt thủ, một tay kia nhiều đến hấn đời trước, bộ nắm hấn gắng gượng, ướm át ẩm mật huyết khẩu càng ngày càng gấp trất, Vương Diệu trứu đưa cũng càng lúc càng nhanh, biết đây là Lam Úc Kiệt cao trào diêm báo, Vương Diệu nhất toàn bộ mãnh lực tiến lên, chợt nghe trước người thiên hạ nội bích một chặt lại, tiếp theo phía trước liền ẩm ướt nhiệt nhiệt sải Vương Diệu một tay, Vương Diệu hôn hấn cảnh tử, thể này mới cũng chịu không nổi bắn đi ra.

Wương Diệu ghé vào Lam Úc Kiệt trên người, hai người đều là thở gấp gấp, ***g ngực dán, cao thấp pháp phòng không ngừng.

Wương Diệu..... Người có còn không để yên..... nghỉ ngơi trong chốc lát, Lam Úc Kiệt chậm rãi khôi phục hô hấp, lúc này Vương Diệu còn thường thường đem lão Nhị hương hấn trong cơ thể thổi đưa, Lam Úc Kiệt bật cười, không khỏi lấy tay khử tay sau này đỉnh đỉnh, hờn dỗi.

không để yên..... Còn không có hoàn đầu..... cũng không biết có phải hay không bởi vì tâm linh phù hợp, Vương Diệu lần này dị thường sáng khoái, bản tinh thời điểm không một lần bắn hoàn, tách ra bắn vài lần, bắn ra lượng cũng nhiều, đến hai người đều hoàn tới được thời điểm, Vương Diệu đại điều còn tắc ở nhuyển nộn nhanh huyết bên trong, hơi hơi triều nội tái đỉnh đỉnh, lại văng lên một ít dịch thể đi ra.

Bắn nhiều như vậy..... Khó chịu chết người..... Lam Úc Kiệt ghé vào trên giường, Vương Diệu chậm rãi hút ra hấn trong cơ thể, sau huyết bị đúc đặc tràn đầy, ẩm áp lại phong phú, Lam Úc Kiệt nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, tiếp theo liền run rẩy hai chân cười mắng hấn.

Năm mươi bước cười một trăm bước, sàng đan đều thấp nhất đại phiền, ta còn không có hỏi là ai làm cho đầu. Vương Diệu cười to, ở Lam Úc Kiệt cái miệng nhỏ nhắn thượng hôn mấy khẩu, thể này mới đem nhuyển nị đặc tượng khối tan chảy kẹo bàn thiên hạ toàn bộ ôm vào phòng tắm sức.

Wương Diệu bang Lam Úc Kiệt tắm rửa thời điểm, Lam Úc Kiệt có một chút không một chút bát bồn tắm lớn lý thủy, ngoạn, trên đỉnh cửa sổ ở mái nhà chậm rãi, chậm rãi theo bên ngoài thấu vào ánh sáng, có chút vàng óng ánh, có chút chói mắt.

Wương Diệu, trời đã sáng đầu. Lam Úc Kiệt cười meo meo, cũng không quản có phải hay không còn đầy người phao phao liền hương Vương Diệu trên người cọt đi.

Đúng vậy, trời đã sáng. Vương Diệu cũng cười, sủng nịch ở miệng hấn thượng chắc chắc hôn vài cái. Làm nhất cả đêm nột, hấn hôm nay còn muốn đến trong bang nơi đi xử lý công việc tình đầu.

May mắn ta gần nhất cũng chưa sắp xếp lớp học, không đi bệnh viện cũng không quan hệ. Lam Úc Kiệt giảo cật cười xấu xa, nói lên nói mát so cái gì đều còn không có lương tâm.

Đúng vậy, liền người hảo mệnh. nghe hiểu hấn nói móc, Vương Diệu nhéo nhéo Lam Úc Kiệt bởi vì đặc ý mà giờ lên cái mũi nhỏ, đem nhân vớt lên súc cuối cùng một lần, sau đó mới bọc đại khăn tắm ôm đi ra ngoài.

Lam Úc Kiệt ôm Vương Diệu cảnh tử, làm nũng giống như đem vui đầu đi vào, miệng không nói, vừa ý lý hảo thỏa mãn, hảo thỏa mãn.

Ngày lại hồi phục giống thường lui tới giống nhau, Vương Diệu hòa Lam Úc Kiệt đều tự đều vội vàng.

Lam Úc Kiệt bàn hồi Vương Diệu chỗ ở, hoặc là nói, hấn chỉ là rời đi lại đã trở lại mà thôi.

Nhưng, kỳ thật vẫn là có chút biến hóa.

Tỷ như, Vương Diệu tối hôm qua hiện lên giường muốn cùng hấn bảo bối ái nhân thân thiết khi đã bị đá xuống giường.

Wương Diệu ôm chính mình bị đoán đau bên hông, biểu tình phi thường vô tội.

Wương Diệu, chúng ta đến đàm luyện ái đi. đoán nhân cái kia một chút tội ác cảm cũng không có, hấn đằng hoàng dùng hai tay chỉ cảm ghé vào giường vĩ, phân tán nhất kiên trung tóc dài, ký biếng nhác lại quyền rũ quyết quả đào sắc phần thần như vậy đối Vương Diệu nói.

Vương Diệu bị quỷ mê tâm hồn, không nghĩ nhiều liền gật đầu nói hảo.

Đàm luyện ái a.....

Hai người không hẹn mà cùng đều đem ánh mắt cười thành cong cong nguyệt.

Lam Úc Kiệt sự tình nhần nại thỏa đáng về sau không bao lâu, Vương Diệu liền ra tranh xa nhà.

Hắn là liên anh bang này Đệ nhất bang chủ, trên vai yếu khiêng sự tình tự nhiên không ít, hơn nữa đã muốn vào đông, lập tức năm gần đây cuối cùng, hắn phải làm sự tình liền càng nhiều chút.

Liên anh bang là một cái rất lớn bang phái tổ chức, ở các trong thành đều có phụ thuộc sự nghiệp cùng phân đường khẩu ở làm việc, bình thường Vương Diệu đều là xuyên thấu qua thị trấn hòa đường khẩu cán bộ hồi báo đến chưởng khống từng cái phân đường trạng huống, bất quá đương lão đại vẫn là tránh không được một năm muốn đi mấy tranh, hơn nữa tuổi mặt năm gần đây kết thúc, tuần tra đường khẩu hòa khảo thường các nơi các huynh đệ một năm lý vất vả kia càng là không thể qua loa.

Tiểu Kiệt, thật sự không theo ta cùng nơi đi sao? Vương Diệu biên thu thập giản tiện hành lý vừa hỏi.

Không đi. Ta đi không ra, người cho ta là người đâu! gần nhất bệnh viện nhân viên có điểm căng thẳng, ta thế này mới hỏi bệnh viện quản ban không bao lâu đâu! tiền trận ta rất tổn hại, người đi đi, ta muốn thu hồi tâm. Lam Úc Kiệt nhìn Vương Diệu đem này nọ giống nhau dạng nhét vào hành lý tương lý, sau đó chậm rãi lắc lắc đầu.

Hắn cũng không phải thật không nghĩ đi.

Lam Úc Kiệt rất rõ ràng Vương Diệu này vừa đi không có cá biệt tháng là cũng chưa về, phía trước không lo tình nhân thời điểm Vương Diệu cũng thường ra khỏi cửa, thượng chỗ nào đều là nói đi là đi, hai người cũng không như vậy vướng bận đối phương, hiện nay quan hệ không giống với, lại chính trực ngọt ngào mặt tuần trăng mặt kì, yếu tách ra như vậy tưởng một đoạn thời gian, lẫn nhau trong lòng đều là không muốn.

Lam Úc Kiệt nếu là nữ cỡ lẽ sẽ không cố hết thủy đều phải hòa Vương Diệu đi, nhưng thực không khéo hắn chính là mang đem nhi, nam nhân thôi, vẫn là sự nghiệp làm trọng, Vương Diệu có bang phái yếu cố, hắn cũng có bệnh viện trách nhiệm yếu đảm, về phần tư tình đâu có thể từ từ sẽ đến, giống ăn đường giống nhau, rất dính liền dễ dàng nị, Lam Úc Kiệt hy vọng hòa Vương Diệu trong lúc đó là thật dài thật lâu, cảm tình, thời gian, sự nghiệp hòa khoảng cách đều là đối với người yêu khảo nghiệm, cho nên hắn chống đỡ.

Được rồi. Vương Diệu cũng không rất nguyên ý ở hai người cảm tình chính nồng đậm thời điểm rời đi, hắn trong lòng kỳ thật phóng không quá hạ Lam Úc Kiệt, nhưng là hắn có hắn trách nhiệm ở, nhéo nhéo Lam Úc Kiệt phần giáp, Vương Diệu ôn nhu ôm ôm hắn, xem như tôn trọng quyết định của hắn. vậy người đắc đáp ứng ta mỗi ngày đều phải về nhà ăn cơm ngủ, không cho bởi vì tham lười liền ngủ ở bệnh viện bên trong, cũng không phải có ngừng lại không ngừng lại ngược đãi chính mình trăng vị, muốn hảo hảo chiếu cố chính mình nhượng ta yên tâm.

Đã biết, người nhanh lên, chu toàn đều chờ người một nhiều giờ người còn tại nơi này, muốn cho hắn đẳng bao lâu a! Lam Úc Kiệt trong miệng nói như vậy, trong lòng ngược lại là to tiếng học. Chỉ là hơn một giờ tiền chu toàn hòa nhất ban huynh đệ đi ra dưới lầu, liền Vương Diệu còn tại trên lầu cùng hắn ma cộ xát cộ tha thời gian, Lam Úc Kiệt nhất tưởng đến liền cảm thấy buồn cười, người này bên ngoài đầu nghe nói là một cái hô phong hoán vũ hắc đạo đại ca, khả trong mắt hắn bất quá chính là yêu làm nũng đại hài tử.c

28. Chương 28

Hảo, ta đưa người đi bệnh viện hoàn bước đi. Lam Úc Kiệt gần nhất đều là ban ngày ban, Vương Diệu ở trên mặt hắn hôn thân, hành lý nhắc tới, vẫn là kiên trì đưa hắn đến bệnh viện sau mới đi.

Lam Úc Kiệt lấy hắn không triếp, nhượng Vương Diệu tái hắn đi bệnh viện, còn đưa đến văn phòng bên trong mới rời đi.

Vương Diệu xuất môn sau, mới đầu mấy ngày Lam Úc Kiệt coi như thích ứng, Vương Diệu một ngày cho hắn đánh tam, bốn lần điện thoại, Lam Úc Kiệt cảm thấy hắn tri kỷ, không có gì ly biệt cảm.

Tiểu Kiệt, ăn cơm không? Vương Diệu vừa đến s thành, rơi xuống trước hết cho hắn vừa thông suốt điện thoại, đến giữa trưa s thành cán bộ ở tửu lâu cho hắn đón gió, đặt mông tọa hạ, nệm ghế đều còn không có nhiệt Vương Diệu lại đánh.

Còn không có, vừa mới mười hai điểm đầu. Lam Úc Kiệt nhìn nhìn trên tường chung sau đó bật cười. Vương Diệu, người như thế nào so với ta ba còn la toa?

Người là lão bà của ta, ta tự nhiên yếu so người ba la toa chút, miễn cho người lại ngược đãi chính mình. Vương Diệu cười to, cũng không quản liên can huynh đệ đều ở đây, đại lạt lạt hòa người yêu tán tỉnh mặt cũng không hồng một chút. Vương Diệu này một chuyến xuất môn yếu một tháng, Lam Úc Kiệt tiền trần nháo thời điểm thể trọng rút vài cân, hợp hảo sau Vương Diệu nhượng trong nhà đầu bếp đại bổ tiểu bổ mới tốt không dễ dàng mới đưa hắn bổ thượng một chút thịt, lúc này xuất môn, hắn tự nhiên là lòng còn sợ hãi, cho nên phi cơm cơm đưa hắn nhìn chăm chăm không thể.

Đã biết, bắt quá..... Người nói ai là lão bà của người? nói lại lần nữa xem? nói câu kia đã biết thời điểm, Lam Úc Kiệt cử dụ ngoan, còn thoáng đỏ hồng mặt, bắt quá sau vài câu cũng là nói ra âm điệu mang mãn uy hiếp cười hỏi.

Ha ha a..... Vương Diệu cười gượng, nghe được Lam Úc Kiệt tràn ngập uy hiếp khẩu khí, hắn dẫn theo microphone, cổ sau lưng tư đều dựng thẳng lên đến đây, biết là chính mình nói đắc nóng nảy, Vương Diệu bận rộn hoà giải. được rồi, ta là, ta mới lão bà, như vậy có được hay không a.....?

Vương Diệu lời này vừa ra, hai bên các huynh đệ toàn ghen không dám ra tiếng, chỉ là một đám cúi đầu buồn bực cười, cười đến mặt tướng đắc hồng hồng, đều nhanh tập thể nội thương.

Chu toàn ở một bên cười đến hơn nữa quá phận, hắn hòa Vương Diệu tuổi gần, hai người cảm tình cũng vẫn giống thân huynh đệ, nhất tưởng đến Vương Diệu là bị áp kia một, hắn liền nhịn không được tướng chụp cái bàn cười to.

Toàn trường chỉ có Vương Diệu chính mình không biết là có cái gì, sợ lão bà mà thôi thôi, đại nam nhân nơi nào còn so đo này đó?

Này còn giống câu tiếng người. Lam Úc Kiệt hừ cười, ở điện thoại này đầu vừa lòng gật gật đầu, hai người còn nói chút nói mới quải.

Từ đó, liên anh bang lão đại sợ lão bà thanh danh không kính mà đi.

Đi đường khẩu là kiện cấp không thể sự tình, trừ bỏ tuần phóng phân đường khẩu, kiểm tra văn kiện sổ liệu đẳng đẳng ngoại, ở cứ điểm phụ cận đi một chút, kiểm tra thí điểm một chút phụ thuộc sự nghiệp buôn bán trạng huống, dòng người, coi cũng là đi đường khẩu trọng điểm chi nhất.

Vương Diệu là một cái nhận chân nhân, lại thụ quá ngoại quốc giáo dục, cho nên đối với vụ hàng năm tế phóng phi thường coi trọng, này cũng là vì cái gì hàng năm luôn phải muốn thượng hơn một tháng thời gian tự mình tại đây chuyện thượng nguyên nhân.

Tuần tra quá một cứ điểm sau, Vương Diệu hồi phân đường đem một thân nghiêm túc màu đen tây trang cấp thay đổi.

Chu toàn nhìn nhìn biến trang sau nhà mình lão đại, mỗi lần đều cảm thấy nói ra nhân yếu ăn mặc lời này nhân thật là có trí tuệ.

Vương Diệu mặc một thân chính thức hắc tây trang, đánh lĩnh mang, thuận tiện tái đội của một mặc kính thời điểm, kia bộ dáng thoát nhìn chính là khí phách, không cần phải nói nói còn có loại không giận mà uy nghiêm túc cảm. Khả thay hắn trừ bỏ hắc tây trang ở ngoài cận có hoa áo sơ mi, hoa quần đùi, lộ ra cái kia bình thường che dấu ở áo sơ mi hạ kim liên tử, hơn nữa kia một đầu nhiệm kim phát sắc, trên chân thái giáp chân bãi biển hải, cả người thoát nhìn chính là một lưu manh dạng.

Chu toàn thật sâu cảm thấy Vương Diệu thân ăn mặc chỉ có thể ở Hawaii bãi biển xuất hiện khi không bị ghé mắt mà thôi.

Lão đại mê thật sự là quái a.....

Hơn nữa..... Điều mùa đông đầu..... Như thế nào không ai có thể một năm bốn mùa đều như vậy xuyên.....?!

Chu toàn không chỉ một lần ở trong lòng như vậy cảm thán.

Bất quá..... Lại nói tiếp..... Chúng ta đại tẩu thưởng thức càng quái nột.....

Chu toàn? Phát cái gì lằng? Vương Diệu hồi đầu, chu toàn ở ngơ ngác đứng ở góc đường không theo kịp.

A..... Ta đến đây..... chu toàn hoàn hồn, mới phát hiện Vương Diệu đã qua một cái phố, bận rộn đuổi theo, đi tới đi lui, tiền phương Vương Diệu đột nhiên ở một gian cà phê quán tiền ngừng lại, chu toàn khó hiểu, tả hữu nhìn xung quanh hạ. diệu ca tưởng uống cà phê sao?

Chu toàn, người xem này hoa thế nào? Vương Diệu chỉ vào cà phê quán rộng mở một cửa sổ gieo hạt thực một loạt nở rộ đại hoàng hoa hồi.

Ai.....? Hoa sao.....? chu toàn đối với kia một loạt đại hoàng hoa nhìn nhìn, lại nhìn nhìn nhà mình lão đại, cuối cùng lại nhìn xem hoa, đầu óc tương hồ thành một đoàn. Này hoa..... Rất tốt Khai đắc cũng xinh đẹp.....

Không có việc gì dừng lại ngắm hoa? diệu ca nan bất thành tướng nở hoa ***.....?

Ân, là không sai. Vương Diệu gật gật đầu, nhếch miệng cười cười. Người gọi điện thoại giúp ta đi cửa hàng bán hoa đỉnh nhất đại thức, sau đó gọi người đưa đi bệnh viện cấp Tiểu Kiệt.

Đa? Diệu, diệu ca..... Này hoa..... Muốn tặng cho lam thầy thuốc sao? chu toàn kết ba, đầu đầy nghi hoặc gia đầu chấm hỏi.

Này..... Có nhân đưa loại này hoa sao.....?

Ân, đưa đại thức điểm, Tiểu Kiệt thích màu vàng. nghĩ đến Lam Úc Kiệt, Vương Diệu liền cười loan mất, khoát tay, nhượng chu toàn nhanh đi làm sau đó tiếp tục hôm nay hành trình.

Chu toàn lĩnh mệnh, ngoan ngoãn gọi điện thoại, một chút không dám qua loa.

Này đối tình lữ..... Xem ra thưởng thức đều rất quái lạ a.....c

29. Chương 29

Hoa rất nhanh đã bị đưa đến thánh tâm bệnh viện, thật đúng là rất lớn nhất thức, Lam Úc Kiệt theo văn phòng đi ra ký nhận thời điểm, lam tiểu tử cười đáp tiêu nước mắt, vuốt thảm trên mặt đất lăn lộn.

Lam tiểu tử, cười đủ liền đứng lên, một nữ hài tử gia trên mặt đất lăn lộn giống cái dạng gì. Lam Úc Kiệt ôm đại thức hoa ở trước ngực, dùng gót chân triệt triệt lam tiểu tử.

Phốc..... Biểu ca..... Người lần này người theo đuổi thật là có sáng ý..... Ha ha ha..... lam tiểu tử phùng bụng theo thượng đi lên, chỉ vào đại nhất đại thức hoa cúc nhin không được lại phì cười lên.

Lam Úc Kiệt không để ý tới lam tiểu tử nói móc, ôm kia thức hoa trở về văn phòng.

Vải len sọc.....

Lam Úc Kiệt đem ánh mắt cười đến giống Nguyệt Nha Nhi.

Hắn không phải không thu quá hoa, so này lớn hơn nữa, đẹp hơn, càng sang quý hoa hắn đều thu quá, Lam Úc Kiệt vẫn cũng không thiếu người theo đuổi.

Bất quá, lại không một đưa hoa nhân nhượng hắn như thế cảm thấy vui mừng quá.

Nguyên lai thích nhân đưa hoa là như vậy khả ái.

Hừ ca, Lam Úc Kiệt cười tìm ra ba cái bình hoa tài năng đem này nhất đại thúc hoa cấp tách ra đùa nghịch hảo.

Tiếp theo, hắn liền gọi điện thoại cấp đưa hoa cái kia xuân dần.

Vương Diệu, hoa là người đưa? Lam Úc Kiệt đứng ở bình hoa bên, ngón tay bắt lông kia nở rộ màu vàng đoá hoa, trên bàn còn bãi kia trưng cắm ở bó hoa lý viết Vương Diệu tên tạp phiên.

Àn, ta buổi sáng ở bên đường nhìn đến, khai thật sự xinh đẹp, Tiểu Kiệt thích không? Vương Diệu cười đến có chút đắc ý.

Thích..... Thích người đầu! Vương Diệu, người chú ta a? Lam Úc Kiệt thu được hoa rõ ràng thực vui vẻ, bất quá nghĩ đến hoa đưa tới thời điểm lam tiểu tử cười đáp trên mặt đất lăn lộn liền cảm thấy lòng có không cam lòng. Người có biết hay không không có người đưa hoàng hoa cúc? Hoàng hoa cúc là lễ tế dùng là, nơi này lại là bệnh viện, đưa hoa tiểu đệ còn tưởng rằng này hoa muốn đưa đi nhà tang lễ, Vương Diệu, người là chú ta còn là xem ta không vừa mắt?

Nghi?! Vương Diệu nóng nảy, là như vậy sao? không có người nói cho hắn nha..... Tiểu Kiệt..... Người đừng sinh khí..... Ta chính là xem kia hoa khai rất được mới đưa Hơn nữa người thích màu vàng không phải sao? Ta không biết kia hoa không thể đưa a.....

Hừ. Lam Úc Kiệt cố nén cười hừ một tiếng, nghe được Vương Diệu kia thanh âm hòa khẩu khí đều gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng, vụng trộm che miệng cười cười. Ta cũng mặc kệ này, trong chốc lát ta muốn nhìn đến của người bỏ cứu, bằng không chờ người trở về xem ta như thế nào đối phó người.

Đi, ta lập tức công đạo người đi bạn, Tiểu Kiệt, người đừng sinh khí..... Vương Diệu khổ ha ha hống hời lâu mới đem nhân cấp hồng tốt lắm, điện thoại treo lên thời điểm hu hảo đại một hơi. Hồi đầu Vương Diệu nhìn chăm chăm chu toàn nhìn hồi lâu, sau đó lại thở dài. Chu Toàn..... Người như thế nào không nói cho ta biết không thể đưa hoàng hoa cúc a.....

Diệu ca..... Chu Toàn cười khổ, cảm điếc ăn hoàng liên.

Rõ ràng chính là chính người nói kiệt ca thích màu vàng a.....

Mau, mau, lại đi giúp ta đính hoa, yếu hoàng, hoàng hoa cúc bên ngoài, mỗi hai cái giờ đưa nhất thúc đi. Vương Diệu nghĩ đến Lam Úc Kiệt nói không bỏ cứu hảo trở về cấp cho hắn hảo xem, lập tức liền run lên đầu, bận rộn xử lý chu toàn nơi đi lí. Nhượng cửa hàng bán hoa liền đưa ba tháng, đưa đến Tiểu Kiệt cao hứng mới thôi a.....

Lam tiểu tử chỉ nở nụ cười như vậy một hồi, tiếp theo liền phát hiện chính mình báo ứng đến đây.

Hiện tại nàng mỗi ngày mỗi hai cái giờ sẽ ký nhận một lần bó hoa, trừ bỏ Lam Úc Kiệt văn phòng, nàng này gian phụ thuộc bí thư thất cũng đều mau bị hoa bao phủ.

Hoa hồng vàng, hoa hướng dương, màu vàng đại cúc Ba Tư.....

Lam tiểu tử hoài nghi cửa hàng bán hoa sở hữu màu vàng hoa đều đưa tới thánh tâm bệnh viện, lam đại chủ nhiệm văn phòng đến đây.

Vương Diệu, Vương Diệu, Vương Diệu..... Mỗi thúc tiêu tốn đầu tạp phiên đều chúc danh Vương Diệu, này Vương Diệu..... Mã thật đúng là tư bản hùng hậu.....

Ai..... Có phải hay không hảo nam nhân đều biến thành gay lam tiểu tử đồ kị chết. Bang nhà mình biểu ca ký nhận đánh dấu nường tay, yên ở trên bàn cần bàn bản tâm lý siêu cấp bất bình hành. Ta lam tiểu tử như vậy thanh xuân xinh đẹp..... Như thế nào sẽ không nhân đưa ta hoa a.....

Hoa..... Tiểu tử..... Nãi nở hoa *** a? lam viện trưởng khó được đến một chuyến Lam Úc Kiệt văn phòng, này vừa đi tiến vào phát hiện đúng là một mảnh hoa hải, không tốt kinh ngạc.

Lam thúc, người nói đầu? lam tiểu tử thở dài, quán buông tay.

Không quá giống a..... lam viện trưởng cười gượng, tùy tay bắt đoá hoa, ân, cử hương.

Người xem đến còn không phải toàn thịnh thời kì đâu. Ta hôm qua mới nhượng vệ sinh đại tỷ thanh đi rồi một ít héo rũ, sau đó còn ôm một đồng đi hộ lý trạm gửi cấp trong viện hộ sĩ, bằng không nơi nào có thể có người hiện tại trạm địa phương đi a. lam tiểu tử một mặt sửa sang lại bệnh lịch một mặt oán giận.

Ha ha a..... Vương Diệu đứa nhỏ này cứ có tâm a..... lam viện trưởng cười cười, bắt một phen hoa phải về viện trưởng thất bại.

Con ta đưa? vương cốc vừa lúc tìm đến lam viện trưởng chơi cờ, viện trưởng thất bại nói hán ở trong này, vương cốc liền sờ soạng lại đây. Nhìn không ra nhà của ta diệu tử còn thông suốt? Đưa hoa? Ta sống lớn như vậy vẫn là một lần nhìn đến hán đưa hoa!

Ba, cốc gia, như thế nào đều đến đây? Lam Úc Kiệt cũng khéo, lúc này vừa lúc kết thúc nhất thai giải phẫu, hòa tiểu tử khai xong rồi một tiểu hội yếu trở về tiểu nghỉ.

Nhìn thấy vương cốc khi, hán không khỏi tiểu tiểu ở trong lòng chột dạ hạ.

30. Chương 30

Ai, nhi tử, là ba muốn tìm người ăn cơm, chúng ta phụ tử lưỡng cũng tốt lâu không cùng nơi ăn bữa cơm. lam viện trưởng có chút ai oán, gần nhất nhi tử là bình thường, không giống tiền trận như vậy ba hôn bảy vía đều cấp phiếu đi đường như, bắt quá lại khôi phục thành công tác cường bộ đáng sau, hán này đương ba thường thường vài ngày đều không thấy được nhi tử một mặt, ai oán nội.....

Ăn cơm chiều sao? Nhượng ta làm ông chủ đi? Đây mùa ăn hải sản tốt nhất, lộng lẫy lâu ta cử thực, một chiếc điện thoại quá khứ tuyệt đối có phòng. vương cốc vừa nghe cử nhạc, bận rộn xen mồm yếu thấu một cước.

Lam tiểu tử đem ánh mắt phiêu phiêu, này vương lão tiên sinh làm sao lạ? nhân gia phụ tử lưỡng ăn bữa cơm người cũng được thông qua? quan người gì sự?

Bất quá..... Lộng lẫy lâu a.....

Lam gia phụ tử ánh mắt đều sáng, còn không ước mà đồng nuốt nuốt nước miếng, vẻ mặt tham tướng.

Lam ba ba chịu không nổi mỹ thực dụ hoặc, Lam Úc Kiệt đặc yêu Trung Quốc đồ ăn hòa hải sản, hơn nữa đối với vương cốc hán còn có chút chột dạ, này bữa ăn liền đánh hạ.

Lộng lẫy lâu này bữa cơm ăn coi như thỏa hiệp, chủ yếu là đồ ăn rất hảo, lam gia phụ tử lưỡng đáy mắt trong lòng đều bị mặt bàn đồ ăn cấp nhồi, đối chết quỷ đầu thai như vậy hung mãnh ăn uống, tự nhiên không để ý tới vương bữu môi nói chút cái gì, suốt nhượng một bàn đồ ăn cấp thu mua.

Wương cốc ăn không nhiều lắm, khả trên mặt một mạch vui sướng.

Có câu là: Cảm tặc trước cảm vương a.....

Trước cùng thân gia đánh tốt lắm quan hệ..... Còn sợ này vợ không đến thủ sao.....?

Wương Diệu cười mỉa mắt.

Lam Úc Kiệt ăn chống đỡ nhất bụng, không quản hán lão ba hòa vương cốc còn uống rượu hãy đi về trước, hai lão nhân gia tâm tình đều tốt lắm, còn tục quán, Lam Úc Kiệt tất nhiên là không tham gia lão gia nhân hoạt động.

Về tới Vương Diệu oa, Lam Úc Kiệt quán ở trên giường hảo lập tức lười đứng lên tắm rửa.

Tiểu Kiệt..... Đã ngủ chưa.....? Vương Diệu từng cái ban đêm đều cho hán gọi điện thoại.

Còn không có. Lam Úc Kiệt nghe được Vương Diệu thanh âm cảm thấy tưởng niệm, hẳn mỗi ngày đều trở về ngủ, cũng không có Vương Diệu oa luôn có điểm tịch mật. Ta vừa trở về, hôm nay người ba mời khách, mời chúng ta phụ tử lưỡng đi lộng lẫy lâu.

Tiểu Kiệt thích lộng lẫy lâu đồ ăn? Vương Diệu nghe điện thoại kia đầu đánh một cách, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Thích, bất quá rất quý, nếu không nhà người lão nhân mời khách ta còn không kia có lộc ăn đâu. Lam Úc Kiệt thích Vương Diệu thanh âm, ấm áp, giàu có từ tính, phi thường gợi cảm. Ta hòa ta ba cùng quán, hiện tại có tiền cũng không hội hoa, chính mình bạc dùng nhiều mấy mao tiền đều đau lòng, vẫn là hoa người khác đã nghiền a!

Chờ ta trở về cũng mang người đi ăn. Vương Diệu sủng nịch nói, liền ước gì chính mình hiện tại nhân tại bên người, có thể đem hắn ôm vào trong ngực. Tiểu Kiệt hôm nay ăn hơn đi? Cẩn thận tối nay nháo vị đau, ban đêm nếu không thoải mái yếu đứng lên uống thuốc, điện thị bên cạnh cái thứ ba ngăn kéo có được.

Lam Úc Kiệt ăn cơm luôn lớn nhỏ đốn, yếu thôi đói đặc vị đau yếu thôi chống đỡ đặc vị đau, Vương Diệu cùng hắn cùng nhau đã hơn một năm, tái rõ ràng bất quá.

Đã biết, Vương Diệu người chân la toa. Lam Úc Kiệt miệng oán giận, trong lòng ngược lại là ngọt ngào, điển hình ngực không đồng nhất.

La toa cũng là cho người hảo, trong chốc lát đi ngủ sớm một chút, chậm, dừng lại chạy ra ngoài chơi. Vương Diệu cười cười, liền hận không thể có đối cánh có thể bay trở về đi, hoàn hảo hành trình đã qua nhất hơn phân nửa, bằng không hắn sẽ tương tư thành họa.

Ngoạn? Ta tìm ai đi chơi. Vương Diệu lời này không đề cập tới hoàn hảo, nhắc tới Lam Úc Kiệt còn có nhất cái mũi khí yếu hừ. Người đem mọi người lộng đi rồi, ta còn tìm ai đi chơi.

Thượng cuối tuần Lam Úc Kiệt hạ ban, cảm thấy muộn, vì thế đi phía trước thường đi quán bar, vòng luẩn quẩn lý mọi người thường tại đây vài cái quán bar thường lui tới, cố tình đi hai, tam gian cũng chưa nhìn thấy nửa người quen, việc này đem Lam Úc Kiệt cấp buồn bức đến.

Hắn lâu lắm không ở vòng luẩn quẩn lý lẫn lộn? vẫn là đại gia đều có bạn? hắn Lam Úc Kiệt bằng hữu là thần kỳ nhiều, không đạo lý nửa đều ngộ không a!

Hai chén bom nổ dưới nước hạ đổ sau, Lam Úc Kiệt bắt đầu gọi điện thoại, gặp quỷ, không một tiếp điện thoại, không phải chuyển giọng nói hộp thư chính là điện thoại đình dừng.

Lam Úc Kiệt cuộc đời lần đầu tiên cảm thấy người một nhà duyên thế nhưng không tốt lắm.

Hoàn hảo quán bar điều rượu sư là nguyên lai kia một, Lam Úc Kiệt liền có nhất đáp không nhất đáp hòa hắn hàn huyền đứng lên.

Tiểu tổng, người nói, những người này là đều chạy đi đâu? Lam Úc Kiệt đem cái chén thượng anh đào cấp niết đến ăn luôn, sau đó liếm liếm chén khẩu.

Phốc, người không biết a? tiểu tổng đang ở thí rượu, phù một tiếng đem trong miệng phun tới, Lam Úc Kiệt bị văng lên về mặt, hắn bận rộn lấy khăn mặt cho hắn sát mặt.

Ai biết a, người nói mau ta tha cho người bắt tử, bằng không ta phi phun người về mặt trở về không thể. Lam Úc Kiệt sát mặt, cảm thấy chính mình thật là không hay ho.

Kiệt ca, ta vốn nghe nói người cùng liên anh bang lão đại tốt hơn, khi đó ta còn không tin đâu, kết quả liền tiền mấy tháng đi, nhân gia đại ca tự mình đến đây, hòa người này bằng hữu hàn huyền tán gẫu, sau lại liền một đám đều tiêu thất, khủng bố ác..... tiểu tổng cúi đầu, tiến đến Lam Úc Kiệt bên tai thần bí hề hề.

Biến mất? Lam Úc Kiệt có chút rung động, Vương Diệu là hắc đạo, sẽ không chân đem nhân làm sao vậy đi?

Đúng vậy, Roger hòa hắn kia lỗ hồng cùng nhau bị điều đến d thành đi, nhân gia công ty còn phân một độc lập ký túc xá làm cho bọn họ hợp trụ, so kiểm nguyên bảo nhạc, suốt đêm liền bàn đi Cái kia vĩ thành,

nghe nói hòa trong nhà nháo phen, sau lại cùng người bỏ trốn, sau ta cũng chưa thấy qua nhân Canh tiên sinh là song, thảng trước nghe nói hòa một nữ nhân kết hôn Còn có cái kia ai ai..... tiểu tổng nghĩ nghĩ, liệt ra một đồng nhân, này quán bar lý cái gì không nhiều lắm, chính là bát quái nhiều nhất.

Kia..... Miên miên đâu? Lam Úc Kiệt nghe xong, nghĩ đến tiểu tổng lậu một người.

Hắn phía trước hòa miên miên tới có chuyện hàn huyên, thấu thượng cùng nơi thời điểm luôn luôn nói không xong cả một đêm trong lời nói.

Người nói đồ bông sơ? hỏi người này khi, tiểu tổng có vẻ có chút kinh ngạc. Ta nghĩ đến người nhóm có liên hệ đâu! hắn với người giống nhau, tiêu thất tròn một năm có la! Hắn thế nào ta cũng không biết, hòa người cũng không liên lạc, ta xem tám phần về nhà đi.

31. Chương 31

Lam Úc Kiệt ngày đó phi thường buồn bực uống hai chén rượu trở về đi, sau lại Vương Diệu suốt có tam trời giáng điện thoại đều là ai mắng phàn.

Lam Úc Kiệt oán giận hắn đem hắn bằng hữu đều cấp lộng đi rồi.

Vương Diệu tiền trận bận rộn trừ bỏ bang vụ ngoại cũng liên việc này, bất quá ai mắng hắn ngược lại là cam tâm tình nguyện.

Không có biện pháp, hắn không yên lòng nội!

Y theo Lam Úc Kiệt phía trước cái kia không tiết tháo bộ dáng, bởi vì sinh lý cần sẽ theo liên liên gọi điện thoại cùng người trên giường, Vương Diệu nơi nào phóng quyết tâm?

Quyết định yếu cùng hắn cùng một chỗ sau, Vương Diệu trong lòng dù sao giống có cùng tiểu thứ ngạnh, chính là chiêu oán cũng phải rút.

Lam Úc Kiệt đô miệng, hắn phía trước là không tiết tháo, nhưng là không phải mỗi một đều trên giường.

Vương Diệu tác pháp Lam Úc Kiệt là cảm thấy bất mãn, bất quá nói trắng ra Vương Diệu cũng là bởi vì thương hắn, quán thượng người này, Lam Úc Kiệt cũng nhận thức, bằng hữu tái giao còn có một đồng, ái nhân nhưng là cả đời liên một.

Này mở điện nói đến sau lại, Lam Úc Kiệt có vẻ có chút muộn.

Vương Diệu, ta hỏi người, người ba nếu không đồng ý chúng ta cùng một chỗ, người nói như thế nào? hòa Vương Diệu bảo một đêm điện thoại, Lam Úc Kiệt vẫn là nghĩ tới vương cốc việc này cấp trên đến đây.

Vương Diệu hòa chính mình bất đồng, Lam Úc Kiệt là nhìn chính mình ba ba lớn lên, Vương Diệu cũng là nhân gia ba ba phủng ở lòng bàn tay thượng mang đại, Vương Diệu hòa hắn ba cảm tình có bao nhiêu hảo, xem phụ tử lưỡng ở chung quá nhân chỉ biết.

Vương Diệu phi thường tôn kính phụ thân, hơn nữa cũng hiếu thuận.

Hắn ba không thường can thiệp hắn, bất quá bình thường nếu vương lão gia tử lên tiếng, Vương Diệu bình thường không không hề đáp ứng.

Đứa ngốc, ta ba sẽ không, hắn hiểu rõ nhất ta. Vương Diệu nghe ra Lam Úc Kiệt trong giọng nói bất an, nếu là trong người bên cạnh, hắn sớm đem nhân lăm vào trong lòng ôm hống, giống như hiện tại chỉ có thể khô cần sốt ruột.

Vương Diệu đánh tiểu liên nhận thức tử lý, vương cốc rất rõ ràng chính mình nhi tử tính tình, bất quá bị Lam Úc Kiệt như vậy vừa nói, Vương Diệu đồ cảm thấy có chút áy náy.

Nói yếu cùng một chỗ thôi. Hắn như thế nào liền đã quên muốn dẫn Tiểu Kiệt đi lão ba trước mặt nói một tiếng đầu?

Kia..... Không nói, ta muốn ngủ. Lam Úc Kiệt nhìn trần nhà, nghĩ đến vương cốc mỗi lần nhìn hắn kia không có hảo ý khuôn mặt tươi cười, hắn trong lòng sẽ không thống khoái.

Quả nhân gia một nhĩ tử, Lam Úc Kiệt chợt dạ nột.....

Treo lên điện thoại sau, cách xa nhau hai một đôi người yêu, đều tự sự bất đồng tâm tư, chậm rãi ngủ đi xuống.

Lễ Giáng Sinh đêm đó, Vương Diệu cuối cùng kết thúc hành trình chạy trở về, bất quá không xuất hiện cái gì ám áp động lòng người trường hợp, bởi vì Vương Diệu quá mau gấp trở về, tam thiên lộ trình lui thành một ngày, đại phong đại tuyết, một hồi đến liền bị cảm.

Vương Diệu là cái loại này đại vào đông đều còn có thể mặc ngắn tay hoa áo sơ mi, hoa quần đùi bên ngoài đầu hoảng nhân, hắn thân thể trắng, lúc đầu còn bị ném đi thụ quá hai năm lính đánh thuê huấn luyện, sau lại lại ở Anh quốc trụ quán, lạnh hơn thiên đều vượt qua, trở về sau hắn lão cảm thấy bốn mùa như xuân, chính là đại phong tuyết hắn cũng chỉ nhiều gia gia áo khoác thôi.

Lúc này hội cảm mạo trừ bỏ hành trình ngắn lại nhân mệt bên ngoài, còn muốn hơn nữa nhất chút bởi vì tuyết dung thấp áo khoác hắn cũng không tự giác, cho nên này cường trắng thân mình mới bị cảm lạnh.

Lam Úc Kiệt thấy hắn lại là nước mũi lại là phun nước mắt, tức giận đến nhượng hắn chỉ có thể ngủ ở sô pha thượng.

Tiểu Kiệt..... Ta nghĩ ngươi Vương Diệu bộ dạng lại cao lại trắng, một năm đều sinh không được một lần bệnh, bất quá nhất bệnh liền ma nhân.

Ban đầu Lam Úc Kiệt hỉ tư tư địa cố ý nhượng người hầu lộng một bàn tử Giáng Sinh đại tiệc còn điểm ngọn nến, không khí rất tốt, dù sao cũng là hai người cùng nhau quá cái thứ nhất lễ Giáng Sinh thôi!

Không nghĩ tới nhất mở cửa Vương Diệu cả người là phác đảo trên mặt đất, còn phát ra thiêu, đem Lam Úc Kiệt lễ Giáng Sinh cấp đập hư không nói, còn trắng đêm chiếu cổ hắn ép buộc nhất cả đêm.

Ta xem ngươi là sợ ta ở bệnh viện làm không đủ mệt, nhượng ta trở về còn muốn quản lý ngươi này bệnh nhân đi? cách nhật Vương Diệu nhất hạ sốt Lam Úc Kiệt sẽ không hảo khí, Vương Diệu nhìn hắn sắc mặt ngoan ngoan ở sô pha thượng nằm vừa động cũng không dám động.

Tiểu Kiệt, bảo bối, đừng nóng giận, ta nhất toàn bộ nguyệt cũng chưa ôm ngươi một cái, trước lại đây nhượng ta ôm một cái. Vương Diệu hạ sốt hậu nhân tốt hơn nhiều, liền thặng nước mũi hòa hắt xì ép buộc, nhìn chính mình bảo bối ái nhân, Vương Diệu quả muốn đem hắn bắt đến trong lòng hung hăng ôm vài cái.

Hừ. Lam Úc Kiệt miệng hừ, đặt mông liền ngồi xuống sô pha thượng, vị trí là Vương Diệu hai chân trung gian.

Tiểu Kiệt..... Ngươi thật tốt..... Vương Diệu vui sướng, đem nhân ôm đắc tử nhanh, sợ cảm mạo lây bệnh, nhìn kia đồ đồ phần thần nuốt nuốt nước miếng, như thế nào cũng không dám hôn lên đi.

Hảo của ngươi đầu, Vương Diệu, ta cảnh cáo ngươi nhanh lên hảo đứng lên. Lam Úc Kiệt cũng hiểu được Vương Diệu bắn khoăn, cho nên hắn hung hăng đem Vương Diệu cánh tay tạo thành một mảnh thanh xanh tím tử, một chút không thủ hạ lưu tình. Ta nhưng là hơn một tháng không có làm, thức thời điểm liền ngoan ngoan uống thuốc, chích, tốt nhất ngươi ngày mai liền cho ta hảo đứng lên, bằng không ta đi ra ngoài tìm người khác.

Lam Úc Kiệt uy hiếp đối Vương Diệu đặc hữu dùng.

Chỉ qua hai ngày, Vương Diệu cảm mạo đã muốn tốt lắm hơn phân nửa, bất quá hắn vẫn là không được đến bàn hồi phòng ngủ cho phép chứng.

Sáng sớm Lam Úc Kiệt tỉnh ngủ theo trong phòng đi ra, Vương Diệu liền ai oán ngồi ở sô pha thượng nhìn hắn.

Nhìn cái gì? Vương Diệu, cùng đầu bếp nói ta buổi sáng muốn ăn sandwich. Lam Úc Kiệt thân duỗi người, toàn thân cao thấp chỉ mặc nhất kiện màu vàng ti chất áo ngủ, mà áo ngủ hạ..... Tự nhiên là cái gì đều không có xuyên

Tiểu Kiệt..... Vương Diệu xem Lam Úc Kiệt mị đắc, kia rối loạn theo trong khung thấu đi ra, hơn nữa kia như ẩn như hiện trắng nõn đùi, kia nếu có chút giống như vô lộ ra đến xương quai xanh, trắng nõn nộn ngực phồng, thậm chí kia mơ hồ có thể thấy được phần hồng sắc tiểu đầu nhũ, Vương Diệu nhất toàn bộ thân mình đều nhiệt lên, hạ thể càng là mất thăng bằng. Ta lưu mũi thủy

Lưu mũi thủy? Lam Úc Kiệt liêu liêu té nhuyển đen thùi sợi tóc sau ở sô pha ngồi hạ, kia mông vị trí vừa lúc an vị ở Vương Diệu trên đùi đầu, ti chất áo ngủ mở một góc, bạch thấu thấu đùi vừa xem không thể nghi ngờ. Lam Úc Kiệt nhận chân xem xét Vương Diệu mặt, thực vừa lòng nhìn đến hân hân nay khí sắc tốt lắm rất nhiều, còn rút mặt giấy phải giúp hân sát nước mũi, lại tả hữu không thấy được cái gì mũi dòng nước xuống dưới. Không có a, không có lưu mũi thủy.

Là nơi này..... Nơi này nhìn đến người liền lưu mũi thủy Vương Diệu song chưởng quỳ Lam Úc Kiệt vòng eo, dẫn đường tay hân đi vào chính mình khóa hạ, sau đó nhẹ nhàng mà đối với mất thăng bằng đại gia hỏa xoa nắn.

Đi tới..... Một chút cũng không đứng đắn..... Lam Úc Kiệt miệng mắng, trong tay bị Vương Diệu dẫn đường động tác ngược lại là không có khách khí, cách ngủ khổ đống quần, hân tới tới lui lui xoa nắn Vương Diệu đại gia hỏa, cười đến khả mị.

32. Chương 32

Ai cho người sáng sớm cứ như vậy câu dẫn ta? Tiểu yêu tinh..... Ta cũng hơn một tháng không có làm Người xem..... Của ta lão Nhị nghĩ nhiều người..... Nhìn đến người..... Hân liền nhịn không được Vương Diệu đem Lam Úc Kiệt sợi tóc nhét vào nhĩ sau đi, tựa vào hân bên tai tư ma thực còn chậm rãi dùng đầu lưỡi bắt lộng phần hồng thủy tai tử khiêu khích.

Phải không? Ta đồ muốn nhìn có bao nhiêu tướng, nhưng đừng lộng không hai hạ liền tiết , Lam Úc Kiệt mị nhân như tơ, nhẹ nhàng mà dặt cười, khuynh hướng tiền ăn ở Vương Diệu hai phiến ôn thần trên chọc liếm lộng, Vương Diệu đề lại hân cái gáy tiêu, hai người triền lười hồi lâu, trong tay kia mất thăng bằng cây gậy liền giống như lại vừa cứng thượng vài phần, Lam Úc Kiệt đầu lưỡi thượng mang, trong tay cũng không qua loa, qua lại ma sa xoa bóp.

Tiểu Kiệt..... Ta nhịn không được Vương Diệu bị biến thành chính thân giống như dục hỏa phần thành, thở dốc gian nói ra nói đến cổ họng đều ách, lợi hại hai tròng mắt biến thành một đôi thiếu hồng mắt, lập tức sẽ không có tính nhẫn nại, đầu tiên là hoá tốc theo đưng quần lý lấy ra bị nhu đắc thiếu chút nữa phun hỏa vận mệnh tử, tiếp theo liền vội cấp vén lên Lam Úc Kiệt trên người kia dục bào hạ bi, đem trắng nõn non nót hai chân hướng hai bên nhất bài, đại đại tính khí liền trực đảo hoàng long hướng kia sớm ôn nhuận ẩm tước bên trong trạc đi. Thật là thoải mái..... Tiểu Kiệt..... Người nơi này thật tốt..... Lại nhanh lại ẩm..... Khả nượng ta nghĩ chết.....

Người..... Cảm miệng..... Ân cấp..... Vương Diệu giúp đỡ Lam Úc Kiệt eo, hai người đối mặt che mặt, Lam Úc Kiệt an vị ở Vương Diệu bên hông, hai chân hoàn hân khóa ở sô pha thượng, mà ẩm nhanh phần hồng huyết khẩu càng không ngừng theo Vương Diệu bàn tay to phù động hòa thâm hạ hữu lực cử lộng phun ra nuốt vào hân ngang trường đại gia hỏa, hạ thân hồi lâu không có dễ chịu, Lam Úc Kiệt tự nhiên cũng là cơ khát được ngay, cho nên cứ việc không có chuyện tiền khuếch trương, nhưng bị Vương Diệu này nhất lộng cũng chính thân đều nhuyển, chỉ mặc hân tùy ý đùa nghịch, thoải mái đắc trong miệng rên rỉ hử cấp không ngừng.

Vương Diệu bệnh vừa vắn, lại là đến mức lâu, vội vàng xao động, động tác cũng không thậm ôn nhu, cũng may Lam Úc Kiệt cũng là lâu hạn phùng cam lâm như vậy khát thiết, hai người cũng không để ý như vậy

tiểu thô lỗ, liền cố chạy nhanh trước đến một lần sáng khoái nói sau.

Vương Diệu từ dưới phương hướng thượng cử động, động tác lại đại lại bá đạo, nhượng Lam Úc Kiệt thấp ngưỡng ngừng tiểu huyết khổng mĩ mĩ ăn nhất chính căn côn thịt tử ở sâu nhất chỗ chính sáng khoái thời điểm lại mạnh ma sát thịt bích chính căn rút đi ra, Vương Diệu kia căn cũng không nhỏ, hơn nữa làm được chính nóng bỏng thời điểm luôn trường đại đặc nhượng Lam Úc Kiệt sáng khoái đặc đòi mạng, phối hợp bàn tay to giúp đỡ eo nhỏ pháp phòng, đại điều rút ra chỉ đầu đỉnh chỗ, không thoát ra, Vương Diệu liền lại chính căn thẳng tấp sáp nhập, thống đến sâu nhất chỗ, cũng may chỉ dùng để tọa tư, nếu không mặc kệ là từ sau lưng đến vẫn là theo ngay mặt đến, Lam Úc Kiệt tiểu mông đều tránh không được bị kia hai cái tích dục đã lâu song vọt bóng bàn đánh tới hiện ra hơi hơi phấn hồng sắc.

Vương Diệu..... Ân..... Thoải mái..... Người nhanh lên nhi..... Ta muốn đến..... bị hung mãnh công kích tới, Lam Úc Kiệt nguyên bản bị biến thành hàm răng run rẩy, giúp đỡ Vương Diệu khoan kiên khinh xoay vòng eo, trong miệng trừ bỏ rên rỉ hừ cấp nói sau không ra nói cái gì đến, khả khoái cảm nhất ba ba đột kích, hần giống bị thủy triều bao phủ nhân, lưu trữ cuối cùng một hơi, ở khoái cảm trung đấu tranh.

Hảo..... Bảo bối..... Ta cũng sắp Vương Diệu cũng cảm thấy Lam Úc Kiệt bên trong chính co rút lại, hiểu được hần bảo bối sẽ cao trào, Vương Diệu nhanh hơn tiến lên tốc độ, Lam Úc Kiệt lại cô được ngay, mềm mại trung mang theo nhần nhựi co rút nhanh, Vương Diệu thích đặc toàn thân lỗ chân lông đều đứng lên.

Vương Diệu mới nói hoàn, phúc gian liền một trận thấp nhiệt, nguyên lai Lam Úc Kiệt đã muốn đến cực hạn, nhện không được liền bắn, xuống phương kia ôn nhu cái động khẩu cũng theo hần cao trào hiện ra ướt át một mảnh, Vương Diệu lại lộng vài cái liền đã ở hần nhanh trất ướt át mềm dẻo trung chúc giới.

Một hồi tính sự làm được kịch liệt, hai người song song chảy bạc hần, Lam Úc Kiệt càng là một đôi chân bị biến thành dấu không ngừng.

Người này..... Thô lỗ lưu manh..... Lam Úc Kiệt đăng hoãn lại đây sau liền đại đại vỗ Vương Diệu hai hạ, cặp kia mắt ướt át, hai gò má bạc hồng, đại khí khinh suyển tư thái quả thực là từ trong khung tạo đi ra. Cũng không phải không để người làm..... Mới sáng sớm nhìn người liền đem ta biến thành..... Cái này khẳng định liên ban đều lên không được

Liên tính lưu manh cũng là yêu nhất của người lưu manh, là ta thô lỗ, Tiểu Kiệt cũng đừng sinh khí, chọc tức ta vừa muốn đau lòng. Vương Diệu cười đến đại Lặc Lặc, giống như hồ ly ăn nhất miệng kê như vậy hỉ tư tư, hần bận rộn chụp vỗ về Lam Úc Kiệt mĩ bối, biết nhà mình bảo bối tính tình lớn điểm, chỉ để ý nhượng hần, đau lão bà Vương Diệu tối hội, hồng nhân tuy rằng ăn nói vụng về, nhưng thành ý ngược lại là mười phần, đăng hồng tốt lắm, còn sợ không thể đến một lần sao! Không hơn ban cũng tốt, ta mới trở về người lại ném ta một ở nhà, ta tài khả liên đâu!

Đáng thương của người đầu, sẽ trang! vốn ghé vào Vương Diệu trên người thở hào hển Lam Úc Kiệt vươn tay đầu ngón tay trạc Vương Diệu đầu, đối hần trang khả liên tuyệt không đồng tình, bất quá miệng nói như vậy, trên mặt ngược lại là cười cử hoan.

Thừa dịp thời gian còn sớm, chúng ta tái đến trên giường đi lộng một hồi đi? liền mập hợp tư thế Lam Úc Kiệt mông cánh hoa khinh quay vài cái Vương Diệu phía dưới liền lại thẳng tấp dựng thẳng lên, Vương Diệu đánh thiết thừa dịp nhiệt, lập tức liền ôm lấy Lam Úc Kiệt phải về phòng tái chiến một hồi.

Muốn chết người..... liền hai người còn mập hợp tư thế bị ôm lấy Lam Úc Kiệt không khỏi tao đồ mặt vuốt Vương Diệu đầu vai kháng nghị. Như vậy cấp, bữa sáng chưa ăn ta này còn bị đói đâu.

Đã biết, Tiểu Kiệt đói bụng, trong chốc lát ta uy ăn no người. Vương Diệu cười đến thực bỉ, cố ý xuyên tạc Lam Úc Kiệt trong lời nói, trở về phòng sau đưa hần đặt ở dưới thân lại bắt đầu đợt thứ hai.

Hai người cho tới buổi chiều, trong lúc Lam Úc Kiệt cũng không biết bị làm ra đến đây vài lần, đến sau lại căn bản là vừa động cũng không thể động tùy Vương Diệu lộng hần.

Này người chết, có như vậy đói sao?

Cũng bất quá liền hơn một tháng không có làm, biến thành giống đói chết quỷ đường như, Lam Úc Kiệt bị thao đặc động liên tục vừa động ngón chân khí lực đều không có, toàn bộ nhuyển thành nhất quán nê,

trong lòng ngược lại là có như vậy một chút hối hận không cùng Vương Diệu đi ra đi này một chuyến.

Trời mới biết nhất toàn bộ nguyệt lương đều ở một ngày bị thảo hoàn đó là nhiều đáng sợ sự tình, sau Lam Úc Kiệt liên tưởng đoán Vương Diệu một cước cũng chưa khí lực, chân nhuyển đầu.

Vương Diệu ngược lại là biết chính mình có chút quá mức, sáng sớm thượng liên chơi năm lần, theo bữa sáng, cơm trưa cũng chưa tới kịp ăn trực tiếp nhảy tới buổi chiều trà thời gian mới ăn thượng đẳng ngừng lại, Lam Úc Kiệt mắng hần hần cũng chưa dám cãi lại, ngoan, bận rộn đem nhân tẩy hảo lau khô lộng trên giường, cho nữa thượng một đồng hảo dự đoán được bên giường giống nhau giống nhau uy đến miệng cho hần ăn.

Vợ chồng tình thú thôi!

Vương Diệu kia khuôn mặt vui sướng, mặc kệ như thế nào bị mắng đều là cười hì hì.

33. Chương 33

Hứa là chảy không ít hần quan hệ, đêm đó Vương Diệu cảm mạo toàn tốt lắm, hai người lại là nhiều ngày không có tình hình, này nhất cả ngày tự nhiên đều là ở trên giường tư ma vượt qua.

Lam Úc Kiệt lúc này liên thực may mắn cũng may bệnh viện là nhà mình, chính là thiên tháp xuống dưới cũng còn có cha ở đỉnh, nhất chính trảng tính sự làm xuống dưới sau hần trước mắt dù sao là khởi dừng tối, đơn giản thỉnh hai ngày giả ở nhà bởi Vương Diệu, hai người ngọt đặc tượng đánh mấy chục cân mật, chỉ sợ có thể chết chìm mấy ca con kiến.

Lam Úc Kiệt khôi phục đi làm này ngày đang muốn xuất môn, bởi vì là sớm ban, thiên tài tờ mờ sáng, vốn tưởng rằng Vương Diệu định là khởi không đến, không nghĩ tới hần chân trước vừa sáu tẩy hoàn sau lưng Vương Diệu liền cũng vào phòng tắm sáu tẩy.

như vậy sớm người dừng đưa ta, ta chính mình lái xe, cũng không phải tiểu hài tử, không cần như vậy tiếp đưa. Lam Úc Kiệt bộ thượng áo somi liền đứng ở phòng tắm cửa phiêu Vương Diệu.

Hần vừa không là tiểu hài tử cũng không phải nữ nhân, tuy rằng biết là Vương Diệu một phen tâm ý, nhưng hai người nghỉ ngơi thời gian thường xuyên bữa bãi hợp không hơn, hơn nữa Vương Diệu công tác thường xuyên đều là ban đêm mới vội vàng, nhượng hần sáng sớm liền đứng lên chỉ vì lái xe đưa hần đi đi làm Lam Úc Kiệt rốt cuộc cũng là không đành lòng.

không có việc gì, ta vốn liền ngủ đặc thiếu, một ngày tam giờ vậy là đủ rồi, tái nhiều cũng là tham lười mà thôi. Vương Diệu lấy khăn mặt mặt hoàn mặt sau đối với Lam Úc Kiệt vừa đánh hảo linh mang lôi kéo, chính thân nhân xả lại đây, ôn nhuận chính là một hôn.

Vương Diệu nói cũng là sự thật, Lam Úc Kiệt nói bất quá hần, liền cũng từ.

Hai người sửa lại trang phục sẽ xuất môn, xuống lầu trải qua cửa khi đụng phải vương cốc, hai người thấy đều hô hần một tiếng, vương cốc điều tẩu thuốc triều Lam Úc Kiệt cười cười, sau đó ánh mắt lưu đến Vương Diệu trên người, đem hần gọi đã vào nhà.

ba, ta đưa Tiểu Kiệt đi đi làm, chuyện gì chờ ta trở lại nói sau. Vương Diệu chưa đi đến ốc, vội vàng muốn đưa Lam Úc Kiệt.

tiểu tử gấp cái gì, ba chính là với người nói nói mấy câu, nếu không hai phút. vương cốc không để, hần sớm như vậy khởi cũng có chuyện, vài ngày không gặp phải chính mình nhi tử, lúc này đãi đến liền không để đi.

được rồi, người dừng nói lâu lắm. Vương Diệu hồi đầu nhìn nhìn Lam Úc Kiệt, xác định hần không khác thường nghị mới vào phòng.

Thấy bọn họ phụ tử lưỡng có chuyện nói, Lam Úc Kiệt vốn định nói chính mình lái xe được rồi, có thể tưởng tượng Vương Diệu kia tính tình chỉ sợ hấn không chịu, nói sau, vạn nhất lời này vừa ra nhưng Vương Diệu phớt hạ chính mình lão ba bước đi, kia hấn hồng rồi nhân gia phụ tử trong lúc đó hòa khí chẳng phải lỗi, tả hữu nghĩ nghĩ như thế nào cũng không rất hợp, Lam Úc Kiệt đành phải không lên tiếng.

Chỉ là nhìn kia đối phụ tử ở nội môn nói nhỏ không biết nói cái gì đó, Lam Úc Kiệt trong lòng lại có chút không tốt lắm thụ.

Hắn không được tự nhiên đứng bên ngoài đầu, nghĩ rằng, mặc kệ thế nào, chính mình vẫn là ngoại nhân đi.

Vương Diệu vào nhà lý, lỗ tai nghe chính mình lão ba trong lời nói, ánh mắt lại lảng là không tự chủ thẳng phiêu sa ngoài cửa đầu đứng thẳng cái kia tiêm gầy thân ảnh.

diệu tử, ngươi có nghe thấy không? việc này ngươi muốn hảo hảo xử lý, tiểu nhiều kia hài tử chính là bị nhân cấp lừa, ta biết trong bang đầu kiêu kị nhất có nhân bỉnh độc, cũng biết ngươi không chấp nhận được việc này, bất quá ngươi thúc thúc như vậy già đi mới sinh tiểu nhiều này vận mệnh tử, xem ở ba trên mặt, ngươi yếu hoàn điểm bạn hấn..... Diệu tử? diệu tử! vương cốc cần nhần nói liên miên nói một đồng, cũng sợ Vương Diệu dứt khoát hấn hoi làm việc này, không nghĩ tới niệm một đồng Vương Diệu nhưng lại giống tả nhĩ tiến hữu nhĩ ra, du hồn dường như không hơn tâm, theo hấn ánh mắt xem qua đi chỗ đó là thẳng nhìn chăm chăm ngoài cửa Lam Úc Kiệt bóng dáng, vương cốc nhìn không khỏi thẳng thở dài.

Tiểu tử này, có vợ đúng là liên cha cũng không yếu!

ba, đừng thở dài, ngươi nói ta đều biết nói, được rồi, ta biết làm như thế nào. nghe thấy vương cốc thở dài thanh Vương Diệu liền cười hồi đầu nhìn nhà mình lão ba, liên anh bang không làm thuốc phiện sinh ý đây là trên đường đều biết nói sự tình, cổ tình Vương Diệu này một chuyến đi đường trong bang liền nháo ra việc này, sau khi trở về tự nhiên tránh không được thanh tức một phen, Vương Diệu vốn chỉ biết sự tình nhắc lên chính mình tiểu đường đệ vương cốc tránh không được yếu lải nhải vài tiếng, vì thế nghe khi mới không như thế nào để bụng.

tóm lại đối tiểu nhiều kia hài tử ngươi chưa chút đường sống bãi. vương cốc lắc đầu lại thở dài, theo Vương Diệu ánh mắt lại nhìn nhìn ngoài cửa cái kia bóng dáng, vương cốc dạn dạn tẩu thuốc còn nói. đi thôi, đi thôi, đừng làm Tiểu Kiệt đi làm, hai người các ngươi cảm tình ngược lại là hảo, nếu là có thể liền chạy nhanh định ra đến, tuy rằng là một cái nam vợ, khá vậy muốn cho mọi người hiểu được, không thể như vậy không minh bạch tổng ủy khuất nhân gia, ba ba thích náo nhiệt, yển khách nhất định là xưa làm nay bắt chước, các ngươi vợ chồng son thương lượng nhìn xem.

ba không phản đối ta cùng Tiểu Kiệt cùng một chỗ? Vương Diệu ban đầu nghe xong chuyện đó còn cảm thấy có điểm không kiên nhẫn, cái này nghe được nhà mình lão cha nói lời này không khỏi khẩn trương dạng, toàn bộ hỉ thượng đuôi lông mày giống như.

ngươi mọi người mang về đến đã lâu như vậy, ta phản đối còn có dùng sao? vương cốc nhìn nhi tử nói đến lão bà nhất toàn bộ mừng rỡ không khỏi chỉ có thể lắc đầu, nhi đại không khỏi người, xem này tiền đồ, về sau khẳng định là một cái thê nô. nói sau Tiểu Kiệt kia hài tử rất tốt, cá tính hảo, bộ dáng cũng bộ dạng hảo, bên ngoài đầu ứng đối tiến thoái đều là tao nhã, nhân duyên cũng không sai, hơn nữa lại là tề thiên na biên nhân, cái này các ngươi cùng nơi, chúng ta hai bên sẽ không chỉ là kết minh, coi như thân càng thêm thân.

Wương cốc trong đầu này tính toán đánh chân chính là tình, cho nên này vợ hấn là càng xem càng vừa lòng, trừ bỏ sinh không ra tiểu tử đi ra bên ngoài, kia thật đúng là không đắc khủng hoảng.

Vương Diệu nghe xong chỉ cảm thấy choáng váng đầu vù vù.

Cùng lúc hấn cảm thấy vui vẻ, hòa Lam Úc Kiệt cùng một chỗ việc này Vương Diệu biết chính mình nếu là kiên trì hấn lão ba cũng là không có cách nào khác phản đối, bất quá hấn không nghĩ tới lão ba như vậy tán thành, còn tính toán cho bọn hấn bạn hỉ yển chiêu cáo giang hồ.

Về phương diện khác, vương cốc khẩu thảo luận cái kia cá tính hảo, bộ dáng hảo, tao nhã có lẽ có thể ứng đối tiến thoái nhân, Vương Diệu chỉ tại trong lòng cảm thấy buồn cười. Lão ba nói người nọ cũng không phải là hấn Tiểu Kiệt, hấn Tiểu Kiệt sẽ đối hấn khốc lóc om sòm, giường oai, đùa giỡn tùy hứng, không có việc

gì đánh đánh hấn đá đá hấn, còn đem hấn đương người hầu như vậy sai sử đâu! bất quá, tát khởi kiêu đến, ngược lại là không có người có thể chống đỡ đó là.

Phụ tử lưỡng ở trong phòng đầu châu đầu ghé tai nói hơn mười phần, Lam Úc Kiệt ở ngoài phòng đẳng đã muốn có chút không kiên nhẫn.

Lam Úc Kiệt nhìn nhìn trong phòng, quyết định không đợi Vương Diệu chính mình đi trước.

Vương Diệu lúc này đã muốn đuổi tới, bận rộn cúi đầu cúi người hồng nhân, Lam Úc Kiệt tức giận, thưởng hấn hai cái xem thường, cuối cùng bị hấn cuốn lấy không được, vẫn là thượng xe.

Vương cốc theo sau liền yếu xuất môn, xa xa nhìn này một đôi, cúi đầu cười cười.

Tóm lại, nhi tử thích vậy là tốt rồi.

Đeo nhất chỉnh mặt không hiểu tươi cười Vương Diệu tặng Lam Úc Kiệt đi đi làm, sau đó hừ ca, sáng sớm đi ra tổng bộ đi.

Yến khách việc này muốn hảo hảo tìm cách, cấp không thể, vì thế Vương Diệu một chữ cũng không đề.

Hấn tưởng cấp Lam Úc Kiệt một kinh hỉ.

Nói sau, hiện nay là vào đông, rất lạnh, yếu bốn phía yến khách thật sự cũng không thích hợp.c

34. Chương 34

Theo mùa đông càng ngày càng lạnh, thời gian cũng quá đặc bay nhanh, vừa qua khỏi ngoại lễ Giáng Sinh không lâu, thế này mới đảo mắt tân niên liền đến.

Dựa theo tề thiên tổ chức lý hướng lệ, này năm đều là ở lam gia mọi người vây quanh lô cùng nhau quá, bất quá năm nay bởi vì hơn Vương Diệu, Lam Úc Kiệt liền nhượng hấn gọi thượng vương cốc cùng nơi tài giỏi lý quá niên, Vương gia phụ tử cũng liền hai người, vui vẻ liền đồng ý.

sẽ không là ngươi ba yếu xuống bếp đi? nói đến ở lam gia ăn cơm Vương Diệu liền chút phản xạ tính da đầu run lên. Lam Úc Kiệt dẫn hấn trở về hòa lam ba ba ném qua vài lần cơm, kia sau Vương Diệu liền đối với này tối om om đồ ăn có không hiểu sợ hãi.

yên tâm, ta sẽ kêu ngoại quái. Vương Diệu phản ứng nhượng Lam Úc Kiệt cười không ngừng, hấn cũng biết nhà mình lão ba trù nghệ, bất quá đại quá năm còn ăn này khủng bố liệu lý kia không phải đòi mạng sao?

vậy là tốt rồi. Vương Diệu yên tâm gật gật đầu, hiện nay yếu quá niên, trong bang đầu liền sẽ không nhận cái gì sinh ý, chính thanh nhàn.

Trừ tịch buổi sáng nhìn hấn nhàn đến vô sự Lam Úc Kiệt liền kéo hấn trên đường đi mua chút ngày tết đồ dùng.

Lam Úc Kiệt một đường đi một chút mua mua, câu đối xuân, song cửa sổ, diều sức, hồng bao túi đều mua một ít.

Vương Diệu, cũng mua một ít cây quýt về nhà bãi đi? Lam Úc Kiệt mùa đông thời điểm yêu nhất ăn cây quýt, vừa lúc quá niên bãi chút cây quýt hảo xem lại hợp với tình hình, trải qua hoa quả quán khi hấn liền lạp lạp Vương Diệu thủ nói như vậy.

hảo, ngươi thích liền mua. đừng nói là cây quýt, cho dù là Lam Úc Kiệt mở miệng yếu phòng ở, xe, Vương Diệu khẳng định liền mắt cũng không chớp cái nào liền mua cho hấn, một đường như vậy mua đến Vương Diệu đề đặc hai tay tràn đầy vẫn là mãnh gật đầu.

Hai người bên ngoài đầu lung lay có nhất cả ngày, hoàng hôn khi mới trở lại lam gia đem hôm nay chiến lợi phẩm đem lấy ra tú.

Vương Diệu, tái bên trái một chút, đối, đối, hảo, liền thiếp chỗ. Vương Diệu lấy ghế dựa trạm cao ở cửa dán câu đối xuân, Lam Úc Kiệt trạm phía dưới chỉ huy.

còn man giống như vậy một hồi sự thôi! ăn là cơm tất niên, hồ huỳnh là cái thứ nhất đến, nàng đến sớm, vừa lúc nhìn thấy hai người ở thiếp câu đối xuân.

tiểu huỳnh đến sớm nhất. Lam Úc Kiệt thấy nàng đến rất là vui vẻ, lôi kéo nàng liền đã vào nhà, đem Vương Diệu một người để tại bên ngoài. mau vào, ta ba phao trà, là thượng tuyển thiết Quan Âm, hương rất!

Hồ huỳnh đến đây sau, lục tục tề thiên nhân cũng đều đến đây, Vương Diệu về nhà tiếp chính mình lão ba đến về sau mọi người tề, giống như vậy nhất bàn lớn tử nhân ăn bữa cơm đoàn viên Vương gia lương phụ tử vẫn là đầu nhất bị, ngoại quái thái sắc thực phong phú, nhất cơm ăn đến cũng uống mấy chén tiểu mùi rượu phân thật là hòa hợp, cũng là rất đoàn viên cảm giác.

Sau khi ăn xong phòng khách lý vậy nổi lên mặt chược bàn, vương cốc, lam lão cha, tề ngự thiên hơn nữa hồ huỳnh bốn

Thấu thượng bàn chém giết một phen, còn lại nhân vừa ăn hạt dưa, điểm tâm biên nói chuyện phiếm, như vậy niên kỉ thoải mái lại ấm áp, mỗi người trên mặt đều là cười.

Lam Úc Kiệt hàng năm đều lấy đến không ít hồng bao, năm nay trừ bỏ nhà mình lão đại hòa lão ba hai đại bao ngoại còn hơn vương cốc kia một phần, mừng rỡ hẳn toàn bộ mặt đều là mặt mày hồng hào.

xem, nhiều như vậy, lại hồng vừa vui khí. chính vượt thật dày hồng bao túi cười trộm khi Vương Diệu đưa hẳn đãi cá chính trứ, Lam Úc Kiệt cũng không giận, dương tay lý hồng bao cười đến giống hài tử.

yếu đi ra ngoài tản bộ sao? Vương Diệu cười xoa hẳn phát, sau đó đem Lam Úc Kiệt thủ đặt ở trong lòng bàn tay nắm khởi.

Bên ngoài có phong, cũng không lạnh, bởi vì tâm là ấm.

Hai người tay nắm, liền ánh trăng ở ban đêm ngã tư đường thượng thân nhiên tán bước.

Lam Úc Kiệt còn hỉ tư tư nắm bắt hồng bao túi, nửa điểm đều luyến tiếc phóng tới đại y túi tiền đi, Vương Diệu bật cười, thấu tiến lên đem hẳn trên cổ khăn quàng cổ cấp long nhanh chút.

Vương Diệu, ta rất thích quá niên, trưởng càng lớn càng thích. thủ nắm thủ, Lam Úc Kiệt hướng đến thực thích quá niên như vậy một đám người tụ cùng một chỗ cùng cảm giác, bất quá năm nay hẳn đặc biệt, đặc biệt thích, so năm rồi thích còn muốn thích.

Bởi vì năm nay quá niên hơn Vương Diệu làm bạn, Lam Úc Kiệt trong lòng vui mừng giống vào đồng lý uống thượng một ly ấm vù vù ca cao nóng như vậy, nồng đậm, thoải mái hơn nữa ấm áp.

nga? bởi vì có thể lấy tiền mừng tuổi sao? Vương Diệu cười nhìn Lam Úc Kiệt gắt gao nắm bắt hồng bao túi cái tay kia, sau đó theo trong lòng lấy ra một cái chuẩn bị hảo hồng bao túi phóng tới cấp trên.

có thể lấy tiền mừng tuổi cũng là nguyên nhân trong đó chi nhất..... Nghi? cho ta?! cảm ơn! Lam Úc Kiệt vượt Vương Diệu cấp kia một bao thật dày hồng bao cực vi cao hứng, bất quá lập tức lại muốn đến chính mình tuổi so Vương Diệu lớn tứ tuổi, nhận lấy cái kia hồng bao sau không khỏi lại cảm thấy có chút mặt đỏ. mới trước đây trong nhà cùng, quá niên cùng bình thường ngày không có gì hai loại, cơm tất niên cũng là phụ tử hai cái ăn cháo xúng rau ngâm, căn bản không có gì tiền mừng tuổi, cho nên lớn lên về sau đặc biệt thích, luôn hy vọng đem qua tuổi đặc náo nhiệt chút, đại khái xem như đối thơ ấu một loại bồi thường tâm tính đi.

về sau mỗi một quá niên người đều có ta, ta cam đoan chúng ta hàng năm đều náo nhiệt quá. Vương Diệu theo sau lưng quyền Lam Úc Kiệt thân mình, nhượng hẳn đem vài cái đại hồng bao phóng tới đại y túi tiền lý, sau đó trào quá hai nhượng lãnh không khí đông lạnh đặc ứng đồ móng vuốt ở lòng bàn tay lý xoa nắn tăng nhiệt độ.

Lam Úc Kiệt thực yên tâm đem lưng tựa ở Vương Diệu trong lòng, trên đỉnh đầu là Vương Diệu ấm áp cảm hòa tỏa ra đến sương trắng, phương xa thiên không là sáng tỏ Minh Nguyệt, thiên trống không vân, liên một viên ngôi sao đều nhìn không thấy, nhưng nghe Vương Diệu này một phen nói, lại giống có vô số tinh tinh trạng thịnh ở hân đầy mắt, lóe ra mà trong suốt.

Không có rời đi phòng ở rất xa, ngắn ngủn một đoạn đường, hai người chậm rãi tiêu sái, nhưng lại cũng đi rồi hơn một giờ mới trở về.

Lam Úc Kiệt đem trên đường mua thức uống nóng phân cho mỗi người, mặt chược trên bàn chém giết còn khăn trương, Lam Úc Kiệt đem Vương Diệu kéo đến sô pha thượng, vụng trộm cũng tắc hồng bao cho hắn, Vương Diệu ngốc hề hề nở nụ cười.

Đồng hồ báo thức ngưng ngừng đi tới, không lâu chơi mặt chược cũng tan bàn, mấy nhà sung sướng mấy nhà sầu đem thắng thua cấp quán, sau đó liền ngồi trở lại sô pha thượng xem tân niên đặc biệt tiết mục.

Zero chỉnh, tất cả mọi người thu hoạch lớn tươi cười hồ nói tân niên khoái hoạt.

tốt lắm, cũng đã chậm, lâu hai phòng đại gia đều tự chiếu năm rồi như vậy tể tể, bọn nhỏ đi ngủ sớm một chút lam lão cha tươi cười đầy mặt phái đại gia trở về phòng.

Lam gia phòng không nhiều lắm, vốn trang bọn họ một đám người là đủ, bất quá năm nay hơn Vương gia lưỡng phụ tử, này phòng liền không đủ phân.

lão cha ngủ ngon, tân niên khoái hoạt! Vương Diệu hòa Lam Úc Kiệt ngủ một gian, tề ngự thiên hòa thiệu Thanh Vân ngủ một gian, hồ huynh là nữ sinh chính mình một gian, lưu manh hòa a nhậm ngủ một gian, đồng hi tính tình cổ quái một người dám cũng chiếm một phòng, phân công hảo sau đều tự hưởng phòng tan.

cốc gia, thật có lỗi, phòng không quá đủ, hôm nay nhiều người buổi tối liền ủy khuất người theo ta tể tể. đuổi rồi mọi người, lam ba ba có chút ngưng ngừng hồi đầu đối vương cốc nói.

ai, ta không quan hệ, đi thôi. vương cốc ha ha nở nụ cười vài tiếng sau liền theo lam ba ba trở về phòng.

35. Chương 35

Ngủ ở lam gia, Lam Úc Kiệt trong phòng Vương Diệu đây là đầu một hồi, bất quá bởi vì làm ầm ĩ cả ngày, hai người đều có chút mệt mỏi, tẩy quá tắm sau liền trên giường ngủ.

Wương Diệu, người đã ngủ chưa? nằm xuống đến không lâu Lam Úc Kiệt vốn định ngủ, sau lại lại giống nhớ tới cái gì, hắn liền chỉ giơ đẩy đẩy Vương Diệu.

còn không có, làm sao vậy? người muốn sao? Vương Diệu thiên nhiên, nhượng Lam Úc Kiệt thôi hai hạ liền buồn ngủ toàn tiêu.

yếu của người đầu! một phòng mọi người ở ngủ, vách tường bạc, người không biết xấu hổ ta còn muốn đầu! Lam Úc Kiệt hai gò má đồng hồng, giận tái đi vì sân liền đạp Vương Diệu một cước.

Hắn bình thường là đối chính mình dục vọng thực thành thực, bất quá Vương Diệu phản ứng cũng không tất yếu như vậy trắng ra đi? huống chi, hắn đêm nay chỉ là muốn tìm Vương Diệu trò chuyện thôi.

hảo, hảo, là ta không biết xấu hổ, Tiểu Kiệt đừng nóng giận. Vương Diệu ha ha cười cười, hai móng vuốt bao quát đem Lam Úc Kiệt cấp kéo vào trong lòng.

ai, Vương Diệu, người ba rót cuộc là cái gì ý tứ a? suốt ngày quần quít lấy ta ba hắn là muốn làm ma? Lam Úc Kiệt nghiên cứu việc này hảo một trận, bắt đầu hắn nghĩ đến vương cốc không có hảo ý, bất quá quan sát gấp thời lâu ngày lại cảm thấy giống như không phải như vậy một hồi sự, khiến cho sau lại Lam Úc Kiệt mỗi khi nhìn thấy vương cốc cái kia không biết nên hình dung như thế nào khuôn mặt tươi cười luôn không tự chủ liền nổi lên một thân nổi da gà.

có sao? ta ba quần quít lấy người ba? Vương Diệu gãi gãi đầu, xác thực không hiểu được có chuyện như vậy.

có, ta nhìn thấy ta ba mười lần thời điểm có tám lần người ba đều sẽ ở. Lam Úc Kiệt lời này tuyệt không giả, nói khá chắc chắn.

kia..... Nên sẽ không là coi trọng người ba đi? Vương Diệu nhìn trần nhà nghĩ nghĩ làm ra chấm dứt luận, nhưng lập tức lại bị một cái khác ý tưởng cấp phủ định. bất quá ta lão ba hẳn là không loại này khuynh hướng a, hẳn thích là phong tạo hình nữ nhân, nghe nói là càng tạo càng mạnh hơn.

Vương Diệu vừa mới bị đá eo còn đau, theo lời này vừa ra lại bị đá một cước, họa vô đơn chí, may mắn Lam Úc Kiệt lực đạo cũng không tính quá lớn, bằng không Vương Diệu đã có thể không hay ho.

thí, đừng nói người ba không phải, ta ba cho dù là cũng không như vậy không ánh mắt! nói sau, ta ba khẳng định không phải, Vương Diệu, người ba nếu có cái loại này ý tưởng vậy người sớm làm nhượng hẳn ly ta ba xa một chút, ta ba khá đơn thuần. nói xong Lam Úc Kiệt lại nhìn Vương Diệu cánh tay. nhân gia nói nhi tử giống lão ba, ta nhớ rõ vừa nhận thức của người thời điểm người cũng đều thích mang cái loại này ngực đại ngực nghech nữ nhân tại bên người, Vương Diệu, người xem rõ ràng, ta cũng không cái loại này bỏ sửa dáng người, người nếu hối hận đến là sớm làm theo ta nói, ta hảo thu thập hành lý theo nhà người bàn đi.

ai, Tiểu Kiệt, bảo bối của ta, người nói nơi nào, trừ người ra ta nơi nào còn có khác tâm tư. Ta không phải là nói nói mà thôi, người đừng quả thật, ta ba hai người đều một phen tuổi, phía trước cũng không có quá thích thượng nam nhân ví dụ, đương nhiên là không có khả năng. Vương Diệu da dày, cánh tay bị ninh đặc một mảnh xanh tím cũng bất quá giống bị muỗi đinh đường như không đến nơi đến chốn, nhưng là Lam Úc Kiệt thủ non mịn, vụn nhất quay thủ hẳn khả luyện tiếc, đành phải bận rộn trấn an. ta ba về hưu cho nên thời gian đang đông, nói sau nhân luôn cần bằng hữu thôi, có lẽ là với người ba chơi thân cho nên thân thiện điểm, đều này tuổi, ba ba nhóm cao hứng thì tốt rồi, đừng nghĩ nhiều lắm.

hừ, này còn giống câu tiếng người. Vương Diệu lời này hổng đặc hảo, Lam Úc Kiệt nghe được dễ nghe, ngẫm lại kỳ thật hẳn là cũng chính là như vậy, cũng không biết chính mình ở đa tâm cái gì, hứa là nghĩ nhiều.

Lam Úc Kiệt vừa lòng oa ở Vương Diệu cánh tay thượng cọ, nghe lẫn nhau trầm ổn hô hấp chậm rãi ngủ.

Vô cùng náo nhiệt qua một tân niên, năm nhất quá hoàn Vương Diệu liền bắt đầu tay yển khách chi tiết, suy tư về cái dạng gì nơi sân, thái sắc, trang phục đẳng đẳng, chỉ là trong tay tư liệu liền một đồng, nhìn xem hoa mắt hỗn loạn.

Kỳ thật hai người đều là đồng tính, Vương Diệu hỏi qua nhân, đại bộ phận đồng tính bạn lữ đều là cùng một chỗ ngay tại cùng nhau, long trọng một chút sẽ tới nước ngoài đi tổ chức hôn lễ hơn nữa đăng ký, về phần quốc nội tuy rằng nam phong thịnh hành bất quá ngược lại là còn không thừa nhận đồng tính hôn nhân, cho nên không chỉ nói hôn lễ, liên yển khách đều là xưa nay chưa từng có.

Vương Diệu như vậy cùng vương cốc nói thời điểm, vương cốc điều tẩu thuốc mười phần không đồng ý như vậy thuyết pháp.

quần hần nam nữ, dù sao là người tuyển, yếu cùng một chỗ cả đời nhân, nam lại làm sao vậy? tổng cũng là yếu quá môn vợ, cưới vợ nhi không chiêu cáo một chút đại gia chúng ta liền anh bang mặt mũi hưởng chỗ nào các?! chiêu ta nói yển khách là tuyệt đối không thể thiếu! cũng không phải nhận không ra người, diệu tử, người cũng không hy vọng thú tức phụ giống làm tắc giống nhau đi, tóm lại chúng ta có thể điệu thấp, nhưng là muốn làm được phong phong cảnh quang, như vậy theo người mới cũng không tính không danh không phân, đối lam gia, xếp hợp lý thiên tổ chức, đối chúng ta bang, cái này gọi là tam thắng! vương cốc nói đến sau lại tẩu thuốc cũng điều không ngừng, cầm ở trong tay miệng nói nước miếng tung bay, trong lòng cái kia nhạc a! không cần ra ngoại quốc, chúng ta liền như vậy ở quốc nội làm, nước ngoài cùng chúng ta có kết minh bang phái đại lão đều mời đến, như vậy khẳng định náo nhiệt!

Vương Diệu gật gật đầu, ngược lại là cũng không phản đối.

Hắn cũng không hy vọng Lam Úc Kiệt là không danh không phận đi theo chính mình, hắn hy vọng cho hắn hứa hẹn.

Lam Úc Kiệt từ trước phóng đảng quán, hiện nay là Vương Diệu dùng hết phương pháp đem cấp quyền ở tại bên người, nhưng Vương Diệu trong lòng ngẫu nhiên vẫn là hội ẩn ẩn cảm thấy có chút bất an.

Vương Diệu cảm thấy chính mình cũng cần Lam Úc Kiệt một phần hứa hẹn.

Liên anh bang tình báo vô hướng đến thực tình chuẩn cũng rất hiệu suất, bất quá dùng ở sưu tập như vậy tình báo này vẫn là phá lệ đầu nhất bị.

Chu toàn phủ bỏ lớn số liệu hướng văn phòng bên trong tẩu biên cảm thấy buồn bực.

Nhiều như vậy cùng kết hôn có liên quan tư liệu là muốn khô ma dùng là?

Diệu ca yếu kết hôn?

Tân nương là ai?

Kiệt ca đâu? diệu ca kết hôn kiệt ca làm sao được.....? hai người bọn họ không phải một đôi sao?

Đều cùng một chỗ đã hơn một năm, không phải liền như vậy phân đi?

Một đám vấn đề giống phao phao giống nhau không ngừng toát ra đến ở chu toàn trong đầu bồi hồi, bất quá tưởng phá đầu vẫn là khó giải.

diệu ca, tư liệu phóng bên này. đem bỏ lớn số liệu hướng nặc đại bàn công tác thượng ngay ngắn chỉnh tề dọn xong Hậu Chu toàn một mặt vụng trộm dùng ánh mắt phiêu nhà mình lão đại.

ân. Vương Diệu bộ dáng hòa bình thường giống nhau, không có gì bất đồng.

Chu toàn nhìn trong lòng càng là nghi hoặc.

có việc? Vương Diệu vốn không ngại đầu, bất quá chu toàn thật sự ở bên cạnh bàn ngắn người hồi lâu, Vương Diệu không khỏi đem ánh mắt dời về phía hắn.

a..... Không..... Cũng không có gì sự. chu toàn bận rộn lắc đầu, nhìn hạ nói mặt kia đôi tư liệu, chu toàn vẫn là nuốt không dưới lòng hiếu kỳ. diệu ca yếu kết hôn?

ân, có thể nói như vậy. Vương Diệu đối với chu toàn trừng mắt há mồm ngốc dạng bật cười, tiếp theo trong đầu khiêu ốc hòa Lam Úc Kiệt đứng ở yến phòng khách thượng hòa đối phương hứa hẹn tư thủ cả đời hình ảnh, Vương Diệu cười đến càng là vui mừng

36. Chương 36

Ngủ ở lam gia, Lam Úc Kiệt trong phòng Vương Diệu đây là đầu một hồi, bất quá bởi vì làm ầm ĩ cả ngày, hai người đều có chút mệt mỏi, tẩy quá tắm sau liền trên giường ngủ.

Vương Diệu, người đã ngủ chưa? nằm xuống đến không lâu Lam Úc Kiệt vốn định ngủ, sau lại lại giống nhớ tới cái gì, hắn liền chỉ giờ đẩy đẩy Vương Diệu.

còn không có, làm sao vậy? người muốn sao? Vương Diệu thiện miên, nhượng Lam Úc Kiệt thôi hai hạ liền buồn ngủ toàn tiêu.

yếu của người đầu! một phòng mọi người ở ngủ, vách tường bạc, người không biết xấu hổ ta còn muốn đầu! Lam Úc Kiệt hai gò má đồng hồng, giận tái đi vì sân liền đập Vương Diệu một cước.

Hắn bình thường là đối chính mình dục vọng thực thành thực, bất quá Vương Diệu phản ứng cũng không tất yếu như vậy trắng ra đi? huống chi, hắn đêm nay chỉ là muốn tìm Vương Diệu trò chuyện thôi.

hảo, hảo, là ta không biết xấu hổ, Tiểu Kiệt đừng nóng giận. Vương Diệu ha ha cười cười, hai móng vuốt bao quát đem Lam Úc Kiệt cấp kéo vào trong lòng.

ai, Vương Diệu, ngươi ba rất cuộc là cái gì ý tứ a? suốt ngày quần quít lấy ta ba hẳn là muốn làm ma? Lam Úc Kiệt nghiên cứu việc này hảo một trận, bắt đầu hẳn nghĩ đến vương cốc không có hảo ý, bắt quá quan sát gấp thời lâu ngày lại cảm thấy giống như không phải như vậy một hồi sự, khiến cho sau lại Lam Úc Kiệt mỗi khi nhìn thấy vương cốc cái kia không biết nên hình dung như thế nào khuôn mặt tươi cười luôn không tự chủ liền nổi lên một thân nổi da gà.

có sao? ta ba quần quít lấy ngươi ba? Vương Diệu gãi gãi đầu, xác thực không hiểu được có chuyện như vậy.

có, ta nhìn thấy ta ba mười lần thời điểm có tám lần ngươi ba đều sẽ ở. Lam Úc Kiệt lời này tuyệt không giả, nói khả chắc chắn.

kia..... Nên sẽ không là coi trọng ngươi ba đi? Vương Diệu nhìn trần nhà nghĩ nghĩ làm ra chấm dứt luận, nhưng lập tức lại bị một cái khác ý tưởng cấp phủ định. bất quá ta lão ba hẳn là không loại này khuynh hướng a, hẳn thích là phong tạo hình nữ nhân, nghe nói là càng tạo càng mạnh hơn.

Vương Diệu vừa mới bị đá eo còn đau, theo lời này vừa ra lại bị đá một cước, họa vô đơn chí, may mắn Lam Úc Kiệt lực đạo cũng không tính quá lớn, bằng không Vương Diệu đã có thể không hay ho.

thí, đừng nói ngươi ba không phải, ta ba cho dù là cũng không như vậy không ánh mắt! nói sau, ta ba khẳng định không phải, Vương Diệu, ngươi ba nếu có cái loại này ý tưởng vậy ngươi sớm làm nhượng hẳn ly ta ba xa một chút, ta ba khả đơn thuần. nói xong Lam Úc Kiệt lại nhìn Vương Diệu cánh tay. nhân gia nói nhi tử giống lão ba, ta nhớ rõ vừa nhận thức của ngươi thời điểm ngươi cũng đều thích mang cái loại này ngực đại ngực nghếch nữ nhân tại bên người, Vương Diệu, ngươi xem rõ ràng, ta cũng không cái loại này bò sữa đáng người, ngươi nếu hối hận đến là sớm làm theo ta nói, ta hảo thu thập hành lý theo nhà ngươi bàn đi.

ai, Tiểu Kiệt, bảo bối của ta, ngươi nói nơi nào, trừ ngươi ra ta nơi nào còn có khác tâm tư. Ta không phải là nói nói mà thôi, ngươi đừng quả thật, ta ba hai người đều một phen tuổi, phía trước cũng không có quá thích thượng nam nhân ví dụ, đương nhiên là không có khả năng. Vương Diệu da dày, cánh tay bị ninh đặc một mảnh xanh tím cũng bất quá giống bị muối dính đường như không đến nơi đến chốn, nhưng là Lam Úc Kiệt thủ non mịn, vạn nhất quay thủ hẳn khả luyện tiết, đành phải bận rộn trấn an. ta ba về hưu cho nên thời gian đang đông, nói sau nhân luôn cần bằng hữu thôi, có lẽ là với ngươi ba chơi thân cho nên thân thiện điểm, đều này tuổi, ba ba nhóm cao hứng thì tốt rồi, đừng nghĩ nhiều lắm.

hừ, này còn giống câu tiếng người. Vương Diệu lời này hổng đặc hảo, Lam Úc Kiệt nghe được dễ nghe, ngẫm lại kỳ thật hẳn là cũng chính là như vậy, cũng không biết chính mình ở đa tâm cái gì, hứa là nghĩ nhiều.

Lam Úc Kiệt vừa lòng oa ở Vương Diệu cánh tay thượng cạo, nghe lẫn nhau trầm ổn hô hấp chậm rãi ngủ.

Vô cùng náo nhiệt qua một tân niên, năm nhất quá hoàn Vương Diệu liền bắt đầu tay yển khách chi tiết, suy tư về cái dạng gì nơi sân, thái sắc, trang phục đẳng đẳng, chỉ là trong tay tư liệu liền một đồng, nhìn xem hoa mắt hỗn loạn.

Kỳ thật hai người đều là đồng tính, Vương Diệu hỏi qua nhân, đại bộ phận đồng tính bạn hữu đều là cùng một chỗ ngay tại cùng nhau, long trọng một chút sẽ tới nước ngoài đi tổ chức hôn lễ hơn nữa đăng ký, về phần quốc nội tuy rằng nam phong thịnh hành bất quá ngược lại là còn không thừa nhận đồng tính hôn nhân, cho nên không chỉ nói hôn lễ, liên yển khách đều là xưa nay chưa từng có.

Vương Diệu như vậy cùng vương cốc nói thời điểm, vương cốc điều tẩu thuốc mười phần không đồng ý như vậy thuyết pháp.

quần hần nam nữ, dù sao là người tuyển, yếu cùng một chỗ cả đời nhân, nam lại làm sao vậy? tổng cũng là yếu quá môn vợ, cưới vợ nhi không chiêu cáo một chút đại gia chúng ta liền anh bang mặt mũi hưởng chỗ nào các?! chiêu ta nói yển khách là tuyệt đối không thể thiếu! cũng không phải nhận không ra người, diệu tử, ngươi cũng không hy vọng thú tức phụ giống làm tặc giống nhau đi, tóm lại chúng ta có thể điệu thấp,

nhưng là muốn làm được phong phong cảnh quang, như vậy theo người mới cũng không tính không danh không phân, đối lam gia, xếp hợp lý thiên tổ chức, đối chúng ta bang, cái này gọi là tam thắng! vương cốc nói đến sau lại tẩu thuốc cũng điều không ngừng, cầm ở trong tay miệng nói nước miếng tung bay, trong lòng cái kia nhạc a! không cần ra ngoại quốc, chúng ta liền như vậy ở quốc nội làm, nước ngoài cùng chúng ta có kết minh bang phái đại lão đều mời đến, như vậy khẳng định náo nhiệt!

Vương Diệu gật gật đầu, ngược lại là cũng không phản đối.

Hắn cũng không hy vọng Lam Úc Kiệt là không danh không phân đi theo chính mình, hắn hy vọng cho hắn hứa hẹn.

Lam Úc Kiệt từ trước phóng đảng quán, hiện nay là Vương Diệu dùng hết phương pháp đem cấp quyền ở tại bên người, nhưng Vương Diệu trong lòng ngẫu nhiên vẫn là hội ẩn ẩn cảm thấy có chút bất an.

Vương Diệu cảm thấy chính mình cũng cần Lam Úc Kiệt một phần hứa hẹn.

Liên anh bang tình báo võng hướng đến thực tình chuẩn cũng rất hiệu suất, bất quá dùng ở sưu tập như vậy tình báo này vẫn là phá lệ đầu nhất bị.

Chu toàn phủng bó lớn số liệu hướng văn phòng bên trong tẩu biên cảm thấy buồn bực.

Nhiều như vậy cùng kết hôn có liên quan tư liệu là muốn khô ma dùng là?

Diệu ca yếu kết hôn?

Tân nương là ai?

Kiệt ca đâu? diệu ca kết hôn kiệt ca làm sao được.....? hai người bọn họ không phải một đôi sao?

Đều cùng một chỗ đã hơn một năm, không phải liền như vậy phân đi?

Một đám vấn đề giống phao phao giống nhau không ngừng toát ra đến ở chu toàn trong đầu bồi hồi, bất quá tưởng phá đầu vẫn là khó giải.

diệu ca, tư liệu phóng bên này. đem bó lớn số liệu hướng nặc đại bàn công tác thượng ngay ngắn chỉnh tề dọn xong Hậu Chu toàn một mặt vụng trộm dùng ánh mắt phiêu nhà mình lão đại.

ân. Vương Diệu bộ dáng hòa bình thường giống nhau, không có gì bất đồng.

Chu toàn nhìn trong lòng càng là nghi hoặc.

có việc? Vương Diệu vốn không ngẩng đầu, bất quá chu toàn thật sự ở bên cạnh bàn ngăn người hồi lâu, Vương Diệu không khỏi đem ánh mắt dời về phía hắn.

a..... Không..... Cũng không có gì sự. chu toàn bận rộn lắc đầu, nhìn hạ nói mặt kia đôi tư liệu, chu toàn vẫn là nuốt không dưới lòng hiếu kỳ. diệu ca yếu kết hôn?

ân, có thể nói như vậy. Vương Diệu đối với chu toàn trừng mắt há mồm ngốc dạng bật cười, tiếp theo trong đầu khiêu ốc hòa Lam Úc Kiệt đứng ở yến phòng khách thượng hòa đối phương hứa hẹn tư thủ cả đời hình ảnh, Vương Diệu cười đến càng là vui mừng

37. Chương 37

Vương Diệu, ta ngay cả người có kết giao đối tượng cũng không biết đâu, như thế nào sẽ kết hôn như vậy đột nhiên? liệu phi vừa mới một ngụm tô bính, đều còn không có nuốt vào liền trừng lớn ánh mắt đối với Vương Diệu tràn đầy không thể tin.

kỳ thật không tính đột nhiên. Chúng ta cùng một chỗ có đã hơn một năm, chỉ là bởi vì lẫn nhau đều bận rộn, cho nên không dẫn hắn theo các người chính thức giới thiệu quá. nói lên chính mình người trong lòng, Vương Diệu cười đến có chút ngu đần.

Hắn liền như vậy vài cái tri giao bạn tốt, không mang Lam Úc Kiệt tham dự quá bằng hữu tụ hội thật sự không phải có tâm, có vài lần Vương Diệu cũng hỏi qua Lam Úc Kiệt, bất quá thời gian thượng cũng không đúng dịp.

ta xem là người luyện tiếu mang đi ra nhượng chúng ta xem đi. ngự tinh ngôn trên đùa hẩn, kỳ thật hẩn sớm nhìn ra Vương Diệu đang nói luyện ái, nói không chừng này khối đầu gỗ hội thông suốt còn là hẩn đề điểm đâu, cho nên nghe thể tin tức hẩn cũng không phải rất kinh ngạc, chỉ là hảo kì cùng Vương Diệu cùng một chỗ sẽ là như thể nào nhân.

ha ha, dù sao ngày đó các người trình diện chỉ thấy được đến, ta trước hết bán cái nút, cho các người đương thiên đều dọa nhảy dựng đi. Vương Diệu cười mỉa mắt, cũng không tính toán nói cho này hai người kỳ thật chính mình thân thân ái nhân bọn họ đều nhận thức, trong lòng tính toán tốt nhất làm cho bọn họ ngày đó đều kinh ngạc một phen. đây là thiệp cưới, ngày liền đính tại hạ tháng, có thể cùng gia mang quyền đến cho ta chúc mừng, bất quá nhớ rõ đừng đến muộn.

không thành vấn đề, người kết hôn chúng ta nào có không đến đạo lý. ngự tinh nói cười nhận thiệp cưới, hòa liễu phi giống nhau ở trong lòng đều vì Vương Diệu tìm được rồi hạnh phúc thuộc sở hữu mà cảm thấy thực vui vẻ.

Lúc này bệnh viện kia một mặt, Lam Úc Kiệt ở cửa khô đợi trong chốc lát, liền Vương Diệu bóng dáng cũng chưa nhìn thấy.

Hẩn nghĩ nghĩ, cũng lười gọi điện thoại cấp Vương Diệu, thăm nghĩ nếu đều bận rộn đến mức đã quên tới đón hẩn, kia nhất định là bận rộn phiên mới như vậy, Lam Úc Kiệt ngược lại không nghĩ quấy rầy hẩn.

Chính mình cũng không phải muốn người hồng niên kỉ, Lam Úc Kiệt nghĩ nghĩ, quyết định thượng quán bar uống một chén tái về nhà.

Bởi vì đến thời gian sớm, quán bar lý còn không có người nào, hôn ám màu lam ngọn đèn hạ chỉ linh linh tinh tinh có mấy bàn khách nhân ở.

tiểu tổng, cho ta một ly bom nổ dưới nước. thấu thượng quây bar, Lam Úc Kiệt thói quen tính trước điểm một ly chính mình thường uống rượu.

Điều rượu sư tiểu tổng ngẩng đầu nhìn Lam Úc Kiệt hảo lập tức, muốn nói lại thôi từ chối một hồi lâu nhi, sau lại vẫn là không có bao nhiêu nói chuyện, chỉ là khuôn mặt thượng hơn một chút cùng loại đồng tình biểu tình.

như thế nào, ta trên mặt nở hoa rồi sao, cho người như vậy xem ta? Lam Úc Kiệt bị hẩn như vậy vừa thấy chỉ cảm thấy có chút không hiểu kỳ diệu.

ta chỉ là ở tưởng lời đồn bay đầy trời người như thế nào còn có thể như vậy bình tĩnh đâu. tiểu tổng động thủ bắt đầu điều rượu, cực kỳ bé nhỏ khẽ thở dài một chút.

cái gì lời đồn? tiếp nhận kia chén rượu sau Lam Úc Kiệt xuyết một ngụm, tiểu tổng kia nói hẩn nghe không phải thực hiểu được.

đỗ bông sơ như vậy, người cũng như vậy, thật không biết các người cái này gọi là có ăn ý vẫn là đồng bệnh tương liên. tiểu tổng có một chút không một chút cầm khăn lau chà lau mặt bàn. người không phải nói thật lâu không gặp gỡ đỗ bông sơ sao? tiền hai ngày hẩn đến đây, uống nhất cả đêm rượu, túy đặc tượng thân rỉ ra, cuối cùng vẫn là ta tan tâm sau đưa hẩn trở về. Hẩn cũng là thăm, nhiều như vậy năm thật vất vả gặp phải một thích, kết quả cuối cùng nhân gia vì tiền đồ vẫn là đem hẩn quăng, nghe nói người nọ cưới hẩn lão bản nữ nhi, ngay tại tháng trước.

Loại này phá sự ở vòng luẩn quẩn lý thường có, lâu đại gia cũng không thậm đồng tình, chỉ cho là trà dư tửu hậu bát quái nghe một chút, bất quá sự tình phát sinh ở người quen trên người, nghe đứng lên trong lòng luôn không quá thoải mái.

Đỗ bông sơ cùng Lam Úc Kiệt giao tình xem như không sai, hơn nữa Lam Úc Kiệt chính mình cũng ngộ quá cùng loại sự tình, cho nên càng là cảm thấy xót xa.

Uống một ngụm rượu, hẩn không nhiều làm bình luận.

kiệt ca, loại chuyện này nhiều lắm, người cũng là hiểu được nhân, phát tiết một chút qua còn chưa tính, tổng quá người ghen ở trong lòng muện hồng rồi hảo, đến đây đi, lại đến một ly, này chén ta mời khách. nói xong nói xong tiểu tổng lại thở dài, trong tay động tác thực niệm liền lại điều một ly bom nổ dưới nước đổ lên Lam Úc Kiệt trước mặt.

mời ta? vì cái gì? yếu thỉnh cũng không phải thỉnh hấn đi? thất tình là đồ bông sơ không phải sao? tiểu tổng trong lời nói Lam Úc Kiệt là càng nghe càng hồ đồ.

kiệt ca, người cũng đừng man ta, uống đi, ta đều nghe nói. Liên anh bang lão đại tháng sau kết hôn, ngày hòa tiệc rượu đều đỉnh tốt lắm, tuy rằng điệu thấp chỉ mở ba mươi bàn, bất quá trên đời nào có không ra phong tin tức, hơn nữa bát quái, truyền đặc khả nhanh, hiện tại hắc bạch lưỡng đạo đại gia lén đều ở đoán thú không biết là cái gì nữ nhân đâu. tiểu tổng lắc đầu thở dài, Lam Úc Kiệt thật sự bình tĩnh đặc không giống hấn hấn là phải có bộ dáng. có lẽ là ta nhiều chuyện, khi đó nghe được các người cùng một chỗ còn cho người cảm thấy có chút vui vẻ, dù sao ở vòng lẩn quẩn lý tìm hướng vào bạn lữ cũng không dễ dàng, kiệt ca người ở vòng lẩn quẩn mười mấy năm cũng mới theo như vậy một người mà thôi, bất quá cái kia Vương Diệu vốn sẽ không là trong vòng nhân, hội như vậy có lẽ chính người trong lòng sớm đã có số, ai, tóm lại liền uống đi, nhất túy giải Thiên sầu, đừng nghĩ nhiều lắm cũng là hảo.

Tiểu tổng trong lời nói ở Lam Úc Kiệt trong đầu nổ tung, trong lòng giống bị đã đánh mất một viên bom nguyên tử, uy lực chi đại, đột nhiên trong lúc đó hấn nhưng lại cũng có chút khó có thể thừa nhận.

Wương Diệu yếu kết hôn?!

Chuyện khi nào? với ai? vì cái gì hấn tuyệt không cảm kích?

Hơn nữa..... Ngày..... Thế nhưng ngay tại tháng sau?

Này tính cái gì?! Vương Diệu gần nhất bận rộn thành như vậy, nguyên lai muốn kết hôn?

Hấn muốn gạt chính mình kết hôn, sau đó tiếp tục duy trì như vậy quan hệ sao?

Lam Úc Kiệt có rất nhiều nghi vấn đại quá kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại cái gì phản ứng cũng làm không được, cả người tựa như bị dính ở tại chỗ dường như không thể động đậy.

Hấn im lặng cúi đầu uống rót Độ nhị chén rượu, sau đó không nói thêm gì liền đi, liên câu tái kiến cũng chưa nhớ rõ muốn nói.

Wương Diệu..... Cư nhiên yếu kết hôn

Nhìn quán bar bên ngoài màu xám thiên không, Lam Úc Kiệt bề ngoài thoát nhìn thực bình tĩnh.

Hấn năm nay hai mươi bát, không phải Thập bát tuổi như vậy phóng đảng vô tri niên kỷ, cho nên hấn không có bao nhiêu năm trước xúc động cùng phần hấn, có chỉ là thật sâu, vậy kết vết thương lại lần nữa bị mở ra như vậy, huyết ồ ồ trong lòng đầu trào ra, mà lệ chậm rãi nuốt ở ánh mắt để.

Có người nói khó nhất quá thời điểm là không có nước mắt.

Năm đó Lôi Mông, Lam Úc Kiệt thậm chí nghĩ không ra chính mình hay không thật sự thương hấn.

Nhưng là nay Vương Diệu, Lam Úc Kiệt lại biết chính mình đã muốn hăm sâu vũng bùn.

Hấn yêu Vương Diệu, có lẽ hấn chưa bao giờ mở miệng nói qua, nhưng có chút tình cảm đã muốn không cần nói cũng biết.

38. Chương 38

Wương Diệu, ta ngay cả người có kết giao đối tượng cũng không biết đâu, như thế nào sẽ kết hôn như vậy đột nhiên? liễu phi vừa mới một ngụm tô bính, đều còn không có nuốt vào liền trừng lớn ánh mắt đối với Vương Diệu tràn đầy không thể tin.

kỳ thật không tính đột nhiên. Chúng ta cùng một chỗ có đã hơn một năm, chỉ là bởi vì lẫn nhau đều bận rộn, cho nên không dẫn hấn theo các người chính thức giới thiệu quá. nói lên chính mình người trong lòng, Vương Diệu cười đến có chút ngu dần.

Hấn liền như vậy vài cái tri giao bạn tốt, không mang Lam Úc Kiệt tham dự quá bằng hữu tụ hội thật sự không phải có tâm, có vài lần Vương Diệu cũng hỏi qua Lam Úc Kiệt, bất quá thời gian thượng cũng không đúng dịp.

ta xem là người luyện tiếu mang đi ra nhượng chúng ta xem đi. ngụy tĩnh ngôn trên đùa hấn, kỳ thật hấn sớm nhìn ra Vương Diệu đang nói luyện ái, nói không chừng này khối đầu gỗ hội thông suốt còn là hấn đề điểm đầu, cho nên nghe thế tin tức hấn cũng không phải rất kinh ngạc, chỉ là hảo kì cùng Vương Diệu cùng một chỗ sẽ là như thế nào nhân.

ha ha, dù sao ngày đó các người trình diện chỉ thấy được đến, ta trước hết bán cái nút, cho các người đương thiên đều dọa nhảy dựng đi. Vương Diệu cười mỉa mắt, cũng không tính toán nói cho này hai người kỳ thật chính mình thân thân ái ái nhân bọn họ đều nhận thức, trong lòng tính toán tốt nhất làm cho bọn họ ngày đó đều kinh ngạc một phen. đây là thiệp cưới, ngày liền đính tại hạ tháng, có thể cùng gia mang quyến đến cho ta chúc mừng, bất quá nhớ rõ đừng đến muộn.

không thành vấn đề, người kết hôn chúng ta nào có không đến đạo lý. ngụy tĩnh nói cười nhận thiệp cưới, hòa liễu phi giống nhau ở trong lòng đều vì Vương Diệu tìm được rồi hạnh phúc thuộc sở hữu mà cảm thấy thực vui vẻ.

Lúc này bệnh viện kia một mặt, Lam Úc Kiệt ở cửa khô đợi trong chốc lát, liền Vương Diệu bóng dáng cũng chưa nhìn thấy.

Hấn nghĩ nghĩ, cũng lười gọi điện thoại cấp Vương Diệu, thăm nghĩ nếu đều bận rộn đến mức đã quên tới đón hấn, kia nhất định là bận rộn phiên mới như vậy, Lam Úc Kiệt ngược lại không nghĩ quấy rầy hấn.

Chính mình cũng không phải muốn người hồng niên kỉ, Lam Úc Kiệt nghĩ nghĩ, quyết định thượng quán bar uống một chén tái về nhà.

Bởi vì đến thời gian sớm, quán bar lý còn không có người nào, hôn ám màu lam ngọn đèn hạ chỉ linh linh tinh tinh có mấy bàn khách nhân ở.

tiếu tổng, cho ta một ly bom nổ dưới nước. thẩu thượng quầy bar, Lam Úc Kiệt thói quen tính trước điểm một ly chính mình thường uống rượu.

Điều rượu sư tiếu tổng ngẩng đầu nhìn Lam Úc Kiệt hảo lập tức, muốn nói lại thôi từ chối một hồi lâu nhi, sau lại vẫn là không có bao nhiêu nói chuyện, chỉ là khuôn mặt thượng hơn một chút cùng loại đồng tình biểu tình.

như thế nào, ta trên mặt nở hoa rồi sao, cho người như vậy xem ta? Lam Úc Kiệt bị hấn như vậy vừa thấy chỉ cảm thấy có chút không hiểu kỳ diệu.

ta chỉ là ở tưởng lời đồn bay đầy trời người như thế nào còn có thể như vậy bình tĩnh đầu. tiếu tổng động thủ bắt đầu điều rượu, cực kỳ bé nhỏ khẽ thở dài một chút.

cái gì lời đồn? tiếp nhận kia chén rượu sau Lam Úc Kiệt xuyết một ngụm, tiếu tổng kia nói hấn nghe không phải thực hiểu được.

đỗ bông sơ như vậy, người cũng như vậy, thật không biết các người cái này gọi là có ăn ý vẫn là đồng bệnh tương liên. tiếu tổng có một chút không một chút cầm khăn lau chà lau mặt bàn. người không phải nói thật lâu không gặp gỡ đỗ bông sơ sao? tiền hai ngày hấn đến đây, uống nhất cả đêm rượu, túy đặc tượng than rỉ ra, cuối cùng vẫn là ta tan tâm sau đưa hấn trở về. Hấn cũng là thăm, nhiều như vậy năm thật vất vả gặp phải một thích, kết quả cuối cùng nhân gia vì tiền đồ vẫn là đem hấn quăng, nghe nói người nọ cưới hấn lão bản nữ nhi, ngày tại tháng trước.

Loại này phá sự ở vòng luẩn quẩn lý thường có, lâu đại gia cũng không thậm đồng tình, chỉ cho là trà dư tửu hậu bất quá nghe một chút, bất quá sự tình phát sinh ở người quen trên người, nghe đứng lên trong lòng luôn không quá thoải mái.

Đỗ bông sơ cùng Lam Úc Kiệt giao tình xem như không sai, hơn nữa Lam Úc Kiệt chính mình cũng ngộ quá cùng loại sự tình, cho nên càng là cảm thấy xót xa.

Uống một ngụm rượu, hần không nhiều làm bình luận.

kiệt ca, loại chuyện này nhiều lắm, người cũng là hiểu được nhân, phát tiết một chút qua còn chưa tính, tổng quá người ghen ở trong lòng muộn hồng rồi hảo, đến đây đi, lại đến một ly, này chén ta mời khách. nói xong nói xong tiểu tổng lại thở dài, trong tay động tác thực niệm liền lại điều một ly bom nổ dưới nước đổ lên Lam Úc Kiệt trước mặt.

mời ta? vì cái gì? yếu thỉnh cũng không phải thỉnh hần đi? thất tình là đỗ bông sơ không phải sao? tiểu tổng trong lời nói Lam Úc Kiệt là càng nghe càng hồ đồ.

kiệt ca, người cũng đừng man ta, uống đi, ta đều nghe nói. Liên anh bang lão đại tháng sau kết hôn, ngày hòa tiệc rượu đều dính tốt lắm, tuy rằng điệu thấp chỉ mở ba mươi bàn, bất quá trên đời nào có không ra phong tin tức, hơn nữa bát quái, truyền đặc khả nhanh, hiện tại hắc bạch lưỡng đạo đại gia lén đều ở đoán thú không biết là cái gì nữ nhân đâu. tiểu tổng lắc đầu thở dài, Lam Úc Kiệt thật sự bình tĩnh đặc không giống hần hần là phải có bộ dáng. có lẽ là ta nhiều chuyện, khi đó nghe được các người cùng một chỗ còn cho người cảm thấy có chút vui vẻ, dù sao ở vòng luẩn quẩn lý tìm hướng vào bạn lữ cũng không dễ dàng, kiệt ca người ở vòng luẩn quẩn mười mấy năm cũng mới theo như vậy một người mà thôi, bất quá cái kia Vương Diệu vốn sẽ không là trong vòng nhân, hội như vậy có lẽ chính người trong lòng sớm đã có số, ai, tóm lại liền uống đi, nhất túy giải Thiên sầu, đừng nghĩ nhiều lắm cũng là hảo.

Tiểu tổng trong lời nói ở Lam Úc Kiệt trong đầu nổ tung, trong lòng giống bị đã đánh mất một viên bom nguyên tử, uy lực chi đại, đột nhiên trong lúc đó hần nhưng lại cũng có chút khó có thể thừa nhận.

Wang Diu yếu kết hôn?!

Chuyện khi nào? với ai? vì cái gì hần tuyệt không cảm kích?

Hơn nữa..... Ngày..... Thế nhưng ngay tại tháng sau?

Này tính cái gì?! Vương Diệu gần nhất bận rộn thành như vậy, nguyên lai muốn kết hôn?

Hần muốn gạt chính mình kết hôn, sau đó tiếp tục duy trì như vậy quan hệ sao?

Lam Úc Kiệt có rất nhiều nghi vấn đại quá kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại cái gì phản ứng cũng làm không được, cả người tựa như bị dính ở tại chỗ dường như không thể động đậy.

Hần im lặng cúi đầu uống rót Độ nhị chén rượu, sau đó không nói thêm gì liền đi, liên câu tái kiến cũng chưa nhớ rõ muốn nói.

Wang Diu..... Cưng nhiên yếu kết hôn

Nhìn quán bar bên ngoài màu xám thiên không, Lam Úc Kiệt bề ngoài thoát nhìn thực bình tĩnh.

Hần năm nay hai mươi bát, không phải Thập bát tuổi như vậy phóng đảng vô tri niên kỷ, cho nên hần không có bao nhiêu năm trước xúc động cùng phần hận, có chỉ là thật sâu, vậy kết vết thương lại lần nữa bị mở ra như vậy, huyết ồ ồ trong lòng đầu trào ra, mà lệ chậm rãi nuốt ở ánh mắt để.

Có người nói khó nhất quá thời điểm là không có nước mắt.

Năm đó Lôi Mông, Lam Úc Kiệt thậm chí nghĩ không ra chính mình hay không thật sự thương hần.

Nhưng là nay Vương Diệu, Lam Úc Kiệt lại biết chính mình đã muốn hãm sâu vũng bùn.

Hần yêu Vương Diệu, có lẽ hần chưa bao giờ mở miệng nói qua, nhưng có chút tình cảm đã muốn không cần nói cũng biết.

39. Chương 39

Lam Úc Kiệt tâm tình thực phức tạp, bởi vì hắn thật sự thương hắn, cho nên yên tĩnh thời điểm, hắn mặc dù cảm thấy đau lòng, nhưng cũng không trách Vương Diệu.

Vương Diệu có hắn gánh vác, hắn yếu kết hôn Lam Úc Kiệt cảm thấy ngoài ý muốn, cũng không kinh ngạc. Có lẽ là sớm lường trước đến sẽ có như vậy một ngày đi.

Lam Úc Kiệt thần nhiên, khuôn mặt có chút ai thê, đau tiếp nhận rồi tin tức này.

Vương Diệu gạt hắn là bởi vì bản khoản đến hắn.

Lam Úc Kiệt tình nguyện tin tưởng Vương Diệu là thật thương hắn mới làm như vậy, cho nên hắn mặc dù bi thương, nhưng cũng có thể thông cảm.

Trở lại chỗ ở sau Lam Úc Kiệt xoát môn tạp, Vương Diệu đã muốn ở nhà.

Tiểu Kiệt người đã trở lại! thực xin lỗi, ta đem đi bệnh viện tiếp của người thời gian đã quên, đi thời điểm người đã muốn đi rồi. Vương Diệu vừa nghe gấp mở cửa thanh liên đi lại đây, áy náy che mặt dung một phen đã đem Lam Úc Kiệt ôm ở trong lòng. Tiểu Kiệt dừng nóng giận, là ta không tốt, gần nhất ta sự tình nhiều lắm.....

Vương Diệu, ta vừa xong gia, một thân tro bụi, trước nhượng ta đi tắm rửa một cái đi. Lam Úc Kiệt bài trừ một nhọt nhọt mỉm cười, thần nhiên nói như vậy.

ăn, người đi trước tắm rửa. Vương Diệu buông hắn ra, nhẹ nhàng ở hắn thần thượng hôn môi vài cái. có đói bụng không? ăn cơm xong sao? ta nhượng đầu bếp làm cho người chút điểm tâm ăn đi?

hảo. Lam Úc Kiệt gạt đầu nhẹ nhàng ứng.

Lam Úc Kiệt phản ứng thực bình thường, nhưng tựa hồ có chỗ nào hòa bình thường không quá giống nhau.

Bất quá, đến tốt cùng là nơi nào không giống với Vương Diệu cũng không nói lên được.

Vương Diệu vậy vậy đầu, hắn hướng đến không phải nhiều như vậy tâm nhân, cho nên hắn chỉ cho là chính mình rất miễn cảm, không nghĩ nhiều.

Không có chất vấn, đối với trong phòng này đối hắn sủng ái có gia nam nhân, Lam Úc Kiệt chỉ là cảm thấy xót xa toan.

Đều còn không có kết hôn liền đã quên yếu tiếp hắn tan tằm, như vậy chờ hắn kết hôn sau đâu?

Vương Diệu yêu, hắn chung quy không thể độc chiếm đi?

Một mặt hướng về phía thủy, Lam Úc Kiệt một mặt điều thích chính mình, mặc dù hắn nghĩ đến chính mình bên ngoài đầu đã muốn điều thích tốt lắm, nhưng trở lại này gia, tái nhiều tâm lý điều thích giống như cũng không rất đủ đường như.

Hắn chung quy đã muốn hai mươi bát, không phải Thập bát tuổi.

Mà có người như tư yêu người, đem người theo quá khứ rất thấp triều cái kia khảm quật đi ra, đem người cứu thực, Lam Úc Kiệt cảm thấy chính mình hắn là cảm ơn, sau đó học được buông tay.

Đi vào giấc ngủ tiền Lam Úc Kiệt quần quít lấy Vương Diệu phải làm yêu.

Tháng sau, hắn yêu này nam nhân sẽ kết hôn.

Sẽ có một nữ nhân thay thế được hắn bên người tối quang minh chính đại cái kia vị trí, hắn sẽ có một gia đình, có lẽ còn có thể sinh vài cái giống hắn hảo xem hài tử.

Cho đến lúc này, hắn bên người, sẽ không lại có hắn vị trí.

Vương Diệu là một cái tốt lắm tốt lắm tình nhân.

Hắn nhất định sẽ không đuổi đi hắn, nhưng là Lam Úc Kiệt biết chính mình nhất định chịu không nổi.

Lam Úc Kiệt nguyện ý thành toàn, nguyện ý buông tay, nguyện ý chúc hẳn hạnh phúc khoái hoạt, nhưng không cách nào chịu được đến lúc đó chính mình còn mặt dày mày dạn không chịu đi.

Cho nên hẳn còn lại đến thời gian cũng không nhiều, một phần, cho dù là một giây, hẳn đều phải nắm chắc.

Tiểu Kiệt, hôm nay không cần làm được không? ta hôm nay có điểm mệt..... Vương Diệu lời này nói được chính hẳn đều có chút chột dạ.

Nhưng là hôm nay nghe qua ngục tỉnh giảng hòa liễu phi kia lời nói sau, Vương Diệu không thể không đa tâm một chút.

Bọn họ gần nhất cơ hồ mỗi ngày làm tình, có khi một ngày còn trước vài hiệp.

Ngục tỉnh ngôn ca ca từ nhỏ công tác mệt muốn chết rồi thân thể hơn nữa mệt mỏi, đến mấy năm trước thân thể đột nhiên liền chống đỡ không ngừng ngã bệnh, điều dưỡng đã nhiều năm mới có khởi sắc.

Liễu phi cứ cứ này hai năm cũng bắt đầu có thể lực chống đỡ hết nổi tình hình xuất hiện, hôm nay Vương Diệu ở đây nghe xong sau ngược lại là để bụng.

Lam Úc Kiệt tùy hứng, muốn thời điểm tổng yếu đến tốt nhất vài lần mới bỏ qua. Hẳn dù sao lớn Vương Diệu vài tuổi, Vương Diệu như vậy tiền căn hậu quả liên tưởng đứng lên khó tránh khỏi có lo lắng.

Bọn họ là muốn cùng nhau đi cả đời đâu. Vẫn là thừa dịp tuổi trẻ khắc chế một chút hảo.

kia..... Ta đi ngủ một khác trương giường, người hảo hảo nghỉ ngơi. Lam Úc Kiệt không nghĩ tới Vương Diệu cự tuyệt hẳn, Vương Diệu đối hẳn luôn luôn đều là ngoan ngoan phục tùng.

Đột nhiên bị cự tuyệt, Lam Úc Kiệt trong lòng cảm thấy có chút bị thương.

Hắn hôm nay tới cần Vương Diệu cấp ôm ấp hòa ấm áp, nhưng là Vương Diệu lại cự tuyệt hẳn.

Nặc đại phòng ngủ lý có hai trương gia đại song nhân giường, Lam Úc Kiệt hiện lên một khác trương giường, hẳn nghiêng người đưa lưng về phía Vương Diệu.

Hắn dưới thân nằm này trương giường, là hai người vừa nhận thức không lâu khi Vương Diệu đối hẳn sẵn sóc, lúc ấy, hẳn từng cảm thấy thực ấm áp, thực cảm động, bất quá, hiện tại này trương giường giống như đã muốn là nhiều ra đến.

Vương Diệu cự tuyệt hẳn, bọn họ không làm yêu, nhiều ra đến này trương giường liền đã không có ý nghĩa.

Nằm khi, mà như là không tiếng động cười nhạo nhất bàn, theo Vương Diệu ngủ nhọt nhọt tiếng hít thở, Lam Úc Kiệt khắc chế không được trong mắt ẩm ướt, tràn đầy ở hốc mắt hàm hàm nước mắt dần dần hội đê, hẳn lẳng lặng địa yên lặng đem trong lòng khổ sở hòa không tha theo ẩm ướt bọt nước trung ồ ồ bài ra, thông thả ướt đầm áo gối hòa chăn bông cũng không tự giác.

Lam Úc Kiệt không ở bên người nằm Vương Diệu ngủ đặc cũng không an ổn.

Nhìn một khác trương trên giường Lam Úc Kiệt bối quá khứ tiêm gây thân ảnh, hẳn cũng biết hẳn bảo bối Tiểu Kiệt khẳng định làm cho này sự giận dữ.

Nhưng là vì hẳn thân thể hảo, Vương Diệu vẫn là không có bao nhiêu làm giải thích.

Ngày mai ở hò hét hẳn bãi.

Sáng sớm Vương Diệu tỉnh lại khi Lam Úc Kiệt đã muốn không ở trên giường.

Vương Diệu ngủ đặc thiếu, cho nên hẳn hướng tới là hai người bên trong sớm nhất khởi cái kia, rời giường sau vốn định đi ôm một cái, nháo nháo hẳn bảo bối ái nhân, trong phòng lại không có Lam Úc Kiệt bóng dáng, Vương Diệu càng nghĩ càng buồn bực, vội vàng mặc quần áo sấu tấy.

đi lên? tọa một chút, bữa sáng thì tốt rồi. Lam Úc Kiệt đứng ở mở ra thức tại trừ phòng, vừa nghe đến Vương Diệu mở cửa thanh liên quay đầu đối hẳn cười cười, sáng sớm khi Lam Úc Kiệt tiếng nói ôn nhu mềm mềm rất là dễ nghe, hẳn mềm mại đến thúi trung tóc dài bị dùng tể thẳng lưu loét cột vào cái gậy tiêu, nhu hòa ở nhà phục thượng vây quanh một cái thiên màu lam tạp dề, trong tay còn cầm đem oa sạn ở lô cái thượng lăm nhăm, đem Vương Diệu cả người đều xem mất choáng váng.

Tiểu Kiệt..... Người..... Vương Diệu nhìn xem ánh mắt đăm đăm, liên đầu lưỡi cũng thắt.

Ở cùng một chỗ lâu như vậy, Vương Diệu chỉ nhìn quá hẩn sáng sớm biếng nhác quỵn rũ bộ dáng.

Lam Úc Kiệt mặc tạp dề tổ thái thanh thuần bộ dáng nhượng Vương Diệu cả người ngẩn người, miệng một ngụm nước miếng đều phải tích xuống dưới không nói, liên khóa hạ lão Nhị đều cứng rắn đến một không được, cả người thâm nghĩ tượng đối hồ phác dương giống nhau phác đi lên.

Lão thiên, Lam Úc Kiệt thật sự là Thượng thiên cho hẩn lớn nhất khảo nghiệm.

8-4

khô ma? dọa choáng váng? Lam Úc Kiệt cười khê, theo cái chảo lý sạn khởi hai cái xinh đẹp bán thực trứng chần nước sôi phóng tới bàn tử lý, tiếp theo lại thực lạc thả vài miếng bacon hòa lạp xườn đi xuống tiên. yên tâm, ta cũng vậy hội xuống bếp, hơn nữa cam đoan độc bất tử người.

Từ nhỏ chiếu cố nhân Lam Úc Kiệt hội làm sự khả hơn, chỉ là Vương Diệu sủng hẩn, ở Vương Diệu trước mặt hẩn luôn giống bị quán xấu hài tử, cần lao lưu loát này một mặt hẩn chưa bao giờ nhượng vương dạng nhìn đến quá.

Vương Diệu thấu thượng bàn ăn đoan chính ngồi xong, mặt bàn đã muốn xiêm áo mấy món ăn sáng hòa to tiếng học thanh chúc, trung tây thức xác nhập phong phú thức ăn nhìn xem Vương Diệu nước miếng chảy ròng, đợi cho Lam Úc Kiệt nắm tay thượng bàn tử bưng tới khi hẩn đã muốn khấn cấp thịnh chúc đại khẩu ăn đứng lên.

ăn ngon sao? Lam Úc Kiệt hai tay tựa vào bàn duyên chi cầm, hai mắt đều là cười mỉ mỉ, coi như nhìn Vương Diệu ăn hẩn làm đồ ăn hẩn cũng rất thỏa mãn như vậy.

ăn ngon, Tiểu Kiệt làm làm nhiên ăn ngon. Lam Úc Kiệt tay nghề xác thực khá tốt, mặc dù là đơn giản thanh chúc ăn sáng trải qua tay hẩn tựa như làm ma pháp nhất bàn, Vương Diệu như thế nào ăn như thế nào cảm thấy ngọt ngào, bất quá nhìn cặp kia tinh tế trắng nõn hai tay vì hẩn làm nhiều như vậy, Vương Diệu mặc dù vui mừng lại vẫn là không tha đắc. bất quá người như vậy bận rộn, đi làm lại mệt, vì làm bữa sáng như vậy sáng sớm sao được? về sau vẫn là phân phó đầu bếp làm đi! người này hai tay chiều chuộng, bao nhiêu nhân chờ người cứu mạng nột, nếu bởi vì giúp ta tổ thái bị phỏng ta nhiều luyến tiếc.

phải không? người không thượng ăn liền giảng thôi, nói nhiều như vậy, hừ! Lam Úc Kiệt khuôn mặt thoáng ửng hồng, hờn dỗi chu phần thần dùng sức vỗ Vương Diệu một phen. người yên tâm, ta cũng vậy nhất thời tâm huyết dâng trào, sau này người muốn ăn ta còn không chịu làm đâu!

Có một chút thương cảm ẩn ẩn giấu ở nói lý, Vương Diệu nghe không hiểu.

ta thích ăn, Tiểu Kiệt làm cái gì ta đều thích ăn, người đừng loạn tưởng, ta không phải là luyến tiếc người một thôi! đừng nóng giận, bảo bối. Vương Diệu vừa thấy hẩn phát cáu liền vội vàng trấn an, Vương Diệu cũng là kỳ quái, Lam Úc Kiệt rõ ràng ngay tại giờ trò xấu, cổ tình hẩn thích thú, hồng nhân cũng không cảm thấy phiền, ngược lại trong lòng còn ngọt thật sự.

tốt lắm, ăn liền ăn, người thiếu ba hoa. nhìn Vương Diệu vui vẻ ăn chính mình tự tay làm được này nọ, Lam Úc Kiệt trong lòng có một chút thỏa mãn, nhưng là càng nhiều là thần nhiên xót xa trong lòng đầu phiên giáo.

Quá khứ rất nhiều năm qua hẩn vẫn hy vọng có một ngày nào đó có thể giống này sáng sớm giống nhau vì chính mình âu yếm nhân rửa tay chỉ canh thang, nhưng là hẩn vẫn đều bị làm hư, cho nên quên như vậy bình phẩm hạnh phúc nguyên lai là chính mình trong lòng nhiều năm qua không thể hoàn thành khát vọng.

Vương Diệu ăn thỏa mãn, Lam Úc Kiệt lại thiếu chút nữa nhượng đáy mắt lóe ra tinh lạng nhượng chính mình khổ sở lộ hãm.

Hẩn bận rộn xoay người, đưa lưng về phía Vương Diệu, Lam Úc Kiệt trên tay nắm bắt một khối khăn lau làm bộ chà lau, như thế tài năng chịu đựng không để nước mắt đến rơi xuống.

lão bà, cảm ơn. Vương Diệu làm càn ăn một vòng mới ăn no chân buông bát đĩa, sau đó nhìn Lam Úc Kiệt bối quá thân xinh đẹp đường cong hòa xuyên tạp dề ở tại trừu phòng bận rộn tươi mát bộ dáng, Vương

Diệu quả thực cảm thấy chính mình là toàn thể giới tối hạnh phúc nam nhân. Hấn theo Lam Úc Kiệt phía sau đưa hấn quyền tiến chính mình ***g ngực trung ôm đầy cõi lòng, vô cùng thân thiết bả đầu đặt ở hấn kiên cảnh thượng cộ xát. người tự mình cho ta xuống bếp ta thật sự thật là cao hứng, ném qua này đồn phong phú bữa sáng sau ta cảm thấy chính mình quả thực là trên đời này tối hạnh phúc nam nhân.

Lam Úc Kiệt nước mắt hàm ở đáy mắt cố nén, khả Vương Diệu như vậy vừa nói hoàn hấn lại cũng nhin không được, hai khóa nước mắt không chịu không chế liền trượt xuống dưới.

Lam Úc Kiệt không nghĩ khóc, hấn hy vọng sau này nhượng chính mình hòa Vương Diệu nhớ lại cộng đồng cùng một chỗ ngày khi có thể có một chút ngọt ngào, nhưng là Vương Diệu kia một tiếng lão bà lại ngạnh sinh sinh đem hấn ngụ trang đều xé rách.

Hiện tại Vương Diệu còn kêu hấn một tiếng lão bà, nhưng là chờ hấn khi kết hôn, hấn còn gọi hấn lão bà sao?

Cái kia thời điểm..... Hấn còn có một danh chính ngôn thuận lão bà

Vương Diệu bên người cái kia vị trí, chung quy sẽ không là hấn.

Vương Diệu..... Lam Úc Kiệt xoay người dùng hai tay hoàn trụ Vương Diệu eo, sau đó tựa đầu chôn ở hấn rắn chắc cường tráng ôm ấp trung thật lâu không chịu ngẩng đầu.

Tiểu Kiệt, làm sao vậy? như thế nào khóc? Vương Diệu nguyên tưởng rằng Lam Úc Kiệt chỉ là đang làm nũng, cho nên ôn nhu đưa hấn ôm thật chặt, không nghĩ tới mới như vậy trong chốc lát công phu trên người quần áo thế nhưng lặng lẽ thấp một mảnh. Vương Diệu tối xem không thể Lam Úc Kiệt nước mắt. Hấn tình nguyện Lam Úc Kiệt đánh hấn, mắng hấn đối hấn khóc lóc om sòm cũng không nguyện ý nhìn đến hấn bảo bối khóc.

Vương Diệu chụp hống hấn, đối bất thành linh nước mắt không rõ cho nên, chỉ cảm thấy hảo tâm đau.

không có gì..... chụp hống trung Vương Diệu thân thủ tưởng nâng lên Lam Úc Kiệt khuôn mặt nhỏ nhắn đến xem hiểu được, Lam Úc Kiệt lại chỉ là lắc đầu, như thế nào cũng không chịu ngẩng đầu lên, thẳng đem đến rơi xuống nước mắt cộ ở Vương Diệu áo sơ mi thượng. Thật vất vả cộ xong rồi nước mắt, Lam Úc Kiệt mới ngẩng đầu, hấn đầu tiên là nhẹ nhàng ở Vương Diệu hai gò má thượng hôn hôn, tiếp theo mới lộ ra một nhọt nhọt mỉm cười nhượng Vương Diệu yên tâm. tốt lắm, ta đi đổi kiện quần áo, người đưa ta đi bệnh viện đi làm đi.

Vương Diệu xử ở phòng khách lý còn buồn bực, Lam Úc Kiệt đã muốn đổi tốt lắm quần áo đã đi tới, một bộ chuyện gì cũng không phát sinh bộ dáng nhượng Vương Diệu muốn hỏi đều không thể nào hỏi.

Đi bệnh viện trên đường Vương Diệu trạng thái vẫn là như vậy che, hấn biên lái xe biên hồi tưởng buổi sáng ở phòng bếp khi chính mình là nói thế nào một câu không đúng nhưng lại chọc khóc hấn bảo bối, nhưng là suy nghĩ nửa ngày chính là không nghĩ ra được.

Không đạo lý nha..... Hấn rõ ràng nói đều là lời hay..... Chẳng lẽ Tiểu Kiệt là vì rất cảm động cho nên khóc?

Vương Diệu càng nghĩ càng cảm thấy có này khả năng.

Hấn Tiểu Kiệt da mặt tối bạc, khẳng định là vì cảm động.

Vương Diệu càng nghĩ càng cảm thấy là như thế này, trong lòng trừ bỏ mới vừa rồi không tha đắc ngoại vì thế lại sầm vài tia ngọt ngào.

Vương Diệu..... Lam Úc Kiệt lên xe cái gáy tử lý đã ở tưởng này nọ, không chú ý tới Vương Diệu vẻ mặt quái dị. cuối tháng này ta bài liên lưu, chúng ta đi ra ngoài đi một chút đi? theo chúng ta hai cái.

Hòa Vương Diệu cùng một chỗ sau bởi vì liên anh bang thường xuyên du lịch quan hệ Lam Úc Kiệt là không có thiếu chơi đùa, bất quá chỉ hòa Vương Diệu hai người đi ra ngoài du ngoạn ngấm lại đúng là một lần cũng không có. Hòa liên anh bang đi ra ngoài mỗi hồi luôn nhất đại bang nhân mã, Lam Úc Kiệt cố kỵ Vương Diệu đương đại ca uy tín, bên ngoài đầu hai người tất nhiên là không có khả năng có cái gì thân mật hành động.

Lam Úc Kiệt kỳ thật cũng biết chính mình hiện tại đưa ra như vậy yêu cầu là quá phận điểm.

Dù sao rất đột nhiên, hơn nữa Vương Diệu lúc này trong bang sự vụ nhiều hấn đúng là vội vàng, kia như cầu ước còn muốn chuẩn bị hôn lễ..... Nói không chừng..... Còn cần trừu thời gian cùng kết hôn đối tượng bồi dưỡng điểm cảm tình.....

Nhưng là đều đến này mấu chốt Lam Úc Kiệt tưởng, nếu hiện tại không đi, Vương Diệu đều phải kết hôn Về sau sẽ không cơ hội Hẳn biết chính mình ích kỷ, nhưng là, có thể hay không ngay tại cuối cùng điểm này điểm thời gian lý, cho hẳn cuối cùng một chút nhớ lại, coi như chỉ là..... Sắp chia tay lễ vật?

40. Chương 40

đi? Tiểu Kiệt muốn đi chỗ nào? Lam Úc Kiệt thành linh xảy ra yêu cầu xác thực nhượng Vương Diệu có chút kinh ngạc. Lam Úc Kiệt pha lười, liền tính thả giả cũng thường xuyên là giống chỉ gia miêu đường như oa ở nhà đầu, ngẫu nhiên hòa trong bang một đám người du lịch đều vẫn là Vương Diệu cứng rắn lôi kéo hẳn đi, lúc này hội yếu cầu hai người đi ra ngoài ngoạn, Vương Diệu ngược lại là ngã phá kính mắt.

Trong bang đầu sự vụ vốn này trận liên bận rộn, hơn nữa Vương Diệu tính toán kết hôn về sau hảo hảo hòa Lam Úc Kiệt hưởng thụ một chút hai người thế giới, cho nên bang vụ toàn trước tiên tể ở tại cùng nơi. Lúc này điểm Vương Diệu liền tính tái sống Lam Úc Kiệt cũng không khả năng trừu ra thời gian đến hòa hẳn đi ngoạn vài ngày, bất quá Vương Diệu rất ngạc nhiên Lam Úc Kiệt muốn đi nơi nào ngoạn.

Trước đó vài ngày Vương Diệu nhượng mấy nhà cơ quan du lịch đưa tới xa hoa tuần trăng mật lữ hành hành trình phương án, lúc này còn để tại bàn công tác thượng không rảnh nhìn kỹ đâu.

chúng ta đi lần đầu tiên gặp mặt khi cái kia không người tiểu đảo đi một chút đi? Lam Úc Kiệt nhớ tới hòa Vương Diệu lần đầu tiên gặp mặt cái kia hôn lễ.

Lam Úc Kiệt còn nhớ rõ hẳn nhìn kết hôn tân nhân bật thốt lên nói ra hảo hảo mộ nói như vậy khi Vương Diệu ngay tại bên cạnh, hai người chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, Vương Diệu lại đối hẳn nói ra không bằng ta thú người đi nói như vậy đến, Lam Úc Kiệt lúc ấy khinh thường đem hẳn trở thành phát tỉnh hành động.

Hiện tại nhớ tới đến Lam Úc Kiệt đều còn cảm thấy buồn cười.

Sớm biết rằng Vương Diệu tốt như vậy..... Lúc ấy đáp ứng gả cho hẳn

Chỉ tiếc, trên đời này chưa bao giờ sớm biết rằng lần này sự. Lam Úc Kiệt than nhẹ.

Ở nơi nào bắt đầu, có lẽ ngay tại nơi nào chấm dứt, như vậy, có lẽ thương tâm hội thiếu một ít.

Xe thông thạo tiến, Lam Úc Kiệt bất động thanh sắc nhẹ nhàng bả đầu ngẩng, làm cho mau chảy ra nước mắt tái đảo lưu trở về. Hẳn cho tới bây giờ cũng không hiểu được nguyên lai chính mình là như vậy yêu khốc nhân.

Tiểu Kiệt, bảo bối, người biết rõ ta gần nhất so sánh bận rộn, chúng ta quá một trận lại đi ngoạn đi? Vương Diệu đem xe sử tiến bệnh viện bãi đỗ xe, không tắt lửa, mang theo vài phần xin lỗi hẳn nhật lên Lam Úc Kiệt bàn tay mềm đặt ở lòng bàn tay lý nắm chặt. chờ ta bận rộn hoàn trong bang này sự tình chúng ta cùng nhau lưu một nghỉ dài hạn lại đi, theo chúng ta hai cái, đến lúc đó bao hạ cả tòa tiểu đảo, đăng trụ đến đã nghiền mới trở về.

Tuần trăng mật lữ hành liền quyết định đi chỗ đó nhi, lại nói tiếp, nơi đó vẫn là Vương Diệu hòa Lam Úc Kiệt lần đầu gặp mặt, lần đầu phát sinh quan hệ địa phương, đương nhiên, cũng thành sau lại hai người hội ghé vào cùng nhau khai đoan, ý nghĩa tất nhiên là phi phạm.

Tiểu Kiệt thật đúng là hội chọn địa phương, cái kia tiểu đảo mỹ rất! dùng để hưởng tuần trăng mật không thể tốt hơn!

Vương Diệu trong lòng cái kia bàn tính bát lại bát, lập tức liền tính toán để người nơi đi lý việc này.

vậy rồi nói sau. Lam Úc Kiệt biết là chính mình tùy hứng, có thể hướng hấn tái như thế nào tùy hứng Vương Diệu luôn theo hấn, Vương Diệu đau hấn cho nên chưa từng cự tuyệt quá hấn.

Không phải Lam Úc Kiệt yêu loạn tưởng, nhưng là gần đây Vương Diệu thật sự không thích hợp.

Đầu tiên là vài lần đã quên tới đón hấn tan tầm, tiếp theo là ngày hôm qua ban đêm cự tuyệt hấn cầu hoan, sau đó hiện nay lại cự tuyệt hấn đưa ra du lịch mời, Lam Úc Kiệt trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy dịch dạ dày bốc lên, giống như có cái gì vừa đau, vừa khổ, vừa chua xót ở trong thân thể mặt không ngừng lùi dững, hấn cả người có chút chống đỡ không ngừng.

Vương Diệu chân trước vừa ly khai, Lam Úc Kiệt sau lưng liền ở bệnh viện toilet lý phun đặc nhất đập hồ đồ.

Hấn cảm thấy không thoải mái, mặc kệ là sinh lý vẫn là trong lòng đều giống bị hỏa cháy, nóng rất đau.

Lam Úc Kiệt không xác định chính mình ở toilet lý ngồi bao lâu, hấn cả người trống trơn, mãi cho đến bệnh viện radio hệ thống yếu hấn đi trước phòng cấp cứu khi hấn mới đột nhiên tỉnh táo lại.

Khẩn cấp xử lý hoàn vài cái bệnh nhân sau cùng các khoa thầy thuốc hội chẩn, ngay sau đó buổi chiều lại bài phòng khám bệnh, liên tục chiếu cố lục nhượng Lam Úc Kiệt tạm thời quên mất trong lòng bồng.

lam đại ca. ngụy tính ngôn này ngày bởi ca ca đến bệnh viện hồi chẩn, bởi vì chỉ là làm lệ làm được thân thể kiểm tra, cho nên cũng không có đặc biệt gọi điện thoại báo cho biết Lam Úc Kiệt bọn họ huynh đệ muốn tới.

a kiệt, đã lâu không thấy. ngụy tính hiền hòa Lam Úc Kiệt là lão bằng hữu, gặp mặt tất nhiên là không thể thiếu hàn huyên một phen.

là các người a. thấy lão bằng hữu Lam Úc Kiệt tâm tình có vẻ tốt lắm rất nhiều, thản nhiên tới thăm biểu tình chậm rãi có chút thư hoãn, còn có thể bản thân đánh trống lảng nói xong cười. như vậy ngọt ngào mặt mặt, là muốn nhượng ta cô gia quả nhân một hâm mộ tử sao? về sau các người đến ta muốn nhượng bí thư nhiều thu nhất bút phí dụng hảo bù lại lòng ta linh bị thương.

Lam Úc Kiệt lời này vừa ra, ba người tất nhiên là đều nở nụ cười.

a kiệt, nếu có cơ hội trong lời nói tìm cá nhân hảo hảo định ra đến, đừng luôn như vậy trò chơi nhân gian. đàm tiếu qua đi, ngụy tính hiền nhìn Lam Úc Kiệt một người cũng rất nhiều năm, trong lòng tổng vẫn là hy vọng hấn tìm bạn, có người chiếu cố cái gì, không khỏi có cảm mà phát.

Lam Úc Kiệt hòa Vương Diệu kết giao việc này Ngụy gia huynh đệ cũng không cảm kích.

ca, lam đại ca là đại nhân, biết chính mình đang làm cái gì, người cũng đừng lải nhải. ngụy tính ngôn thận trọng, vào cửa sau hấn đã muốn phát hiện Lam Úc Kiệt khuôn mặt thượng tiêu tụy, có lẽ là có chuyện gì chính phiền lòng, ngụy tính hiền lời kia vừa thốt ra Lam Úc Kiệt biểu tình càng là cứng ngắc vài phần, ngụy tính ngôn bận rộn dắt nhà mình ca ca tay áo nhượng hấn không cần tiếp tục nói tiếp. đúng rồi, lam đại ca người còn nhớ rõ Vương Diệu sao? hấn yếu kết hôn đâu!

Lam Úc Kiệt rõ ràng là êm đẹp ngồi ở ghế trên, ngụy tính ngôn vừa nói hoàn đã thấy hấn thân mình không duyên cớ lung lay vài cái.

a kiệt, có phải hay không nhân không thoải mái? ta xem người sắc mặt có chút tái nhợt đâu! ngụy tính hiền cũng phát hiện Lam Úc Kiệt không thích hợp, yếu quá khứ dìu hấn, lại nhượng hấn tứ hai bát thiên kim cấp đẩy ra.

không có việc gì, ta gần nhất có điểm thiếu máu, đại khái là bận quá, tĩnh tọa lập tức thì tốt rồi. Lam Úc Kiệt khoe môi nhếch lên tươi cười tỏ vẻ chính mình không có gì trở ngại.

Đây là hấn lần thứ hai theo người khác trong miệng nghe được Vương Diệu yếu kết hôn tin tức, Lam Úc Kiệt nghĩ đến tự mình làm tốt lắm chuẩn bị tâm lý, nhưng trên thực tế, giống như tái nhiều chuẩn bị tâm lý đều là không đủ.

Hấn vẫn là cảm thấy không thể thừa nhận.

Trước tiên tan tầm về sau, một người mạn vô mục đích đi ở đầu đường, Lam Úc Kiệt thế này mới khắc sâu thể nghiệm đến yếu cười cười rồi đi nguyên lai thật sự hảo nan.

tầm tã, bên này. buổi chiều Vương Diệu nhận được nguy tĩnh ngôn đánh tới điện thoại, nguy tĩnh ngôn ở điện thoại thảo luận chính mình đi không ra, nhưng hấn đến nhà trẻ đi tiếp liễu phi.

Wương Diệu, ngưng ngưng còn cho người đặc biệt tới đón ta. Người biết rõ ta sẽ không lái xe thôi..... Tiểu cữu đi công tác đi, tiểu tĩnh lại vừa vặn đi không ra. liễu phi ở nhà trẻ đương lão sư, bởi vì trường học có hoạt động cho nên trước thời gian tan học. người bạn rộn như vậy, lần tới nếu như vậy người tùy tiện phái cá nhân tới đón ta là đến nơi.

tùy tiện phái cá nhân ta sợ bọn họ nhận thức không ra người tới. Vương Diệu nhìn liễu phi kia trương họa màu trang mặt hòa một thân tạo hình phúc liên bật cười.

cáp, kia ngược lại là thật sự! liễu phi công tác nhà trẻ hôm nay tổ chức năm học thành quả phát biểu hội, hấn mang lớp lúc này là biểu diễn kịch bản, tiểu bằng hữu cũng hấn yếu phan nữ trang, thế này mới có hôm nay như vậy ăn mặc xuất hiện. nói cho người, hôm nay thật nhiều gia trưởng đều đối với ta chảy nước miếng đâu! có thể thấy được của ta mị lực vẫn là không giảm năm đó, ha ha!

41. Chương 41

là, là, là, người tới có mị lực, liên ta đều sợ người. Vương Diệu nhìn bộ dáng của hấn cười loan eo.

Liễu phi trong lời nói cũng không phải là trang điểm. Hấn trời sinh trường nhất trương thủy dạng oa nhi mặt, cười lộ lên khi còn có thể giờ lên một đôi khả ái tiểu hổ nha, cho dù ở nhà trẻ lý đương vài năm lão sư, bộ dáng cũng không thoát năm đó thanh thuần khả nhân, bình thường hấn liền thường bởi vì này khuôn mặt đưa tới không ít hoa đào, lúc này trong lời nói kịch biểu diễn hấn nữ trang hoá trang càng là quần gia trưởng nhóm biến thành choáng vui sướng địa

Liễu phi có vài phần mị lực, Vương Diệu năm đó là kiến thức quá, nhưng xem liễu phi phần thành nữ sinh, kia vẫn là đầu nhất bị. Liễu phi xác thực rất đẹp, thanh sáp trung mang theo hoạt bát, khả ái trung lại mang theo linh động. Bất quá có lẽ là tâm tình bất đồng quan hệ, nhìn phía liễu phi, Vương Diệu không có năm đó tim đập thình thịch, có chỉ là bằng hữu trong lúc đó trêu ghẹo cười đùa, Vương Diệu càng xem liễu phi lại càng cảm thấy buồn cười, lập tức liền cười không để yên.

có tốt như vậy cười sao? ta cảm thấy chính hấn một bộ dáng còn cử mĩ a! liễu phi chính mình cũng cười không ngừng, bất quá Vương Diệu cười đến thật sự quá phận, hấn lập tức liền giận, trương nha ngừ trào triều Vương Diệu trên người lại niết lại vặn vẹo, hai người dù sao cũng là có quen biết, liễu phi xuống tay một chút cũng không khách khí. thôi Vương Diệu, hồi đầu ta phi cùng tiểu tĩnh nói người khi dễ ta không thể! tốt lắm, đi nhanh đi, trong chốc lát lại gặp gỡ lớp học đệ tử gia trưởng kia đã có thể phiền toái.

Nói vừa xong, liễu phi liền vô cùng thân thiết ôm lấy Vương Diệu thủ thúc giục hấn rời đi.

Lam Úc Kiệt không nghĩ tới chính mình hội thấy như vậy một màn.

Hấn ban đầu còn tưởng rằng chính mình là hoa mắt, bất quá theo góc đường cẩn thận ngó nhìn một chút, cái kia ở bên đường hòa một xinh đẹp cô gái đánh chữ trên đùa Thật là hấn tới quen thuộc ái nhân Vương Diệu.

Lập tức Lam Úc Kiệt chỉ cảm thấy tâm giống bị ném vào giặt quần áo cơ lý ngâm, phiên giảo, xoay, lại theo lực ly tâm dọc theo bích mặt chàng toái tẽ khô vài lần, đau quá, đau quá, đau quá.

Vị toan theo thực quản lý bình lên, nóng rất giống hỏa cháy, Lam Úc Kiệt cẩn rằng nhắm mắt nuốt trở về, trong khoảnh khắc, cảm thấy cái kia mười bảy tuổi tùy hứng man không phân rõ phải trái chính mình phảng phất yếu theo trong thân thể thoát ra, bóc ra đường như, đợi cho hấn hoàn hoàn tái gương mặt, đã muốn sớm không thấy Vương Diệu thân ảnh.

Lam Úc Kiệt thực không phải tư vị.

Tuy rằng là đã sớm biết đến sự tình, bất quá tận mắt nhìn thấy khi, hấn vẫn là khó chịu thiếu chút nữa tưởng xông lên phía trước hỏi một chút Vương Diệu vì cái gì.

Vương Diệu cảm thấy không hiểu kỳ diệu, hấn căn bản không biết làm sao vậy.

Vốn hết thấy đều hảo hảo.

Đã nhiều ngày thời tiết còn tốt lắm, cũng không lạnh, bên ngoài trời xanh bạch vân, thái dương cũng thực sáng lạn, nhưng là trong phòng Vương Diệu cũng rất buồn bực.

Hấn bảo bồi Tiểu Kiệt ở sinh khí, đáng thương Vương Diệu thậm chí không hiểu được tự mình làm sai lầm rồi cái gì.

Lam Úc Kiệt theo ngày ấy gặp được hai người vô cùng thân thiết sau liền tức giận đến không để ý tới Vương Diệu, gặp mặt cũng không cùng hấn nói chuyện, tình huống đã muốn giăng co vài thiên, khiến cho Vương Diệu nhất trương khuôn mặt tuần tú suốt ngày thoát nhìn giống căn sơn khổ qua bàn, lại mặt nhăn lại thanh địa

Ngủ vài ngày phòng khách sô pha, Vương Diệu rất là tưởng niệm phòng giường hòa nhà mình bảo bồi ôm lấy đến nùng kết hợp độ xinh đẹp thân thể, trừ bỏ tưởng tấn biện pháp lại hồng lại đậu ở ngoài còn thực không nam tử khí khái ăn nói khép nép chạy tới nhận thức sai.

Hấn tưởng, mặc kệ làm sai cái gì, tóm lại là lão bà lớn nhất, trước nhận sai là được rồi.

Tiểu Kiệt, bảo bồi, ta sai lầm rồi, người tha thứ ta đi. Vương Diệu da dầy, một hồi gia gặp Lam Úc Kiệt ở liền nắm chặt cơ hội vội vàng nhận sai.

nga? người làm sai cái gì? chợt nghe dưới, Vương Diệu ngữ khí thành khẩn, hồi ý mười phần, có như vậy trong nháy mắt Lam Úc Kiệt cảm thấy chính mình mềm lòng, vài ngày âm trầm giống bị gió thổi tán đám mây như vậy, mềm nhũn không có lo lắng. Nhưng là thông minh như hấn rất nhanh liền hiểu được Vương Diệu là vì cái gì mà giải thích.

này..... Tiểu Kiệt..... Tóm lại, mặc kệ người giận ta cái gì ta đều nhận thức, chỉ cần người đừng sinh khí, ta như thế nào đều có thể..... Vương Diệu biểu tình có chút vô tội, nói lời nói thật lại sợ rước lấy Lam Úc Kiệt sống lại khí.

người..... Ai..... Vương Diệu như thế chịu thua, Lam Úc Kiệt cũng là ghen mấy ngày khí, bởi vậy liền cũng không hảo tái lấy kiêu, cuối cùng đành phải lấy hấn không triếp đem Vương Diệu lăm ở tại trong lòng. Vương Diệu..... Có đôi khi, ta thật không biết lấy chính mình làm thế nào mới tốt.....

Vương Diệu ngoan, bị nhà mình bảo bồi ôm cũng chưa dám động một chút, hơn nữa cũng không có nghe biết Lam Úc Kiệt trong lời nói là cái gì ý tứ, cho nên cũng không dám lên tiếng.

Vương Diệu..... Chúng ta đến làm đi..... Lam Úc Kiệt đóng mắt, hít sâu một hơi sau nói như vậy.

Hấn cảm thấy chính mình đã muốn vạn kiếp bất phục.

Bởi vì đến phía sau, hấn vẫn là cảm thấy chính mình thực thương hấn, yêu đến vượt qua chính mình tưởng tượng.

Vương Diệu vừa nghe lời này phía sau chỉ kém có điều cái đuôi gờ lên đến điêu nha điêu, không hai phút liền đã thú nhất bàn đem Lam Úc Kiệt áp đảo ở.

Vương Diệu tưởng chính mình tiền trận nhất định là đầu óc cháy hồng mới có thể đợi tin nguy tình giăng hòa liễu phi nói kia một phen nói, tùy ý chính mình thân thân ái ái nhân mới cũng không dám phác đi lên, kết quả bỏ lỡ kia một hồi, mãi cho đến hôm nay phía trước Lam Úc Kiệt bính cũng không nhượng hấn bính một chút, nhạ đặc hấn suốt ngày chỉ nhìn được đến ăn không đến, dục hỏa đốt người, cái kia thượng hỏa nha!

Vương Diệu dị thường nhiệt tình, Lam Úc Kiệt cũng là ghen rất nhiều thiên, hai người củi khô lửa bốc may mắn chỉ là đang trong nhà, liền sờ sờ lẫn nhau bác quần áo cần cần.

Ấm áp triền miên hạ, Vương Diệu trên trán rất nhanh còn có ấn nhãn mờ mờ, nhưng hân nhân mặc dù khổ người đại, nhưng cũng biết đạo tâm cấp lỗ mãng sẽ làm bị thương chính mình ưa, thà rằng chịu đựng cũng không muốn đả thương ngọc nhất bàn thiên hạ.

Wương Diệu..... Khả..... Có thể Ân..... Đùng lộng Người..... Tiến vào..... Lam Úc Kiệt đem Vương Diệu giáo rất khá, so với hơn một năm trước, Vương Diệu vô luận là kỹ xảo hoặc là lực đạo đều đã muốn là một cái trung nhân tài kiệt xuất, hơn nữa dù sao cũng là chính mình huấn luyện ra, Vương Diệu rất rõ ràng hân thân thể mỗi một bộ vị hòa mẫn cảm điểm, nhưng hân ở mỗi một lần tình ái trong quá trình đều là phi thường hưởng thụ, cho dù thô lỗ cũng thực hưởng thụ.

Tiểu Kiệt..... Úc..... Bảo bối..... Vương Diệu nơi nào nhận được trụ Lam Úc Kiệt như vậy mị thanh câu dẫn, hân khóa hạ sớm cứng rắn đặc tượng khối bàn ủi, lại nhiệt lại ma, hận không thể chỉ có thể chôn ở hân trong cơ thể cũng không đi ra, tự nhiên là lập tức ứng đề thương liên thương.

42. Chương 42

Cơ hồ là một nháy mắt sự tình, Vương Diệu đem vận sức chờ phát động đại gia hỏa đẩy mạnh cái kia ôn thấp nhuyễn nhiệt mật huyết lý khi, Lam Úc Kiệt không biết là chịu không nổi như vậy cường liệt thôi tể hay là là cái khác cái gì nguyên nhân, tóm lại, có khóa trong suốt nước mắt liền theo hân đen bóng đôi mắt trung ngả nhào xuống dưới.

Tiểu Kiệt, làm sao vậy, hội đau không? Vương Diệu xem tiến đáy mắt hậu thân thể chấn như vậy một chút, đau lòng, bận rộn dừng lại động tác, hân tình nguyện bị đánh bị mắng, cũng không thể gặp Lam Úc Kiệt một giọt nước mắt.

không, không có việc gì. Lam Úc Kiệt chớp mắt, thân thủ liền đem nước mắt lau đi, hân theo bản năng liền lắc đầu nói không có việc gì, nhưng kỳ thật trong lòng cũng là lại yêu vừa hận bốc lên, chỉ ước gì đem Vương Diệu tê lạn, dùng răng nanh cắn thành huyết nhục mơ hồ mảnh nhỏ như vậy.

chân không có việc gì? Lam Úc Kiệt gần khác thường nhưng Vương Diệu rất là không yên lòng, Vương Diệu cảm thấy hân gần nhất cảm xúc không phải thực ổn định, lại không biết nói nguyên nhân lại không thể nào hỏi, đành phải vẫn nhưng, hồng.

nói không có việc gì, người ít nhất nhiều làm đó là. Lam Úc Kiệt không khỏi hân hỏi, liền bày ra một bộ người hỏi lại liền trở mặt tư thái, ngạnh sinh sinh đem Vương Diệu sợ tới mức giống chỉ chim cút, lẳng là không dám tái hỏi nhiều một câu.

Đại gia hỏa còn mất thăng bằng ở chính mình trong thân thể, Vương Diệu lại giống cương đường như không hề động tác, Lam Úc Kiệt chỉ chờ vài giây chung liền cảm thấy không kiên nhẫn, một xoay người đem Vương Diệu đặt ở dưới thân, nâng lên trắng nõn tiểu cử mĩ mông mang theo Vương Diệu gồng gượng liền chính mình cao thấp bộ động lên.

Tiểu Kiệt..... A..... Người, chậm một chút..... Cẩn thận bị thương chính mình..... Ân..... Vẫn là ta đến đây đi..... Vương Diệu bị hân biến thành thoải mái, giáp được ngay trát ấm áp qua lại cọ xát bộ lộng, Vương Diệu bắt đầu còn kém điểm ấn nhãn không ngừng, bắt quá rất nhanh hân liền nắm bắt kia đúng không an phận tiểu mông cầm lại quyền chủ động, nhìn Lam Úc Kiệt phiêu dật sủi động sợi tóc hòa đào hồng nhạt da thịt hơi hơi phiếm xuất phát năng nổ ứng, Vương Diệu lại càng cảm thấy đặc tiêu hồn chút.

Wương Diệu..... Vương Diệu..... ở kịch liệt tình ái trung, nghe đứng lên giống nỉ non lại giống làm nũng bàn ngữ nghệ, cũng là Lam Úc Kiệt trong lòng cất giấu miệng vết thương.

Chưa hảo lại thêm tân thương, tùy tiện vừa động liền xả đau, đồ au máu tươi ồ ồ lưu, khô lại thấp, mất lại khô, hạt màu đỏ cùng đỏ tươi sắc lần lượt thay đổi, có lẽ, ngẫu nhiên cũng mang theo hàm hàm nước mắt, như thế nào cũng thu thập không được.

Lam Úc Kiệt muốn hỏi Vương Diệu như thế nào bỏ được như vậy đối hần.

Không phải nói tốt lắm theo ngày đó bắt đầu hần phải làm chính mình mặt khác một nửa sao?

Không phải nói hảo, chân trời góc biển, không rời không chê sao?

Đong đưa gian, Lam Úc Kiệt ần nhẩn không ngừng trong lòng đấu tranh, một thất thần, tràn ra nước mắt liền tằm thấp hai má.

Qua loa kết thúc lần này làm tình, Vương Diệu chỉ dùng bình thường một phần ba thời gian liền xong rồi sự.

Vương Diệu hiểu được Lam Úc Kiệt cũng không chuyên tâm, dĩ vãng bọn họ tính sự luôn kịch liệt, nóng cháy, dày đặc, hần mặc dù thần kinh đại điều, nhưng là không phải chân như vậy trì độ. Vương Diệu biết Lam Úc Kiệt trong lòng có việc, hần không chịu nói, Vương Diệu tự nhiên là lo lắng, lại lấy hần không triếp, đành phải ghen ở trong lòng khô lo lắng.

Đem Lam Úc Kiệt hướng phòng tắm ôm đi, như dĩ vãng như vậy ôn hòa thay hần tẩy sạch, Vương Diệu không phải cái loại này nhẩn nhụi nhân, Lam Úc Kiệt nếu là quật cường đứng lên Vương Diệu lấy hần một chút biện pháp cũng không có, nhưng là ôn nhu dùng tứ chi an ủi điểm ấy Vương Diệu ngược lại là tận tâm hết sức.

Tiểu Kiệt, ta không biết người làm sao vậy, nhưng là bảo bối, người phải nhớ kỹ bên cạnh người còn có ta, người không phải một người, nếu có thể, ít nhất nhượng ta giúp người chia sẻ một chút. đem Lam Úc Kiệt ôm vào trong ngực, Vương Diệu đưa hần đương tiểu hải tử giống nhau chụp hống.

Hần tốt như vậy một trận, Vương Diệu không suy nghĩ cẩn thận là chuyện gì xảy ra, chỉ là cảm thấy đau lòng.

Vương Diệu..... Người yêu ta sao? Vương Diệu trong lời nói nhượng Lam Úc Kiệt trong lòng nhuyển đặc binh bại như núi đổ, Lam Úc Kiệt không cần một khắc liền đầu hàng.

Có lời này, có lẽ hần có thể làm được bất kể góc

yêu a, đương nhiên yêu, không thương người ta còn có thể yêu ai! Vương Diệu không hề nghĩ ngợi liền nói như vậy. Đây đối hần mà nói căn bản là không cấu thành vấn đề.

Vương Diệu, người có bao nhiêu yêu ta? Lam Úc Kiệt trong lòng thư thái rất nhiều, giống lấy đến rất nhiều đường hải tử, còn cứng rắn phải kể tới sổ trong tay phủng có mấy khóa.

ách..... Như vậy yêu? không đúng, quá ít, dùng so không đủ. Vương Diệu khởi điểm lấy tay tìm một vòng tròn lớn quyển, lập tức liền cảm thấy vòng tròn quá nhỏ, lại khoa tay múa chân một chút vẫn cảm thấy không đủ, hần nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó làm ra chấm dứt luận. bảo bối, ta quá yêu người, họa tái nhiều quyển quyển cũng không đủ để hình dung ta đối với người yêu, ta nghĩ tưởng, ta đối với người yêu đại khái là có địa cầu thượng không khí nhiều như vậy đi, bảo bối, của người mỗi một hô hấp đều là ta yêu người căn cứ chính xác minh.

Vương Diệu kỳ thật không phải lãng mạn nhân, hần ký nhận chân lại thực tế, cho nên hần trong lòng là thật cho rằng chính mình có thể cho yêu có rảnh khí nhiều như vậy mới nói như vậy, không nghĩ tới vô tâm sắp liêu nghe được Lam Úc Kiệt trong tai nhưng lại thành trên đời tối động lòng người tình thoại.

Lam Úc Kiệt vừa khóc vừa cười, Vương Diệu luống cuống tay chân một trận sau, Lam Úc Kiệt liền có quyết tâm.

Tùy tiện đi, tóm lại, này nam nhân, hần không buông tay.

Ai tới thưởng đều giống nhau, hần không để. Không để.

Lam Úc Kiệt khôi phục bình thường cao hứng nhất nhân chớ quá vu Vương Diệu.

Hôn lễ tái tức, hần cũng không hy vọng lão bà tâm tình còn như vậy âm tình bất định.

Vương Diệu vừa hòa tề ngự thiên đến châu báu *** khứ thủ đỉnh làm nhẫn, Vương Diệu sợ chính mình đỉnh làm khoản tiền thức chiếm không được Lam Úc Kiệt niềm vui cho nên nhượng tề ngự thiên hỗ trợ nhìn xem kiểu dáng được không.

nhẫn rất được, a kiệt sẽ thích. nhẫn khoản tiền thức kỳ thật là đi qua tề thiên na biên nhân mã hơn nữa Vương Diệu hợp nhau đến như vậy mấy người thảo luận kết quả, thiết kế sư cũng là nhận thức nhân, lấy đến thành phẩm hậu quả chân phi thường tốt xem, tề ngự thiên vừa lòng nhìn Vương Diệu đem nhẫn cẩn thận thu đứng lên. Bất quá, đi ra *** cửa sau, tề ngự thiên ngược lại là nhìn Vương Diệu dừng một chút. Vương Diệu, người còn không có cùng a kiệt cầu hôn đi? khoảng cách tiệc cưới liền thặng hơn mười ngày, người tốt nhất mau chóng thu phục.

Trên thực tế, tề ngự thiên sáng sớm sẽ không nhận thức đồng làm cái gì kinh hỉ này ngoạn ý.

Hơn nữa hấn trong lòng là sợ Lam Úc Kiệt đã muốn nghe được cái gì tiếng gió, dù sao miệng sinh trưởng ở nhân trên mặt, trên đời này tái giữ bí mật tin tức đều là giấy không thể gói được lửa, vạn nhất xảy ra cái gì đường rẽ, kia mọi người này trận giúp đỡ Vương Diệu trừ bị kinh hỉ đã có thể toàn làm không công.

Vương Diệu đối với tề ngự thiên cười khổ, gật gật đầu tỏ vẻ đã biết sau liền đem đề tài mang khai.

Kỳ thật hấn cũng tưởng sớm một chút cùng Lam Úc Kiệt cầu hôn. Chỉ mộng đều muốn đâu.

Nhưng là tạp ở gần nhất đỉnh làm nhẫn thành phẩm còn không có lấy đến thủ, thứ hai Lam Úc Kiệt hảo một trận cảm xúc cũng không rất ổn định, Vương Diệu trong lòng vừa thương vừa sợ, liền đành phải kéo nói cái gì cũng không dám đề.

Kỳ thật nói trắng ra, hấn còn không phải chỉ sợ chọc giận hấn bảo bối Tiểu Kiệt sau hội biến thành thú không đến lão bà kẻ đáng thương.

Thê quân nghiêm không thể sĩ.

Bọn họ là một nguyện đánh một nguyện chịu đựng thôi! Vương Diệu chính mình là cảm thấy vui vẻ chịu đựng.

Bất quá không có biện pháp, hấn bị Lam Úc Kiệt ăn gắt gao, lời này trước mặt người khác trước mặt hấn thật đúng là không có thể diện nói ra đâu!

43. Chương 43

Bởi vì lam tiểu tử nhất thời sơ sẩy hơn nữa một bộ thập phần vô tội biểu tình, Lam Úc Kiệt đành phải mạo bị đồng hi dùng ánh mắt giết chết nguy hiểm chậm rãi đi vào hồi lâu không bước vào tề thiên tổng bộ.

Kỳ thật thân là Lam Úc Kiệt bí thư, lam tiểu tử trừ bỏ đại bài một chút ở ngoài cũng coi như xứng chức, chỉ là ngẫu nhiên khó tránh khỏi sẽ có một ít bì lậu, tỷ như nói lần này nàng đem thư tín tích lũy hai tháng lâu mới nhớ lại đến muốn bắt cấp Lam Úc Kiệt xem qua, thế cho nên Lam Úc Kiệt thiếu chút nữa điểm sẽ bỏ qua lúc này đây niên kỉ độ y học nghiên cứu thành quả phát biểu hội.

Tổng tài văn phòng ngoại đồng hi thấy hấn đến, chỉ thần nhiên dùng ánh mắt quét một chút, lập tức lại cúi đầu xử lý trong tay văn kiện.

đồng hi, giúp ta lộng nhất trương đến New York vé máy bay, ngày mai buổi sáng. đồng hi xưa nay đã như vậy, Lam Úc Kiệt cũng không nghĩ đến ý, tùy tay liền bắt trương ghế dựa ở đồng hi bên người ngồi xuống.

người yếu xuất ngoại? đồng hi lúc này cũng không thể không ngẩng đầu kinh ngạc đem ánh mắt phóng tới Lam Úc Kiệt trên người. tại đây mấu chốt thượng?

Vương Diệu trước kia liền cùng bọn họ đầu đầu tề ngự thiên thương thảo qua, cho nên tề thiên bên trong từng cái trung tâm cán bộ đều biết nói Vương Diệu nên vì Lam Úc Kiệt bạn một hồi hỉ yến, mọi người

cũng lục tục giúp đỡ xử lý rất nhiều chi tiết, mắt thấy hôn lễ liền thặng mười thiên, Lam Úc Kiệt này khảm thượng lại yếu xuất ngoại? đồng hi nghe xong pha không hiểu.

người cảm thấy ta không nên xuất ngoại sao? Lam Úc Kiệt nhìn đồng hi kia trương đại bằng mặt xuất hiện kinh ngạc biểu tình, thế này mới nghĩ đến Vương Diệu yếu kết hôn chuyện này chỉ sợ là toàn bộ tổ chức đều hiểu được.

Lam Úc Kiệt cảm thấy nan kham, mặc dù đồng hi có lẽ không có ác ý, nhưng nghe ở trong tai hắn vẫn đang cảm thấy không thoải mái.

Làm nửa ngày, nguyên lai đại gia đều là biết đến.

Trong ***g ngực có loại cay đắng phiếm khai, khổ trung phản toan, toan trung mang sấp.

Đại gia là sợ hắn biết sau sẽ làm bị thương tâm, cho nên toàn giúp đỡ man hắn sao? nhưng là, bởi vậy, Lam Úc Kiệt ngược lại càng không biết làm gì.

đến New York, ngày mai buổi sáng vé máy bay? đồng hi hướng đến không phải yêu quản nhân sự nhân, hai người giao tình cũng chỉ tính nhất bàn, đồng hi rất nhanh liền khôi phục thành bình thường bình tĩnh mà lãnh đạm bộ dáng giải quyết việc chung. lần tới yếu vé máy bay sớm một chút dính, không cần luôn gây phiền toái cho ta. Bất quá ta còn thật không biết người suy nghĩ cái gì, đều phải kết hôn người không ngoan ngoan đứng ở quốc nội còn muốn chạy tới New York.

ta kết hôn? lúc này đối Lam Úc Kiệt mở to hai mắt nhìn.

Hắn không có nghe sai đi? đồng hi nhất định là nói sai rồi, yếu kết hôn nhân rõ ràng là Vương Diệu.

không phải người kết hôn chẳng lẽ còn là ta yếu kết hôn sao? đồng hi mắt trợn trắng. ta cảnh cáo người, hai phương nhân mã vì các người hai cái hôn lễ đều bận rộn vài tháng, người không cần đến lúc đó mới đến làm mất tích này một bộ, bằng không ta hiện tại liền đánh tỉnh người.

Lại nói tiếp, trận này hôn lễ đã muốn không thể tính chỉ là bọn hắn hai cái kết hôn đơn giản như vậy, song phương tổ chức lên đều đàm thỏa yếu ký kết kết minh hữu hảo điều ước chi tiết, căn bản tương đương là hai cái tổ chức kết hôn, hồ doanh hồ huệ sự tình.

Chuyện lớn như vậy, nếu Lam Úc Kiệt hiện tại mới nói yếu hủy hôn, đồng hi đại khái cái thứ nhất hội trước đứng lên mấy bàn tay đánh tỉnh hắn. Tuy rằng, đồng hi luôn cảm thấy tổng xuất một Lam Úc Kiệt có thể nhượng tề thiên tổ chức được đến nhiều như vậy lợi ích, nghe người ta nói Vương Diệu có bao nhiêu lợi hại, quang tại đây việc sự thượng, đồng hi liền cảm thấy đồn đãi là quá mức.

Ở hắn xem ra, này Vương Diệu căn bản chính là đầu đất.

kết hôn.....? đồng hi, người xác định Vương Diệu..... Là muốn theo ta kết hôn? Lam Úc Kiệt bỗng nhiên chỉ cảm thấy một trận choáng huynh.

Này cũng..... Tương phản quá lớn đi?

Làm nửa ngày Vương Diệu yếu kết hôn đối tượng là hắn?!

Như vậy, vì cái gì hắn này đương sự một chút cũng không cảm kích đâu?

Lam tiên sinh, người xác định người không cần đi bệnh viện kiểm tra một chút đầu óc sao? đồng dạng nói người muốn ta nói vài lần! đồng hi dùng một loại xem trí chương nhi đồng tình ánh mắt nhìn Lam Úc Kiệt một chút, sau đó ký đồng tình lại bất đắc dĩ thở dài, tiếp theo liền không hề quan tâm hắn.

Nghe nói yếu kết hôn tân nhân ở kết hôn đêm trước đều sẽ có một chút tật xấu, đồng hi cái này tử có thể xác nhận đồn đãi là thật.

Cầm vé máy bay đi ra tề thiên tổng bộ đại môn, Lam Úc Kiệt triệt để thể hội mặt bộ trừu súc cảm giác.

Thay đổi rất nhanh, cuồng bi lại mừng như điên, trong vòng một ngày, hắn giống ở băng lý trong lửa qua lại mấy tranh đường như, đột nhiên không biết nên khóc hảo hay nên cười hảo.

Vương Diệu này..... Đại ngu ngốc!

Lam Úc Kiệt ở trong lòng biên mǎng, một mặt lại cảm thấy hảo cảm động.

Vương Diệu..... Nhất định là tưởng cho hǎn một kinh hỉ đi?

Này ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc! hại hǎn không duyên có rớt nhất đồng lớn nước mắt!

Lam Úc Kiệt đi một mình ở trên đường lập tức khóc, lập tức cười, mười phần giống người điên. Hǎn cũng không để ý tới người bên ngoài ánh mắt, chỉ lo cao hứng, tâm tình hảo đắc sắp bay lên thiên.

Vé máy bay đã muốn tới tay, hơn nữa lúc này niên độ y học nghiên cứu thành quả phát biểu hội chủ sự nhân là ở đọc sách thời kì đối Lam Úc Kiệt chiếu cố có gia giáo thụ, Lam Úc Kiệt lần này phi đi không thể.

Lam Úc Kiệt thật cao hứng Vương Diệu không có yếu cùng người khác kết hôn, tuy rằng hǎn ở trong lòng đem Vương Diệu mǎng mắt trăm lần, hǎn vẫn là vì Vương Diệu như vậy hoang đường vừa đáng yêu hành động cảm thấy phi thường ngọt ngào.

Lam Úc Kiệt vui vẻ, lại tránh không được yếu ở trong lòng khởi xướng Vương Diệu tính tình đến.

Vương Diệu này đại ngu ngốc, hừ, hại ta không công khổ sở lâu như vậy, không để người cấp một chút, kia chẳng phải là một lớn!

Đảo qua lúc trước tối tám, Lam Úc Kiệt cố ý thừa Vương Diệu không ở nhà thời điểm trở về thu thập mấy thứ tùy thân vật phẩm, trong tay niệp vé máy bay, đi tiêu sái cực.

Bất quá, Lam Úc Kiệt rốt cuộc không đi thành New York.

Đi thời điểm hǎn trong đầu trạng rất nhiều sự, tâm tình cũng giống tám ba ngày ảm ảm như vậy phức tạp, rất nhiều nhân tố gia thừa cùng một chỗ, thể cho nên hǎn không có lưu tâm quanh mình tình hình.

Hoặc là nói, hǎn thực yên tâm Vương Diệu đối hǎn bảo hộ.

Trên thực tế, theo hòa Vương Diệu ngã bài cùng một chỗ sau, Lam Úc Kiệt liền hiểu được Vương Diệu phái nhân ở hǎn bốn phía ám đi theo hǎn, che chở hǎn an nguy. Chuyện này Lam Úc Kiệt thân mình cũng không thực để ý, tuy rằng hǎn không biết là chính mình cần cái gì bảo hộ, nhưng trái lại Vương Diệu lập trường, nếu như vậy có thể nhượng hǎn an tâm điểm, Lam Úc Kiệt là cảm thấy nhiều hai cái nhìn không thấy, không quấy rầy hǎn bình thường nghỉ ngơi bảo tiêu kia cũng không có gì.c

44. Chương 44

Lam Úc Kiệt bị dùng miếng vải đen bịt kín ánh mắt, tắc im miệng ba lạp thượng nhất thai xe thời điểm, hǎn thể này mới hiểu được chính mình tình cảnh không tốt lắm.

Này vài năm bởi vì có tam đại thể lực cộng đồng ở duy trì cân bằng, đến thượng chỉ có thể xưng là một mảnh hài hòa, cho nên Lam Úc Kiệt đã muốn thật lâu không có cảm nhận được loại này có chứa khấn trương bầu không khí tư vị.

Hǎn rất thích xem tướng, kỳ thật này vài cái buộc người của hǎn coi như không sai, hǎn bị bịt kín ánh mắt, trói lại hai tay hai chân, nhưng ít ra không bị mê đi quá khứ cũng không lọt vào cái gì đòn hiểm, thậm chí Lam Úc Kiệt còn cảm thấy có điểm may mắn, như vậy bị bắt cóc, cảm giác là còn không tính rất không xong.

Trọng điểm là, lão tử tâm tình hảo.

Lam Úc Kiệt tâm tình tốt lắm, hǎn không có cảm thấy rất phản cảm, tóm lại trước nhìn xem tình hình nói sau, hơn nữa, hǎn còn muốn như thế nào cấp Vương Diệu một chút giáo huấn hảo đòi lại hǎn phía trước nôn khí đầu.

a hiểu, người xác định chúng ta buộc đối người sao? lão bản thật là thích này nữ nhân? ngồi ở phó điều khiển tòa thượng nam nhân liên tiếp quay đầu đối với Lam Úc Kiệt nhìn lại xem, ngữ khí tràn ngập không xác định cảm.

Này nữ nhân không khỏi cũng bộ dạng rất cao lớn đi? a nam thường thức thật sự là không giống người thường a.....

không sai được lập, chính là kia gian văn phòng a, họ lam thôi, trưởng tóc, khẳng định sẽ không sai. điều khiển tòa thượng nam nhân ngữ khí ngược lại là so sánh khẳng định. a hắc, người có loại một chút, a nam thích này nữ thật lâu, chúng ta hiện tại là làm tốt sự, chờ chúng ta đem nàng bao thành lễ vật, a nam thu được nhất định thật cao hứng!

a nam cũng là kỳ quái, bất quá chính là nữ nhân, rõ ràng liền thích đặc phải chết, khô ma nhần nhần nhớ nhỏ. a hắc hòa a hiểu hai người cũng chưa gặp qua a nam thích cái kia nữ nhân, bất quá a nam mỗi lần theo bệnh viện trở về về sau luôn thất hồn lạc phách, cái kia bộ dáng, mười phần chính là hại tương tư thôi!

Bọn họ hai cái đều là hòa a nam xuyên cùng điều quần lớn lên hảo huynh đệ, năm đó a nam ra tiền vốn làm cho bọn họ ba người đồng tâm hiệp lực làm một gian sửa xe hán, hiện tại sự nghiệp càng làm càng lớn, cửa hàng cũng mở rộng tốt lắm, theo lý thuyết hẳn là nên vì có ngày lành quá mà vui vẻ, không nghĩ tới hẳn lại cố tình vì nữ nhân cả ngày thất hồn lạc phách, a hiểu hòa a hắc đều nhìn không được, thừa dịp hậu thiên chính là a nam sinh nhật, này hai người nghĩ ra này chủ ý đến, quyết định đem a nam thích cái kia nữ nhân cấp buộc đến, sau đó ra tiền đính gian xa hoa phòng, dự bị cho hắn một kinh hỉ lớn!

tốt lắm, đừng la toa, cho người đính phòng người định rồi không? người làm việc ta không yên lòng, trước đem nữ nhân này quan đến chúng ta phía trước hang ổ đi tốt lắm, ta cùng người đi khách sạn trước đem phòng thu phục nói sau. a hiểu nói xong liền nhanh hơn tốc độ xe.

Không lâu, Lam Úc Kiệt liền cảm thấy xe ngừng lại, sau đó này hai cái buộc hắn nam nhân thô thủ thô chân liền đưa hắn bàn nhập phòng trong.

Lam Úc Kiệt ở trong lòng mãnh mắt trợn trắng.

Theo mới vừa rồi đối thoại nghe tới, Lam Úc Kiệt đã muốn biết chính mình tình cảnh vô lo, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn hẳn là thực an toàn, bất quá này hai cái ngu ngốc tay chân không thể lưu loát một chút sao?

Là nam hay là nữ đều phân biệt không được, buộc sai lầm rồi nhân còn không biết còn chưa tính, Lam Úc Kiệt chỉ may mắn bị trói nhân là chính mình, bằng không chân đối thành nữ nhân không khóc tử mới là lạ, hẳn bị đưa đến đánh tới, trên người khẳng định ô thanh vài khối.

được rồi, tiểu thư, ngưỡng ngừng ủy khuất người ở trong này quá một đêm, chúng ta hai cái còn có việc yếu bận rộn, bất quá người thực an toàn lập, chúng ta chỉ là cấp cho a nam một kinh hỉ, sẽ không thương tổn người, a nam hẳn thực thích người, bất quá cũng không dám nói, hậu thiên là hắn sinh nhật, đến lúc đó các người mới hảo hảo bồi dưỡng cảm tình a! a hắc gãi gãi đầu, hắc hắc nở nụ cười vài tiếng, lập tức ở a hiểu thúc giục hạ quan môn đi rồi.

Lam Úc Kiệt bị trói tay chân, ánh mắt, miệng cũng bị che, ngồi ở một cảm giác hẳn là giường địa phương thượng, hắn ngửa mặt lên trời thở dài.

Làm cái gì quý, này hai cái ngu ngốc liền như vậy đi rồi?!

Lam Úc Kiệt bị bắt cóc, Vương Diệu mãi cho đến buổi chiều mới thu được tin tức.

các người hai cái, đem vừa mới trong lời nói nói lại lần nữa xem?! Vương Diệu gần đây đem liên anh bang cuối cùng nhất bút yếu ra hóa cấp ra, nguyên tưởng rằng như vậy sau là có thể đem thời gian lấy đến chuyên tâm đến hồ hết chính mình tâm can bảo bối, không nghĩ tới mới trở về mà thôi liền nghe được không tốt tin tức.

diệu ca..... bình thường đi theo Lam Úc Kiệt bên người ám phục hai cái bảo tiêu đầu thù đắc cú đầu, nói lên nói đến cũng khanh khanh ba ba, đại khí cũng chưa dám nhiều suyễn một chút.

Vương Diệu bình thường là một không có gì cái giá nhân, đối dưới cán bộ hoặc là đề giai các huynh đệ Vương Diệu cũng rất ít xuất ra đương đại ca uy nghiêm đến, đại bộ phận thời điểm hắn luôn cười, mặc dù làm sai sự Vương Diệu thủ pháp cũng không giống thượng Đế nhất phụ thân như vậy nghiêm khắc.

Vương Diệu làm việc bề ngoài xử thế viên dung kì thực từng bước khôn khéo, hắn không cần phí rất lớn khí lực có thể đem phụ thân lưu lại đại phiền giang sơn xử lý hảo, thậm chí trò giỏi hơn thầy, nhưng là này cũng không đại biểu hắn chính là nhuyển quả hồng có thể tùy nhân chà xát viên niết biển.

Lam Úc Kiệt đối Vương Diệu có bao nhiêu trọng yếu, mọi người tại đây một lần sự tình lý cuối cùng là kiến thức đến.

Vương Diệu ở liên anh trong bang phát ra hảo đại ngừng lại tính tình, liên luôn luôn hòa Vương Diệu tới thân cận chu toàn đều sợ tới mức nói cũng.

Bán giờ sau, tề ngự thiên hòa tề thiên tổ chức lý vài người đều đến.

Vương Diệu, dừng nóng vội, chúng ta hai phương nhân mã đều xuất động, rất nhanh sẽ có tin tức. Vương Diệu ở trong đại sảnh một chút cũng tọa không ngừng, đi tới đi lui, nhìn ra được đến hắn nóng vội, tề ngự thiên nhìn không được ra tiếng trấn an hắn một chút.

Người này chỉ cần gặp gỡ cùng a kiệt có liên quan sự tình liền hoàn toàn nhìn không ra là một cái một mình đảm đương một phía hắc đạo đầu đầu.

Tề ngự thiên lắc đầu than nhẹ, tiếp theo chậm rãi uống chu toàn phủng đến hảo trà.

hắn ta xem, hắn là không phải trên đường nhân làm. A kiệt là thầy thuốc, lại là chúng ta tề thiên nhân, hắc bạch lưỡng đạo đều rất rõ ràng, không có khả năng tìm hắn phiền toái. a nhậm nói như vậy.

nếu là cái khác, kia càng phiền toái, mục tiêu quá lớn, chúng ta rất khó tra. tề thiên tổ chức hòa liên anh bang đều các hữu một bộ mạng lưới tình báo, bất quá lưu manh đại khái nhìn một chút, song phương đều không có cái gì đại tranh cãi, không có gây thù hằn, cũng không có cừu gia, chính là có, buộc Lam Úc Kiệt đi cũng không thể khô ma, dù sao so đối dưới đều cảm thấy thật sự không có lý do gì a.

hắn cầm vé máy bay hòa một ít tùy thân vật phẩm, đi trước bệnh viện, sau đó ở hướng sân bay trên đường. nói đến điểm ấy Vương Diệu liền cảm thấy trong lòng thật không tốt thụ.

Tiểu Kiệt yếu xuất ngoại, vì cái gì liên nói cũng chưa nói với hắn một tiếng?

45. Chương 45

đồng hi, a kiệt vé máy bay là người giúp hắn làm ra đi? a nhậm quay đầu hỏi ở một bên sự không liên quan mình đồng hi.

là lại như thế nào? đồng hi chậm rãi uống một ngụm trà, trà hương nồng đậm hương vị ở miệng tản ra đến, mới khiến cho hắn thoải mái hơi chút dịu đi một chút. Hắn bề bộn nhiều việc, không biết vì cái gì chính mình cũng bị lạp tới nơi này, cho nên nhất trương mặt so đại tiện còn thoải. công tác của ta không phải là giúp các người những người này chuẩn bị sự tình sao? đừng nói a kiệt muốn đi New York, liền tính hắn theo ta yếu buổi chiều phi Costarica vé máy bay ta đều có thể cho hắn làm ra.

ta tra qua, a kiệt là muốn đi New York tham gia y học nghiên cứu phát biểu hội, cùng hắn mất tích hắn là không có quá lớn quan hệ. lưu manh lại so đúng rồi một chút cầm trên tay đến số liệu, một đám người thảo luận nửa ngày như thế nào cũng tưởng không ra Lam Úc Kiệt vì cái gì hội đột nhiên không thấy lý do.

Nếu nói là bất cóc, tốt lắm ngại cũng sẽ có điện thoại đến yếu tiền chuộc, nhưng là tiền đằng sau đằng, song phương đều không có nhân mã nhận được cái gì điện thoại, Lam Úc Kiệt di động cũng vẫn đều đánh không thông, gấp đến độ Vương Diệu giống kiến bò trên chảo nóng, trong lòng loạn thành một đoàn.

Đợi cho ban đêm sự tình vẫn là không có rõ ràng, Vương Diệu liền thiếu kiên nhẫn.

không được, không đợi, ta muốn phát giang hồ lệnh, Tiểu Kiệt an toàn quan trọng nhất, ta không thể mạo hiểm. Vương Diệu chụp cái bàn đứng lên, vẻ mặt kiên quyết.

Đoàn người vì việc này sứt đầu mẻ trán thời điểm, Lam Úc Kiệt đang ở xa xôi vùng ngoại thành trong phòng nhỏ đại khẩu ăn tiện lợi.

Vừa bị trói thời điểm, Lam Úc Kiệt không xác định hai người khi nào thì phản hồi, hơn nữa nằm ở trên giường cũng có chút mệt mỏi, đơn giản yên vui ngủ vừa cảm giác.

Bởi vì bị mờ mắt, tỉnh lại sau cũng không biết là cái gì canh giờ, phát ra trong chốc lát ngốc, không lâu môn liền mở ra, một trận đồ ăn mùi truyền đến, lúc này Lam Úc Kiệt mới cảm thấy thật sự đói bụng, cả ngày chưa ăn này nọ cũng không uống nước.

Tâm tình hảo thời điểm Lam Úc Kiệt luôn thực có thể ăn, hơn nữa đói mau.

Cho nên đương a hiểu hòa a hắc hai người mua tiện lợi trở về thời điểm, Lam Úc Kiệt thiếu chút nữa liền hưởng tiện lợi xong đến.

lam tiểu thư, ngưỡng chừng a, người ủy khuất một chút, ngày mai buổi tối chúng ta sẽ đưa người đi khách sạn lạ! a hắc vẻ mặt ngại ngùng, thoát nhìn cũng thực thành thật, không có gì lực sát thương.

Lam Úc Kiệt ăn tiện lợi, mặc kệ hai người nói với hắn cái gì hắn đều gạt đầu, đáy mắt chỉ nhìn đến thực vật.

Hắn là thầy thuốc, hòa nhân hồ đánh khinh xuất không phải hắn cường hạng, hắn khí lực không lớn, tuy rằng cũng học quá đánh võ, nhưng là hiệu quả dù sao không tốt lắm, cho nên hắn vẫn là ưa mưu lợi, có thể dùng trí trong lời nói hắn liền tuyệt không động thủ.

A hắc hòa a hiểu hai người nhìn hắn đem tiện lợi ăn xong, bởi vì là lão phòng ở, không thủy không điện trong phòng chỉ điểm ngọn nến, Lam Úc Kiệt diện mạo vốn liền bộ dạng thanh tú, hơn nữa thân cao cũng không cao, thân mình xương cốt lại tiêm gầy, này hai người nhưng lại đều không có hoài nghi hắn không phải nữ.

Lam Úc Kiệt ở trong lòng than nhẹ, hai người kia thật sự là một đôi kẻ dở hơi, xuẩn đần.

Hắn như thế nào sẽ bị loại này ngu ngốc bắt cóc đâu? việc này nói ra đi hắn đều cảm thấy dọa người nột!

Đợi cho hai người lại lần nữa rời đi về sau, Lam Úc Kiệt mới chậm rãi đứng lên nhảy dựng nhảy dựng ở trong phòng tìm kiếm có thể cắt trên tay hòa trên chân dây thừng công cụ.

Lam Úc Kiệt đi ra ngoài phòng sau mới biết được này địa phương chân con mẹ nó hẻo lánh, dĩ nhiên là vùng núi, chung quanh cỏ dại từng sinh, thảo trường thành nhanh so nhân cao, không có đường cái, không có đường đàng, duy nhất lộ là điều đất đá Tử Lộ, duy nhất nguồn sáng là thiên thượng bán nguyệt ánh trăng.

Lam Úc Kiệt xem đầu đều đau.

Hắn cảm thấy chính mình vẫn là so sánh thích hợp sinh hoạt tại đô thị lý.

Luôn luôn tại trong bóng tối sờ soạng chậm rãi đi, đi tới ánh mặt trời vi lượng Lam Úc Kiệt mới rốt cục nhìn đến một gian nông trại, sáng sớm, lậu xá bên ngoài có một đôi lão phu thê, Lam Úc Kiệt bận rộn đi qua đi bắt chuyện.

ai nha, là lạc đường đi? ở trong núi đi rồi một đêm a? thật đáng thương, mau vào ốc đến nghỉ ngơi một chút. lão phu thê ở trong núi ẩn cư, rất ít gặp được có nhân, nhưng vẫn là thực thân thiện tiếp đón hắn.

ai, ngưỡng chừng, quấy rầy. Lam Úc Kiệt thực may mắn còn có thể này thâm sơn lý tìm được người ở, nói thực ra hắn đi rồi một đêm chân cũng đau, liền thịnh tình không thể chối từ đi vào nghỉ ngơi một chút.

Lão phu thê hòa Lam Úc Kiệt nói việc nhà, Lam Úc Kiệt bận rộn bài chút lý do, nói chính mình là thầy thuốc, lên núi đến chữa bệnh từ thiện, bắt quá bởi vì lạc đường, bao bao cũng điều ở sơn cốc dưới.

đến, đến, uống trước bát chúc đi, sơn thượng không có gì hay tiếp đón của người, cũng chỉ có cháo hoa, người đừng khách khí a. lão thái thái nhân rất hợp khí, cho hắn thịnh chúc lại đồ thủy.

cám ơn, cám ơn. Lam Úc Kiệt tiếp nhận, hòa này đối lão phu thê trò chuyện trò chuyện, biết hai người thân thể đều cũng không tệ lắm, ở sơn thượng ở hơn phân nửa cả đời, tự cấp tự túc, ngày ngược lại là quá thật sự nhọc sống, cũng không nguyện ý bàn đến trong thành đi, đồng dạng ngọn núi tổng cộng ở lục hộ nhân gia, bất quá phòng ở hòa phòng ở gian cách khá xa, tưởng la cà có khi còn phải đi lên ban ngày.

Lam Úc Kiệt nghe xong trong lòng bao nhiêu có chút hâm mộ, biên uống cháo hoa vừa nghĩ, nếu là về sau già đi, Vương Diệu cũng về hưu, không bằng cũng giống như vậy tìm một chỗ ẩn cư đứng lên, quá quá ngăn cách ngày tựa hồ cũng cỡ không sai.

người trước hết đãi ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, ta đi sửa sang lại một chút sơn sản, đằng giữa trưa ăn cơm xong ta lái xe đưa người xuống núi, thuận tiện đem sơn sản lấy đến trong thôn đi đổi điểm tiền. lão tiên sinh uống qua cháo hoa sau cười meo meo nói như vậy.

vậy phiền toái người. Lam Úc Kiệt trong lòng ký cảm kích lại cảm động, bận rộn đi theo lão tiên sinh phía sau phải giúp bận rộn.

Hai người sửa sang lại không ít này nọ cùng nơi phóng tới tiểu xe vận tải trong xe, ném qua cơm trưa lão tiên sinh liền đứng hện đưa hân xuống núi.

Xuống núi sau ở trong thôn hòa Lam Úc Kiệt mỗi người đi một ngả, lão tiên sinh trước khi đi còn tắc hai trăm đồng tiền ở Lam Úc Kiệt trong tay, nhìn đặt ở lòng bàn tay lý kia nhiệt nhiệt hai trăm đồng tiền, Lam Úc Kiệt thiếu chút nữa chảy xuống cảm tính nước mắt.

Nhân tình ấm lạnh.

Lam Úc Kiệt đột nhiên nhớ tới nhi đồng khi cùng đến không cơm ăn thời điểm, lam ba ba còn suốt ngày đem kiếm đến chắt kim xuất ra đi giúp trợ người khác tình cảnh.

Giờ khắc này, Lam Úc Kiệt mới thật sâu hiểu được đến bị giúp nhân cảm thụ.

Lam Úc Kiệt mất tích ngày hôm sau, Vương Diệu đã muốn mất đi tính nhẫn nại.

Giang hồ lệnh đều phát ra, toàn bộ hắc bạch lưỡng đạo cũng đều tổng động viên, nhưng là chính là không có tin tức. Vương Diệu phi thường nôn nóng bất an, chính dạ không ngủ, lo lắng đặc hồ bột phấn toát ra đến đây, hai mắt cũng phấp phấp máu.

46. Chương 46

Giữa trưa lam tiểu tử đi theo tề ngự thiên đi vào liên anh bang tổng bộ, nhìn đến Vương Diệu bộ dáng còn dọa nhảy dựng.

Vương Diệu, không có việc gì, ta ca thực thông minh, nhất định không có việc gì, nói không chừng hân là với người đối, trốn đi mà thôi. lam tiểu tử không đành lòng, mở miệng an ủi Vương Diệu, nhưng là lời này vừa ra, liên chính nàng đều cảm thấy không có thể tín độ.

Lam Úc Kiệt dẫn theo vé máy bay là hướng sân bay đi, hơn nữa ở New York kia tràng y học nghiên cứu phát biểu hội vẫn là Lam Úc Kiệt phía trước đối hân thực chiếu cố giáo thụ chủ sự, lấy Lam Úc Kiệt tính tình, hân thật sự không lý do không đi, càng không thể có thể rõ ràng muốn lên phi cơ còn tại nửa đường thượng khai lưu.

Lam Úc Kiệt là cái loại này thực sẵn sóc người khác nhân.

Vương Diệu rất rõ ràng lam tiểu tử trong lời nói an ủi thành phần đại quá vu sự thật.

Hân Tiểu Kiệt cho tới bây giờ đều là ôn nhu, thiện lương.

Hân chỉ tại Vương Diệu trước mặt tùy hứng lại gương oai.

Đối với người khác sự, hấn luôn trở thành chính mình sự tình đang nhìn đăi, có mấy lần ban đêm nhận được bằng hữu điện báo, Lam Úc Kiệt cũng đều không chối từ lao khổ theo trong ổ chăn đứng lên, đại thật xa lái xe đi ra chẵn, Vương Diệu tự nguyện đương lái xe đi theo quá vài lần, mặc dù có đau lòng, nhưng cũng làm cho này dạng khả ái hấn thật sâu mê muội.

Lam tiểu tử chẳng những không có an ủi đến Vương Diệu, ngược lại khiến cho hấn hơn lo âu chút.

Nhất định là ra chuyện gì.

Tề ngự thiên tuy rằng cũng là lo lắng, bất quá ngược lại là rất thích xem. Nhân gia nói quan tâm sẽ bị loạn, Vương Diệu tâm tình hấn không phải không thể lý giải, hôm nay nhượng đổi thành thiệu Thanh Vân như vậy, tề ngự thiên cũng không nắm chắc còn có thể như vậy thanh minh.

Tề ngự thiên có hấn yên tâm lý do. Năm đó bọn họ đều là đả đả sát sát tới được, Lam Úc Kiệt tuy rằng gia nhập đặc văn, quyền cước công phu ngược lại là cũng nhượng tổ chức cấp buộc học điểm da lông, nói sau hấn tốt xấu cũng là đại nam nhân, đầu óc người thông minh cũng cơ linh, tề ngự thiên cho rằng lấy hấn cơ trí cho dù là thật sự lâm vào khốn cảnh, cũng không về phần rất không xong mới là.

Hấn đối chính mình thủ hạ xem như rất tin tưởng.

Giang hồ lệnh càng đi ra ngoài, hắc bạch lưỡng đạo vì việc này toàn động lên.

Đại gia đều muốn yếu liên anh bang nhân tình, cho nên thứ này ở hắc đạo thượng so cái gì đều phải đáng giá, đã muốn vài thập niên cũng chưa xuất hiện qua, liên anh bang nhất thả ra tin tức, trên đường một mảnh ồ lên.

Tin tức hướng sấm thủy giống nhau vô khổng bất nhập, sửa xe hấn lúc này cũng đã muốn thu được tiếng gió, trối lại Lam Úc Kiệt a hiếu, a hắc hai người sợ tới mức cầm công cụ thủ trống rồng liền run lên đứng lên.

Không thể nào? bận rộn nửa ngày, thế nhưng buộc sai người?!

Hơn nữa, là như thế nào sai sót ngẫu nhiên Trối lại lớn như vậy nhân.....

Bọn họ rõ ràng là muốn buộc cái kia tiểu bí thư a! như thế nào biến thành nam?!

Cái này tử bọn họ khả sợ tới mức thiếu chút nữa tiểu quần, liền trở về sơn thượng đem nhân cấp thả cũng chưa dừng khí, chỉ sợ đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết.

Sửa xe hấn lão bản a nam từ bên ngoài trở về còn đối chuyện này chặc chặc lấy làm kỳ.

các người nói như thế nào có khoa trương như vậy sự tình a? đầu năm nay danh khí lớn như vậy thầy thuốc đều sẽ hư không tiêu thất, thật sự là việc lạ hàng năm có năm nay đặc biệt nhiều. Tề thiên tổ chức nơi nơi xuyên thấu qua hắc bạch lưỡng đạo ở tìm người, càng kỳ quái hơn sự ta nghe nói liên anh bang còn phát ra giang hồ lệnh..... Ai, các người hai cái như thế nào lạ? đầu thành như vậy? sinh bệnh lạ? a phía nam tẩu biên nói xong hôm nay bên ngoài đại sự, sửa xe hấn cái gì không nhiều lắm chính là tin tức nhiều nhất, hắc bạch lưỡng đạo nhân mã cũng nhiều ít có tiếp xúc, cho nên theo sáng sớm sẽ không đoạn có người đến tìm hiếu tin tức, a nam chỉ cảm thấy khoa trương cực. sinh bệnh trong lời nói..... Đi thánh tâm bệnh viện đi? đi một chút đi, nơi đó thầy thuốc y thuật tốt nhất.

không, không, chúng ta không có việc gì. a hiếu hòa a mặt đen sắc đều từ thanh biến thành đen từ hắc lại chuyển trắng, vội vàng chối từ.

Má ơi..... Đây là cái gì cùng cái gì.....

Hai người đối nhìn thoáng qua, liên chân đều run lên.

Buổi chiều liên anh bang nhân theo tuyến tìm được rồi ngày đầu tiên quan Lam Úc Kiệt cái kia vùng núi phòng nhỏ, Vương Diệu hòa tề ngự thiên cũng đều đến đây, bởi vì chỗ xa xôi cho nên tìm thời điểm còn mất một phen công phu, Vương Diệu phi thường lo lắng, một chút manh mối đều thả giết lăm không buông tha.

Bất quá đoàn người tự nhiên là phác không, Lam Úc Kiệt sớm không ở bên trong, trong phòng đầu duy nhất nhìn ra được có nhân trụ quá dấu vết chính là tối hôm qua Lam Úc Kiệt ăn luôn cái kia tiện lợi hạp hòa thượng mấy cái dây thừng.

Vương Diệu hòa tề ngự thiên hai người đối nhìn thoáng qua, tề ngự thiên liền triệu Vương Diệu gật gật đầu, hoảng chỉ nhượng dưới nhân hỏa tốc đem tiện lợi hạp cầm làm nước bọt kiểm nghiệm.

Hai trăm đồng tiền có khả năng ma?

Hai trăm đồng tiền ở trong thành xác thực cái gì cũng không thể làm, đáp tranh xe, ăn bữa cơm sẽ không có, nhưng là tại đây hẻo lánh chân núi thôn xóm lý, chỉ hoa một trăm đồng tiền liền cũng đủ Lam Úc Kiệt tìm nơi ngủ trọ một gian nông trại, ăn mấy đốn cơm no, sau đó hảo hảo tẩy một nước ấm tắm ngủ tiếp thượng một hảo thấy.

Vì điểm này, Lam Úc Kiệt lại lần nữa cảm nhận được ở nông thôn thuần phác hòa nồng hậu nhân tình vị tốt đẹp.

Lam Úc Kiệt ngày hôm qua chính dạ đều ở tìm lộ không ngủ, cho nên cái này cũng mệt mỏi, hắn biết rõ Vương Diệu nhất định biết hắn mất tích, cũng nhất định nơi nơi vơ tìm hắn, bất quá vì chính mình phía trước bị hắn lừa gạt xoắn ốc xoay quanh này một ngục diệu khí, Lam Úc Kiệt liền phi thường bốc đồng muốn cho Vương Diệu sốt ruột một chút.

Ai nhượng hắn lừa chính mình lừa như vậy khổ, hừ hừ.

Lam Úc Kiệt thanh thoi ăn ngừng lại đơn giản bữa tối, một màn thầu hơn nữa một cái đĩa rau xanh, trên thực tế hắn cũng không có ăn no, lấy một đại nam nhân mà nói, như vậy thực vật thật sự quá ít, bất quá hắn không có oán giận, ngược lại ăn đắc mùi ngon.

Nhân trong lòng tình hảo thời điểm ăn cái gì đều giống sơn hào hải vị.

Ở nhờ nông trại khát sơn, ốc chủ dương ngắm đen khuôn mặt cười đối hắn nói không xa địa phương có thiên nhiên ôn tuyền, sau khi ăn xong Lam Úc Kiệt cầm mượn đến rửa mặt dụng cụ hòa quần áo nhân nhả chạy tới.

47. Chương 47

Đến buổi tối, kiểm nghiệm kết quả đi ra, tiện lợi hạp thượng nước bọt xác định là Lam Úc Kiệt, hai phương nhân mã một trận phấn chấn.

Vương Diệu còn lại là vui vẻ nhất ưu, hi là: Rốt cục có Tiểu Kiệt manh mối Ưu là: Hắn bảo bối hiện tại nhân còn không biết ở nơi nào, không biết có hay không bình an, có hay không đói bụng, khát vẫn là bị thương nơi nào.

Hơn phân nửa dạ liên anh bang xuất động không ít nhân đại tứ sưu sơn, ước chừng ở sơn thượng thẩm thức tìm tòi cả một đêm.

Lam Úc Kiệt buổi tối còn lại là phao phi thường thoải mái ôn tuyền tắm, ngủ vừa cảm giác tỉnh lại, thể này mới cảm thấy cả người thoải mái hơn.

Ban đêm một mình một người ngủ thời điểm, Lam Úc Kiệt biết chính mình là có điểm ở cậy mạnh, bởi vì hắn kỳ thật rất tưởng niệm Vương Diệu.

Đương nhiên, hắn khó tránh khỏi ở trong lòng toái niệm Vương Diệu động tác quá chậm.

Đều qua hai ngày này ngu ngốc cư nhiên còn không có tìm đến.

Sáng sớm Lam Úc Kiệt nếm qua thanh chúc ăn sáng, sau đó thay ốc chủ thái thái giúp hắn rửa phóng tới bếp nấu thượng nhượng nhiệt khí hong khô quần áo, Thiên tạ vụn tạ tạ qua này người một nhà, sau đó đắp ốc chủ nhân tử xe tiện lợi trở lại trong thành.

Lam Úc Kiệt trở lại trong thành đồng thời, Vương Diệu đoàn người cũng mới tìm được lúc trước sơn thượng thu lưu Lam Úc Kiệt cái kia hảo tâm nhân gia.

Vương Diệu thực cảm kích bọn họ thu lưu chính mình bảo bối, nghe được Lam Úc Kiệt bình yên vô sự thời điểm, Vương Diệu thế này mới cảm thấy điều đặc biệt cao một lòng có thể buông chậm rãi.

Đại đại tạ qua nhân gia, Vương Diệu nhượng chu toàn đưa tới nhất tuyệt bút tiền, không để chối từ liền tiếp tục triều chân núi thôn xóm đi tìm nhân.

Kỳ thật nói Lam Úc Kiệt trở lại trong thành cũng không có sai, bởi vì nhân gia thật là đưa hắn về tới trong thành, nhưng là đô thành lớn như vậy một, mà hắn xuống xe vị trí lại ở thành tây giao giới.

Đào đào túi tiền, chính mình toàn thân cao thấp liền thẳng như vậy một trăm đồng tiền.

Lam Úc Kiệt cảm thấy có điểm bất đắc dĩ, như vậy một chút tiền, nhờ xe về nhà cũng không đủ nộp.

Đi rồi nhất đại giai đoạn, trải qua đề khoản cơ, Lam Úc Kiệt cười khổ, hắn là có gọi ngân hàng, bắt quá trên người ký không bao da cũng không tạp phiền, nhìn đề khoản cơ cũng không thể khô ma, còn không bằng tìm công cộng buồng điện thoại tới thực tế.

Bắt quá hiện đại nhân có tật xấu, chính là hành động điện thoại rất phương tiện, cho nên không ai bối số điện thoại.

Lam Úc Kiệt muốn đánh nhau điện thoại cấp Vương Diệu, nhưng là không biết hắn dãy số là mấy hào, gãi gãi đầu, đánh trước điện thoại cấp lam tiểu tử.

khô ma? lam tiểu tử còn đang ngủ, bình thường không đến buổi sáng chín giờ nàng là sẽ không rời giường, cho nên buổi sáng bảy giờ gọi điện thoại cấp nàng, bị đánh thức lam tiểu tử chẳng những đầu óc không rõ tỉnh còn có rời giường khí, khẩu khí phi thường khó chịu.

lam tiểu tử, ngươi có nhận biết hay không thức một người tên là a nam? Lam Úc Kiệt biết nhà mình biểu muội phía sau chính ngủ đặc mơ mơ màng màng, bắt quá vẫn là nhận không được hỏi.

a nam, đó a nam? chờ ta thanh tỉnh nói sau được không, sảo chết, đi, đi, đi, ta muốn đi ngủ. lam tiểu tử nhú mày, hai ánh mắt cũng chưa mở, đầu cũng còn tại giấc ngủ trạng thái.

ta nói a, nãi đừng luôn như vậy chọn, có nhân truy trong lời nói nãi liền nhận chân lo lắng nhìn xem, sửa xe cũng không sai a, ít nhất đối bất tử nãi, luôn nhớ kỹ không có người truy, có nhân truy thời điểm nãi lại bãi khoan dung, cẩn thận biến thành lão bác chồng. Lam Úc Kiệt nghĩ vậy sự kiện liền cảm thấy buồn cười, tuy rằng buộc hắn kia hai người thủ pháp không tốt lắm, bắt quá ngược lại là một mảnh hết sức chân thành, cũng không thương tổn hắn, Lam Úc Kiệt ký đạt tới nhượng Vương Diệu sốt ruột mục đích, có năng lực đẩy mạnh tiêu thụ đi ra ngoài một tai họa, hắn còn cảm thấy chính mình kiếm được.

Lam Úc Kiệt ngươi phiền chết, đừng sảo, ta muốn ngủ. lam tiểu tử ngủ đặc mơ hồ, ký không có nghe rõ ràng cũng không nghĩ tới nhà mình biểu ca hiện tại là bị xếp vào mất tích dân cư danh sách, lại nghe Lam Úc Kiệt la toa vài câu sau liền đổi đem điện thoại cấp treo, bịt kín chăn ngã đầu tiếp tục ngủ.

Lam Úc Kiệt treo lên điện thoại sau chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, buông tay, không triếp.

Đánh xong vừa thông suốt điện thoại, túi tiền lý còn lại bảy mươi tam đồng tiền.

Lam Úc Kiệt cái này chỉ nhớ rõ chính mình lão ba gia điện thoại, nhưng là Lam Úc Kiệt hiếu thuận, sợ lam ba ba lo lắng, không dám đánh này mở điện nói, đành phải đem tiền thả lại túi tiền lý.

Dù sao chậm rãi đi, đi đến buổi tối tổng có thể gia đi.

Lam Úc Kiệt thở dài một chút, một mặt đi, một mặt trộm mắt Vương Diệu.

Toàn bộ buổi sáng liền anh bang mọi người ở chân núi thôn xóm lý nắn nã, đợi khi tìm được tá túc kia nhất hộ nhân gia, hơn nữa duyên hắn chỉ lộ tuyến đem xe hướng trong thành khai thời điểm, lam tiểu tử cũng tỉnh táo lại.

Lam tiểu tử tỉnh ngủ sau đại hữu một loại tai vạ đến nơi cảm giác.

Thật sự là đáng chết, Lam Úc Kiệt gọi điện thoại đến lại bị nàng đang ngủ mơ hồ cấp cắt đứt.

Nàng xem xem di động thượng trò chuyện ghi lại, xác định chính mình không phải ở chỉ mộng sau vội vàng bắt điện thoại cấp Vương Diệu hòa tề ngự thiên.

Lam tiểu tử dùng tam phương trò chuyện, Vương Diệu tỏ vẻ chính mình đang ở hướng thành Tây Giao giới trên đường, tề ngự thiên gật đầu, hơn nữa nhượng lam tiểu tử cầm điện thoại lấy đến tề thiên tổng bộ tuần tra Lam Úc Kiệt lên tiếng địa điểm.

Lam Úc Kiệt mại khai hai chân theo buổi sáng đi tới giữa trưa, hần kỳ thật không phải rất mãnh mai nhân, thân thể cũng thực khỏe mạnh, nhưng là mùa xuân thời tiết vẫn là có điểm lạnh, hơn nữa chói mắt thái dương phơi nắng đặc hần có chút đầu chóng váng, cho nên hần đành phải dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Thành tây cũng không giống nội thành như vậy náo nhiệt, thậm chí cảm giác có điểm hoang vắng, ven đường tốp năm tốp ba có thể thấy không phải lão nhân chính là tiểu hài tử, ngay cả lộ thụ cũng trĩu trĩu, Lam Úc Kiệt ngồi ở bên đường vườn hoa thượng, đỉnh đầu lá cây thưa thớt cơ hồ ngăn không được dương quang.

Lam Úc Kiệt thân thủ đặt ở hai cái lông mi thượng tưởng chắn dương quang, đỉnh đầu lại đột nhiên chiếm được một trận che dầy, Lam Úc Kiệt ngẩng đầu lên, nhượng không quá thích ứng đồng tử ở thành linh xảy ra ám sắc trung ngắm nhìn, thấy rõ ràng người tới sau, hần mới sung sướng lộ ra một đại đại tươi cười.

Wương Diệu, người hảo chậm ác. Lam Úc Kiệt mềm mềm đem thủ hoàn thượng Vương Diệu eo, vùi đầu ở hần ***g ngực hấp thu ấm áp thể nhiệt, trong miệng này thanh kêu to giống như oán hận lại giống như hờn dỗi, đem Vương Diệu kêu đặc xương cốt đều to.

48. Chương 48

thực xin lỗi, ta đã tới chậm. mãi cho đến Lam Úc Kiệt nhân ở Vương Diệu trong lòng, hần mới có một chút kiên định cảm.

Wương Diệu gắt gao ôm Lam Úc Kiệt, quá khứ đã nhiều ngày đối Vương Diệu mà nói mười phần dày vò.

Mỗi tới một Lam Úc Kiệt đi qua địa phương, Vương Diệu liền cảm thấy chính mình mau được trái tim bệnh như vậy, từ sau khi thành niên hần liền cho rằng chính mình phải làm hần tử, ngay cả năm đó thụ lĩnh đánh thuê huấn luyện thời điểm hần cũng không từng như vậy lo lắng sợ hãi quá, nhưng lần này Vương Diệu lại phải sợ lại là phác không.

Wương Diệu, chúng ta về nhà đi. ôm Vương Diệu, Lam Úc Kiệt cảm giác an tâm hơn, phảng phất toàn thân khí lực đều đỡ xuống nhất bàn, hần dựa Vương Diệu, đem sức nặng đều dựa vào ở hần trên người, không nói gì làm nũng.

hảo, chúng ta về nhà. Lam Úc Kiệt đi rồi lâu như vậy lộ, gió thổi lại ngày phơi nắng, bộ dáng bao nhiêu có chút chật vật, nhượng Vương Diệu nhìn đau lòng cực.

Hồi trình lý, Lam Úc Kiệt dựa vào Vương Diệu, cõ hần tràn đầy hồ bột phần cảm, tương góc vu chính mình ăn no ngủ ăn no, Vương Diệu kia lời thôi lếch thếch bộ dáng mới là tiêu tụy.

Lam Úc Kiệt một bên dựa Vương Diệu, một bên ở trong lòng cảm thấy hạnh phúc tràn đầy, đầy ngập ngọt tự tư.

Được rồi, như vậy cũng coi như trừng phạt đủ, đại gia để lại người một con ngựa, bắt hòa người so đo đi.

Tề thiên na biên được đến tin tức, lục tục đi vào Vương Diệu chỗ ở khi Lam Úc Kiệt đã muốn tẩy tủy tốt lắm lắm, đổi tốt lắm quần áo, cái này chính thoải mái ngồi ở sô pha thượng nhượng Vương Diệu hầu hạ hần đầu.

Nhất hỏa nhi đến thời điểm, Vương Diệu gia đầu bếp cũng đang nấu tốt lắm nhất bát tô trư chân mặt tuyến bưng lên, nóng hầm hập phiếm tế lượng mặt một bả, nhuyễn đan hương nộn mùi lao thẳng tới mũi mà đến, lúc này một phòng lý nhân nếu không đói cũng toàn cấp lộng đói bụng.

là trư chân mặt tuyến, cấp Tiểu Kiệt trừ uế khí, đại gia nhất định cũng đều đói bụng, đều ăn chút đi. Vương Diệu nhượng đầu bếp cho mỗi cá nhân đều trang một chén, trên mặt tràn đầy tiểu ý.

Lam Úc Kiệt lười biếng quán ở sô pha thượng, Vương Diệu cũng bận rộn bưng một chén đặt ở trước mặt hắn trên bàn trà, quả thực đem khi hắn đại lão gia hầu hạ.

Đồng hi, lưu manh còn có a nhậm nhìn Lam Úc Kiệt kia kiêu ngạo bộ dáng toàn phiên xem thường, ba người khó được nhất trí có ăn ý ở trong lòng cảm thấy người này thật sự là đủ.

nhân trở về không có việc gì thì tốt rồi. tề ngự thiên cười cười, tiếp nhận mặt tuyến, tóm lại là không có việc gì thì tốt rồi, đến tiếp sau, liền xem Lam Úc Kiệt yếu xử lý như thế nào đi, tóm lại, tổ chức là sẽ không bạc đãi người một nhà.

Lam Úc Kiệt hành động pha ngây thơ, tựa như hài tử ở khoe ra chính mình âu yếm món đồ chơi dường như, tề ngự thiên gặp Vương Diệu đem hắn như vậy sủng hắn, lập tức cũng liền càng yên tâm chút, cảm thấy đem Lam Úc Kiệt giao cho Vương Diệu thật là kiện sáng suốt quyết định

lúc này thật là cảm ơn các người hỗ trợ, về sau tề thiên tổ chức sự tình chính là chúng ta liên anh bang sự tình, ta Vương Diệu nhất ngôn cửu đỉnh, đến lúc đó hữu dụng đến địa phương, thiên ca nhưng đừng theo ta khách khí. Vương Diệu cười meo meo, khuôn mặt cũng đã muốn tu chỉnh quá, trước mặt mấy ngày kia bộ dáng căn bản chính là phán nhược hai người.

Wương Diệu, ta chân toan, người giúp ta nhu nhu. Lam Úc Kiệt bất mãn Vương Diệu đem lực chú ý toàn đặt ở những người khác trên người, tính trẻ con tát khỏi kiểu đến.

hảo, ta giúp người nhu. Vương Diệu nguyên bản còn thực đứng đắn mặt, quay đầu đi đối mặt Lam Úc Kiệt liền thành vẻ mặt sủng nịch, biết Lam Úc Kiệt kia hai điều non mịn phấn chân đã nhiều ngày đi lộ đều phải vượt qua hắn một năm đi đường phân lượng liền lòng có không tha, lập tức an vị ở sô pha thượng thay hắn nhu khỏi chân đến.

Lưu manh hòa a nhậm nhìn xem miệng một ngụm mặt tuyến thiếu chút nữa phun tới.

tốt lắm người, nhiều người như vậy, là muốn diễn cho ai xem a? đứng lên đem người trước mặt kia bát mặt tuyến ăn luôn, cũng không phải nữ nhân, như vậy yêu làm nũng, còn như vậy ta đều phải phun ra. đồng hi nhin không được thở dài hắn một chút, nếu không ngăn lại tên kia, hắn sợ chính mình hội chân phun đâu!

hừ. Lam Úc Kiệt cười đến bừa bãi, hắn là cố ý, cũng biết đồng hi tính tình, chính là ngoài miệng không buông tha nhân, đương nhiên cũng sợ đồng hi chân đem sà phun ra nhất địa đành phải làm chính thân mình đối với đồng hi giả trang một đại mặt quỷ.

a kiệt, như thế nào không ăn? mọi người trong tay kia bát mặt tuyến đều nhanh ăn đắt bát để hướng lên trời, cố tình muốn đi uế khí chánh chủ nhi trước mặt kia bát còn mãn, một ngụm đều còn không có động đến, a nhậm không khỏi cảm thấy hảo kì.

Tiểu Kiệt là miêu đầu lưỡi, sợ nắng, đẳng lạnh một chút tái ăn, các người đừng khách khí, ăn không đủ trong nồi còn có. Lam Úc Kiệt chỉ là dùng ánh mắt nhìn Vương Diệu một chút, Vương Diệu sẽ gấp ý ra tiếng vì hắn biện bạch.

Lam Úc Kiệt sợ nắng, cho nên ăn nóng hầm hập thực vật tổng yếu giống miêu giống nhau chờ lạnh một chút mới có thể bắt đầu động, hắn bản nhân là chưa nói quá, bất quá Vương Diệu hòa Lam Úc Kiệt ở chung rất cuộc cũng có thật dài một đoạn thời gian, như vậy điểm ăn cái gì thượng chi tiết nhờ Vương Diệu khả rõ ràng.

Lam Úc Kiệt nghe xong chỉ cảm thấy ám áp cực, trên mặt cười đến giống nở đầy hoa dường như.

Ngược lại là một bên bốn người đều bị này hai người cấp ghê tởm hồng rồi, nguyên lành nuốt xong rồi thực vật liền vội vàng lưu.

Khai cái gì vui đùa, ai còn ăn hạ nột? măn phòng ở đều là phẩn hồng sắc bầu không khí, chỉ sợ tái đãi đi xuống sẽ chính bát toàn nhỏ ra trả lại cho Vương Diệu.

phốc..... Cáp, cáp, cáp, Vương Diệu, tề thiên tổ chức nhân rất thú vị đúng không? Lam Úc Kiệt nhìn mấy người phi cũng giống như đào tẩu, ở trong phòng cười đến lệ trên khóe mắt như sắp trào ra.

Ngẫu nhiên đùa giỡn đùa giỡn này vài người thật là có thú!

Không có biện pháp, ai làm cho bọn họ giúp đỡ Vương Diệu lừa chính mình đâu? hừ hừ.

Lam Úc Kiệt tiểu gian tiểu ác Vương Diệu xem ở đáy mắt lộ vẻ sủng nịch, chỉ cười lấy hân không triếp lác đầu, kia bát mặt cuối cùng vẫn là Vương Diệu một ngum một ngum hầu hạ mới uy vào Lam Úc Kiệt trong bụng.

Chuyện này sau, Vương Diệu càng thêm cảm thấy có tất cả hành một nghi thức nhượng mọi người biết Lam Úc Kiệt là hân nhân, cũng lại khẳng định tiệc cưới thế ở phải làm.

Ban đêm Vương Diệu nằm ở trên giường thẳng mở to hai mắt to, túi tiền lý cất giấu vì hai người mà đặc biệt đính tạo nhẫn, nếu không phải sợ kinh động Lam Úc Kiệt, hân sớm không biết lăn qua lộn lại mấy trăm lần.

Khoảng cách hôn lễ liền thẳng không đến một tuần thời gian, Vương Diệu đối cầu hôn chuyện này lại không hiểu đặc không nắm chắc lên.

Rốt cuộc thế nào cầu hôn, Tiểu Kiệt mới có thể vừa mừng vừa sợ lại cảm động đáp ứng gả cho hân đâu?

Vương Diệu tưởng phá đầu, vẫn là chỉ có thể nghĩ đến tối tục khí phương pháp, chính là bao hạ Lam Úc Kiệt thích nhất nhà ăn, sau đó mang nhất thức hoa, đan dưới gối quỳ xuống đất nói ra kia thực cũ lời kịch.

Nhưng là Vương Diệu biết nếu thật như vậy làm trong lời nói, chẳng những khả năng không thể đạt tới muốn hiệu quả, Lam Úc Kiệt còn thực khả năng kêu Vương Diệu nhìn não khoa kiểm tra một chút đầu óc có phải hay không có tật xấu.

Vương Diệu càng nghĩ càng buồn rầu, nằm nửa ngày cũng chưa có thể ngủ, bất tri bất giác còn thở dài đi ra.c

49. Chương 49

ngủ không được sao? Vương Diệu tiếng thở dài rơi vào tay Lam Úc Kiệt trong tai, Lam Úc Kiệt cũng không ngủ, vì thế quay đầu xem Vương Diệu đối nhìn.

Lam Úc Kiệt theo ngày đó sau khi trở về liền luôn luôn tại đẳng Vương Diệu cầu hôn, nhưng là đợi mấy ngày cũng không gặp Vương Diệu có bất cứ động tác, Lam Úc Kiệt dần dần cảm thấy không kiên nhẫn.

ân, là có một chút, Tiểu Kiệt cũng ngủ không được? Vương Diệu đem ở Lam Úc Kiệt trên người dùng hân đại chưởng vỗ nhẹ nhẹ chụp, hồng hồng tử giống như hôn thân hân hai gò má.

Vương Diệu, ngươi đã ngủ không được..... Kia theo ta thấy..... Ngươi cũng đừng ngủ, chúng ta đến tính tính cũ trường thế nào? Lam Úc Kiệt đem Vương Diệu đẩy ra, ngồi dậy đến, một thoáng chốc công phu liền đem Vương Diệu đá đến dưới giường đi.

Hân trên mặt tựa tiểu phi tiểu địa tư thái như là yếu cùng Vương Diệu thu sau tính toán sổ sách đường như, đem Vương Diệu cấp mộng măn đầu óc hồ đồ.

cũ trưởng.....?! Vương Diệu gãi gãi đầu, không biết hiện nay hơn phân nửa dạ là có thể coi là cái gì trưởng tới, một lòng không khỏi run lên đầu.

đúng vậy. Lam Úc Kiệt ngồi ở mép giường kiêu chân bắt chéo, đôi mắt đẹp hạnh viên quay tít, hân sẽ không hút thuốc, nếu không miệng nếu tái điều điều thuốc Vương Diệu khẳng định càng sợ hãi. Vương Diệu, ngươi quỳ xuống.

Tiểu Kiệt..... Vương Diệu nhìn đến hấn này tư thái cả người trước hết yếu đi một nửa điệu, Lam Úc Kiệt bộ dáng thoát nhìn cơn tức thật đúng là không nhỏ đâu, Vương Diệu suy nghĩ nửa ngày không biết chính mình khi nào thì phạm quá sự nhượng Lam Úc Kiệt lớn như vậy hỏa, bất quá hấn cũng không dám không quỳ, từ chối hồi lâu biểu tình có chút vô tội. bảo bối..... Không quỳ được không?

không được, trừ phi người không thương ta, nếu người trong lòng như vậy cảm thấy, vậy có thể không quỳ. Lam Úc Kiệt chắc chắc Vương Diệu không dám không theo, tư thái bãi đặc thật cao, trong lòng lại ở cười trộm.

Wương Diệu bắt đặc dĩ, đành phải ngoan ngoãn quỳ.

Nam nhi dưới trướng có không có hoàng kim hấn là không rõ ràng, không quá quan cửa phòng, đừng nói là hoàng kim, cho dù là có kim cương hấn cũng không dám không theo a!

Ái nhượng hấn như vậy thích hấn đâu?

Wương Diệu, ta hỏi người, tiền đoạn thời gian có một trận người cũng không theo ta làm tình, vì cái gì? nghĩ vậy Lam Úc Kiệt trong lòng liền phi thường khó chịu mau.

Khai cái gì vui đùa, chỉ cần hấn nguyện ý, tưởng cùng hấn Lam Úc Kiệt trên giường nam nhân theo đầu đường bài đến cuối hẻm sàn cũng không đủ trạm nhân, phía trước hấn coi như là chơi đùa đến, nếu không hấn khùng hoảng, hôm nay nào có hấn Vương Diệu dính bên trên phần đâu?!

Sẽ không biết nói Vương Diệu tiền trận là thế nào căn cân không thích hợp, cứ nhiên dám cự tuyệt hấn!

a..... Cái kia a..... Vương Diệu vừa nghe là việc này, dẫn theo tâm lập tức buông không ít. còn không chính là ta lần trước đến tiểu tỉnh gia đi thời điểm nghe nói, tiểu tỉnh hòa tằm tã đều nói yếu tiết chế, nếu không đối thân thể không tốt lắm, cho nên.....

người này ngu ngốc, nguỵ tính ngôn hấn ca vài tuổi ta vài tuổi? người lấy hấn theo ta so! Lam Úc Kiệt nghe xong vừa tức vừa buồn cười, bàn tay mềm duỗi ra liền thô lỗ vỗ Vương Diệu mấy đem, dù sao Vương Diệu da dày, không sợ đau. ta chính mình là thầy thuốc, hơn nữa cũng mới đại người vài tuổi, cảm tình người đem ta đương lão nhân? người thật sự là..... Khiếm biến!

bảo bối, đừng quá dùng sức, thủ hội đau. Vương Diệu hắc hắc nở nụ cười vài tiếng, bị Lam Úc Kiệt đánh tựa như bị muỗi đinh dường như không đến nơi đến chốn, bất quá chụp đỏ Lam Úc Kiệt thủ, đau lòng nhưng là hấn Vương Diệu đâu. ta biết sai lầm rồi, tính sinh hoạt đối chúng ta rất trọng yếu, chúng ta đều tuổi trẻ, ghen hổng rồi cũng không hảo, cho nên sau lại ta không phải đều có với người làm sao? Tiểu Kiệt, bảo bối, đừng nóng giận.

ừ. Lam Úc Kiệt đã biết nguyên nhân về sau trong đầu thoải mái hơn, Vương Diệu không cùng hấn làm tình kia một trận hấn nhưng là khổ sở cực đâu!

Thối Vương Diệu, hại hấn không duyên có rất nhiều như vậy nước mắt.

kia..... Tiểu Kiệt..... Ta đây có thể đi lên sao? Vương Diệu thấy hấn tâm tình cũng không tệ lắm, vội vàng hỏi.

không được, tiếp tục quỳ, ta còn có chuyện hỏi người. so với chuyện này đến, Lam Úc Kiệt kỳ thật càng để ý là mặt khác một sự kiện. ta hỏi lại người, lần trước ở nhà trẻ cửa cái kia nữ là ai? người không phải bề bộn nhiều việc sao? còn có thời gian đi làm thất nghiệp tam? nói thực ra, người là không phải cho ta leo tường, chạy tới ăn vụng đã cho ta không biết?

Tiểu Kiệt, lão thiên, ta đều có người, như thế nào còn có thể đi tìm người khác! tuy rằng không biết Lam Úc Kiệt như thế nào biết chuyện này, bất quá hiểu được hai người trong lúc đó nguyên lai có như vậy hiểu lầm tồn tại, Vương Diệu khả nóng nảy, vội vàng lôi kéo Lam Úc Kiệt thủ hô to oan uổng làm sáng tỏ. bảo bối, ta thề ta yêu nhân chỉ có người, của ta tinh lực chỉ là ứng phó người hòa bang vụ cũng đã ứng phó không nổi, nơi nào còn có thể lại đi tìm người khác đâu?

Wương Diệu cái này hiểu được, nguyên lai Lam Úc Kiệt tiền trận không thích hợp vì này đó điều sự.

Hấn rất lớn cảm thấy chính mình so đậu nga oan đâu!

hừ, miệng lưỡi trơn tru. Vậy người nói a, cái kia nữ là ai? người khô ma ở trên đường cái cùng người ta do dự lại khanh khanh ta của ta? Vương Diệu trong lời nói nghe vào Lam Úc Kiệt trong tai tự nhiên là hưởng thụ, kỳ thật chuyện tới nay Lam Úc Kiệt đã muốn không nghi ngờ Vương Diệu đối chính mình chân tâm, hơn nữa hắn cũng không giống lúc trước tâm tình dâng đến đáy cốc như vậy đối chính mình không có tự tin, nhưng là tình nhân trong mắt dù sao cũng là dung không dưới một sa, không biết rõ ràng tiền, Lam Úc Kiệt khó tránh khỏi cảm thấy có ngật đáp.

Tiểu Kiệt, người xem đến cái kia là liễu phi, không phải cái gì nữ nhân, tầm tã tại kia gian nhà trẻ lý đi làm, bởi vì trong trường học đầu vừa vặn có hoạt động cho nên mới giả trang nữ trang. Vương Diệu khoa tay múa chân giải thích, chỉ sợ Lam Úc Kiệt không tin hắn. ngày đó hắn tiểu cừu đi công tác đi, vốn là tiểu tinh muốn đi tiếp hắn tan tầm, kết quả tiểu tinh vừa vặn bồi hắn đại ca hồi bệnh viện tái khám, nhất thời nửa khắc cũng đi không ra, liền gọi điện thoại nhượng ta hỗ trợ tiếp, chúng ta đã nhiều năm bằng hữu, tiểu tinh từ dưới ở bang vụ thượng cũng bang ta không ít bận rộn, như vậy một chút việc nhỏ, ta không lý do không hỗ trợ.

là như thế này sao? nghe xong sự tình từ đầu đến cuối, Lam Úc Kiệt thể này mới trực khai miệng cười đứng lên, hắn ngẩng đầu, nhìn Vương Diệu kia phó khăn trương hề hề bộ dáng, trong lòng ngọt ngào mật, nhin không được đã nghĩ nhiều đầu hắn một chút. không gạt ta?

tuyệt đối không lừa người. Vương Diệu gặp Lam Úc Kiệt trên mặt có tươi cười thể này mới yên tâm rất nhiều.

kia..... Vương Diệu, người sẽ không còn thích liễu phi đi? Lam Úc Kiệt nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lại đem năm xưa lão dấm chua cấp ngã đi ra.

bảo bối, lòng ta lý chỉ có người một. Lam Úc Kiệt hội ghen Vương Diệu là thật cao hứng, bất quá loại này năm xưa lão dấm chua cũng không phải là nói đùa, hắn phía trước xác thực thích quá liễu phi, nhưng là Lam Úc Kiệt liên loại chuyện này đều phải cùng hắn tính toán sổ sách, Vương Diệu thiếu chút nữa dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

được rồi, tin tưởng người. Lam Úc Kiệt bàn tay mềm vung, khéo miệng mang cười, mi liếc mắt viên đặc xá Vương Diệu. Vương Diệu, người túi tiền lý trang cái gì, đem lấy ra cho ta.

nghe? này..... Vương Diệu ngẩn ngơ, lập tức không phản ứng lại đây.

Tiểu Kiệt là như thế nào biết chính mình túi tiền lý trang này nọ?

nhANH lên, đem lấy ra. Lam Úc Kiệt trong lòng bàn tay hướng về phía trước thân đến Vương Diệu trước mặt, pha không kiên nhẫn.

ác..... Vương Diệu ngoan ngoãn đem chứa nhẫn chiếc hộp hai tay dâng, nửa điểm không dám chậm trễ.c

50. Chương 50

nột, phát cái gì ngốc? còn không giúp ta đội! Lam Úc Kiệt hờn dỗi, giận tái đi vì thi Vương Diệu liền cử hai tay đầu hàng.

Tiểu Kiệt..... đem đánh làm nhẫn bộ ở Lam Úc Kiệt ngón áp út thượng, Vương Diệu lúc này tái bổn cũng hiểu được đây là đang làm cái gì, nhìn chính mình Thiên chọn vạn tuyển nhẫn liền bộ ở chính mình bảo bối kia chỉ xinh đẹp bàn tay mềm thượng Vương Diệu khó nén trong lòng kích động, thật lâu đều nói không ra một câu đến.

hảo xem sao? trên tay nhẫn kiểu dáng Lam Úc Kiệt liếc mắt một cái nhìn cũng rất thích, cũng không nan tưởng tượng vì cái giới chỉ này Vương Diệu hạ bao nhiêu công phu, vì thế Lam Úc Kiệt tiểu tiểu cảm động một chút, trong lòng rất là vui mừng.

hảo xem. Vương Diệu nhìn xem hồn đều bay, chỉ lo ngây ngốc cười.

cho nên..... Người có cái gì muốn nói với ta nói? sự tình phát triển đến nơi này, dù là Lam Úc Kiệt lớn như vậy phương nhân, nhưng cũng nhịn không được kiêu tao hướng trắng noãn hai gò má đỏ hồng, tiếp theo liền có mấy mặt Hồng vân ở trên mặt dần dần nhuộm đầm mở ra, chậm rãi thấu đến cảnh tử hạ, hắc xâu hổ mang khiếp bộ đáng hòa mới vừa rồi khí thế lăng nhàn quả thực phẫn nhục hai người.

Tiểu Kiệt, bảo bối, người nguyên ý gả cho ta sao? Lam Úc Kiệt này phó trăm năm khó gặp then thùng bộ đáng nhượng Vương Diệu cả người nhìn xem tâm thần nhộn nhạo, bất quá hiện nay cũng không phải là xuân tâm di động thời điểm, trọng yếu như vậy thời khắc Vương Diệu bận rộn kéo tâm thần, không dám đại ý.

xem ở người như vậy có thành ý phân thượng, ta đây đáp ứng người đi. Lam Úc Kiệt thế này mới vừa lòng cười đem Vương Diệu theo thượng kéo đến.

Tiểu Kiệt..... Người thật sự là bảo bối của ta. Vương Diệu đứng lên, thuận thế đã đem Lam Úc Kiệt kéo vào trong lòng. có thể cùng người kết hôn, thật sự là ta đời này tối không tưởng được hạnh phúc, ta yêu người, bảo bối.

Wương Diệu..... ý ở Vương Diệu khoan hậu ôm ấp trung, Vương Diệu này đoạn nói nhượng Lam Úc Kiệt cảm động đặc biệt khiếp, lập tức toan mũi đỏ hốc mắt. cảm ơn người, ta cũng yêu người.

Thuận lợi cầu hôn thành công, Vương Diệu trong lòng cuối cùng đại thạch lạc định.

Không đếm được đây là hai người trắng đêm không ngủ cùng nhau nghênh đón độ mây sáng sớm, nhưng Vương Diệu cảm thấy không có một sáng sớm so hôm nay còn muốn chói mắt động lòng người.

Tiệc cưới ngày rất nhanh sẽ phút cuối cùng.

Hôm nay xa hoa quý khí lộng lẫy lâu chinh gian bị bao xuống dưới, yến khách một trăm bàn, câu đối anh bang mà nói, một trăm bàn đã muốn xem như rất bề bộn.

Bởi vì rất sớm mà bắt đầu tìm cách quan hệ, Vương Diệu cũng không có quá mức bận rộn, sở hữu sự tình đều ở trong khống chế.

bảo bối, quần áo có thể chứ? tân nhân chuẩn bị thất cửa không có khóa, Vương Diệu gõ gõ cửa sau liền quay môn đem đi vào.

ân, thước tắc đều thực vừa vặn. Lam Úc Kiệt chọn một bộ cổ tay áo hòa vạt áo tú có kim ti hoa văn có hơn nữa mấy đóa thủ công châu hoa chui sức màu đen tây trang lễ phục theo thí y gian lý đi ra, hắc lúc này chính đối tốt lắm ở chiếu gương, nghe tiếng hồi đầu, thấy là Vương Diệu sau liền sáng lạn đối hắc cười cười. ta xem liền quyết định cái này đi, sẽ không rất xinh đẹp, làm công cũng tốt lắm.

Này đó tây trang lễ phục toàn bộ là thủ công đánh chế, Vương Diệu rất quen thuộc Lam Úc Kiệt quần áo thước tắc, nhưng là vì có thể bí mật tìm cách lại muốn yếu Lam Úc Kiệt tuyệt đối vừa lòng, vì thế một hơi liền đánh làm hơn mười bộ.

Hôn lễ đêm trước mấy chục bộ lễ phục một chữ bài khai sau, Lam Úc Kiệt trên mặt ngọt ngào dạng ra mỉm cười, Vương Diệu liền cảm thấy thập phần giá trị đắc, Lam Úc Kiệt yêu xinh đẹp, cơ hồ mỗi một bộ đều yêu thích không buông tay, thiếu chút nữa liền tuyển không ra yếu chọn thể nào một bộ đến xuyên.

hảo, người quyết định hảo. Vương Diệu miệng giống lau mặt, tổng cảm thấy hôm nay Lam Úc Kiệt phi thường chói mắt, cả người thoát nhìn so thường lui tới yếu đẹp rất nhiều lần. nhà chúng ta Tiểu Kiệt xuyên cái gì cũng tốt xem.

Đánh làm tây trang lễ phục mỗi một khoản dựa theo hai người số đo đều các làm nhất kiện, Lam Úc Kiệt giúp đỡ Vương Diệu đem cùng khoản lễ phục đều mặc về sau hai người liền cùng nơi đứng ở đại mặt trước gương mặt.

Wương Diệu đem Lam Úc Kiệt nhẹ nhàng ôm vào trước người, lại nói tiếp, mặc vào cùng khoản quần áo đứng chung một chỗ, này còn giống như là đầu một hồi, Vương Diệu nhìn trước mặt đại gương không khỏi cảm thấy có chút kim lòng không đậu.

Vương Diệu, người xuyên như vậy thật là đẹp mắt. Lam Úc Kiệt mị mắt, hạnh phúc dùng cái gậy tiêu cạo Vương Diệu ***g ngực, theo hần nhận thức Vương Diệu tới nay, cảm giác Vương Diệu liền chúc hôm nay tối soái.

Tiểu Kiệt..... Vương Diệu không chịu nổi hần như vậy khinh cạo, đem Lam Úc Kiệt thân mình ban chính lại đây, cúi đầu hàm trụ kia chỉ chu nhận ăn no thật thần cánh hoa, đem đầu lưỡi xâm nhập duyên hôn hần hương thơm mật tân.

Vương Diệu..... Lúc này..... Bên ngoài tân khách không sai biệt lắm đến đây..... Chúng ta yếu đi ra ngoài..... Tiếp đón một chút..... Lam Úc Kiệt nhượng Vương Diệu hôn đắc có chút không thở nổi, kết thúc này hôn, hần dựa vào Vương Diệu ***g ngực hơi hơi thở dốc.

Vương Diệu đem ngọn lửa cấp châm, chỉ là như vậy chuồn chuồn lướt nước một hôn tựa hồ thỏa mãn không được Lam Úc Kiệt, lý trí thượng tiệc cưới ngồi vào vị trí lúc này Vương Diệu hòa hần đều phải đi ra ngoài tiếp đón một chút, nhưng trên thực tế, Lam Úc Kiệt thân lưỡi liếm thử một chút ôn thần, nhìn Vương Diệu, hần vẫn là ý do chưa hết.

không quan hệ..... Tiếp đón tân khách loại sự tình này ta lão ba hội xử lý Bảo bối..... Chúng ta ít nhất còn có một giờ..... Vương Diệu cũng là dã hỏa lửa cháy lan ra đồng cỏ, hai người hai chân giao nhau chỗ, hần nhẹ nhàng đem chính mình cứng rắn đặc sắp hỏa dương cương cùng Lam Úc Kiệt cử lên dục vọng căn chỗ cách vật liệu may mặc lửa nóng qua lại ma sát.

Một thoáng chớp công phu, hai người vừa mặc lễ phục liền đông nhất kiện, tây nhất kiện phân tán ở chuẩn bị thất sần thượng.

ân hử..... Vương Diệu..... Môn..... Không khóa..... Lam Úc Kiệt ngẩng đầu lên áp lực nhẹ giọng hử kêu, thanh âm có vẻ cực kỳ gợi cảm, Vương Diệu cái này nơi nào còn chịu được, nhắc tới dâng trào liền hướng kia ẩm áp ẩm nhanh ở chỗ sâu trong thôi đưa.

bảo bối..... Yên tâm..... Bên ngoài đều là chúng ta nhân..... Chu toàn biết làm như thế nào Vương Diệu nhượng Lam Úc Kiệt hai tay để ở đại gương thượng từ phía sau tiến công, đại chưởng giúp đỡ hần eo, ngẫu nhiên đem mĩ mĩ phần chân sườn nâng, làm cho mỗi một tiến công đều có thể nhượng hai người tiêu hồn thực cốt.

vậy người..... Yếu..... Ân..... Nhanh lên..... A..... hoa hồng sắc phần hồng chậm rãi ở Lam Úc Kiệt trắng nõn thân thể thượng mạn khai, phân tán trung tóc dài theo hai người đông đưa ở trong không khí lay động, toàn bộ chuẩn bị trong phòng nhất thời đầu xuân sắc khôn cùng.

Tiểu Kiệt..... Không quan hệ..... Hôm nay chúng ta lớn nhất..... Khiến cho bọn họ đẳng đi..... dọc theo Lam Úc Kiệt sau nhĩ khuếch một đường hôn đến mẫn cảm cảnh tử, Vương Diệu nhin không được tại thượng đầu ẩn hạ yêu ngân, hảo xác minh này không gì sánh kịp hạnh phúc.

Tân khách lục tục ngồi đầy yến hội thính, mắt thấy sẽ khai tịch, nhưng là một đôi chuẩn tân nhân lại còn không gặp bóng dáng.

Ngụy tinh ngôn sáng sớm liền bị Vương Diệu gọi tới làm chiêu đãi, nhưng này một lát chiêu đãi tịch đều triệt, tân khách cũng đến đông đủ, lại dù sao không gặp Vương Diệu bóng người, mà vương cốc thể nhưng còn cười mị mị tuyên bố khai tịch, biến thành hần không hiểu ra sao.

Thật vất vả đựng đến tân nhân chuẩn bị thất, chu toàn hòa hai cái huynh đệ canh giữ ở cửa, mặt đỏ hồng.

chu toàn? người như thế nào ở chỗ này? nhà người lão đại đâu? ngụy tinh ngôn hỏi.

ngụy ca..... lúc này chuẩn bị trong phòng đầu còn thân nhau, tiếng thở dốc hòa yêu kiều thanh lần lượt thay đổi xuyên thấu qua ván cửa nhẹ nhàng truyền đến, chu toàn mặt càng đỏ hơn chút. diệu ca ở bên trong..... Vội vàng đầu.....

Ngụy tinh ngôn đương nhiên cũng nghe đến.

Vương Diệu thật sự là..... Sẽ không có thể nhẫn đẳng trở về tái làm sao?! thật sự là.....

Xem ra, bên trong còn muốn một đoạn thời gian mới có thể chấm dứt, nguy tính ngôn hiện tại triệt để hiểu được vì cái gì đặc trước khai tịch.

Chính văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-nhat-lam-thien>